

COSTICĂ CIOBANU - PLENIȚA

**CVVÂNTĂRI
SĂBIECI**

Ediția a II-a

CONSILIUL JUDEȚEAN DOLJ

**CENTRUL JUDEȚEAN PENTRU CONSERVAREA ȘI
PROMOVAREA CULTURII TRADIȚIONALE DOLJ**

2011

COSTICĂ CIOBANU - PLENIȚA

**CVVÂNTĂRI
SĂDĂNCI**

Cântece din vechime

Culese dintr-un colț al Olteniei

De

Costică Ciobanu – Plenița

Cu un DICȚIONAR DE PROVINCIALISME

Tehnoredactare și DTP: **Cătălin PETRIȘOR**

Corectură texte: **Mihnea BĂLOSU, Nicolae DUMITRU**

Copertă: **Raul Claudiu TURCU**

Centrul Județean pentru Conservarea și
Promovarea Culturii Tradiționale Dolj
str. Alexandru Macedonski, nr. 28, Craiova
Tel./fax: 0351 176 984; 0351 176 985

COSTICĂ CIOBANU - PLENIȚA

A văzut lumina vieții la 26 noiembrie 1882 în localitatea Plenița, județul Dolj.

Fiul lui Constantin Ion Ciobanu și al Ioanei, agricultori, doritori de învățare a copiilor, care au reușit să facă în casa lor, începând cu Costică Ciobanu, o casă de intelectuali de înaltă ținută.

Școala primară a absolvit-o în comuna natală în anul 1893.

Continuă studiile la Școala Comercială de Gradul al II-lea la Craiova, pe care a absolvit-o la 30 iunie 1903.

La vârsta de 21 ani, la 1 noiembrie 1903, a fost încorporat în Regimentul 31 Calafat, unde înaintează rapid la gradul de caporal și apoi sergent.

În orașul Calafat își începe și cariera profesională, în 1905 a fost numit contabil la Banca Calafatului – Societate Anonimă.

După un an este trecut contabil la Agenția din localitatea Cetate, până în 1919, după care devine director al acestei bănci până în 1923, cu un salariu de 2000 lei lunar și 25% din beneficiile nete la comerțul de cereale, post din care a demisionat la 1 septembrie 1923.

La 5 februarie 1911 s-a căsătorit cu Elena (Stoian) din Cetate. În familia lor s-au născut 4 copii: Maria – 20 martie 1912, Ștefan – 30 martie 1913, Bucur – 1923 și Chiajna – 1927.

La 25 iunie 1913 este mobilizat pentru războiul balcanic și a fost înaintat la gradul de plutonier, iar la 23 septembrie 1913 a obținut gradul de locotenent în rezervă. A fost decorat cu „Avântul Țării” în 1913.

Între 15 august 1916 și 7 august 1918 a participat la Războiul pentru Întregirea Neamului și a fost decorat cu „Crucea Comemorativă” – 1916.

Evenimentele trăite în război l-au marcat prin cruzimea lor, fiind un profund umanist, o fire sentimentală și blândă, lucru ce reiese și din reflecțiile sale asupra războiului, la 2 iulie 1917:

„Eu în viața mea nu puteam concepe un măcel atât de grav ca în războiul acesta. Credeam că era abatorului de oameni trecuse. Îmi închipuiam că omul nu poate să mai omoare și, când acolo, acei care pretindeau a da lumină altor popoare, azi s-au datat la cele mai mari cruzimi, necruțând nici copiii din fașă.“

Activitatea sa literară de folclorist ne interesează în mod deosebit. Fără să fi fost literat prin studii, el s-a apropiat de folclor și l-a înțeles, trăind în mediul folcloric, în vatra satului. A cunoscut marile evenimente din viața noastră: nașterea, căsătoria și nunțile, horele, clăcile, șezătorile, marile sărbători, care l-au făcut să iubească tradițiile populare și în special cântecul popular.

Educația din școală, de prețuire și valorificare a culturii populare și talentul său de muzician, de interpret vocal și viorist l-au apropiat și mai mult de cântecul liric.

Încă din tinerețe publică din lirica populară în revista „Izvoarașu“ a părintelui **Gh. Dumitrescu – Bistrița**.

Sunt atât de profunde și actuale cugetările sale asupra cântecului popular, ca un preludiu și legământ de credință, la opera care a pus-o în lumină: **„Multe și neprețuite frumuseți ar descoperi acel care - ar putea străbate în sufletul acestui popor ales și' atât de bine înzestrat de fire, în adâncimile tănuite ale inimii lui bune și răbdătoare, unde s-au păstrat cu atâta sfințenie credințele, datinile, graiul și virtuțile neamului nostru și de unde – a isvorât cel mai cald și mai duios cântec din câte vr' odată s-au spus pe lume – dulcea și fermecătoarea doină, în a cărei largă mlădiere pare că freamătă toți codrii și plâng toate izvoarele țarei.“**

Numai astfel înțelegem apariția în 1909 a operei sale, o culegere a creației populare oltenești din această zonă, selectată, prelucrată și publicată într-un volum, denumit simbolic și potrivit **„CUVÂNTĂRI ADÂNCI“ - Cântece din vechime - Culese dintr-un colț al Olteniei de Costică Ciobanu – Plenița**, tipărit la Tipografia Sache Pavlovici din Craiova. Lucrarea a fost tipărită pe cheltuiala autorului.

Opera este prefațată modest, ca un testament pentru generațiile viitoare, și se încheie cu un Dicționar de provincialisme (specifice creațiilor populare pe care le-a cules).

Din această culegere s-au inspirat mari rapsozi populari prin cântecul „**Busuioc de la Plenița**“ și altele, care au intrat în tezaurul folcloric românesc și prin care ne-am înscris în creația folclorică universală.

În 1927, alături de mari folcloriști olteni: **Teodor Bălășel din Ștefăneștii Vâlcii, Gheorghe N. Dumitrescu Bistrița, C.Nicolăescu Plopșor, G.T.Ciaușanu, N.I.Dumitrașcu**, întemeiază „**Tovărășia Folcloriștilor Olteni**“, înfrățiți printr-un legământ: „**Noi, cei mai jos iscăliți, adunați în casa bătrânului ctitor al folclorului oltenesc, părintele Teodor Bălășel din Ștefăneștii Vâlcii, împreună cu Sfinția Sa am hotărât cele ce urmează: Pentru adunarea, rânduiala și darea la iveală a folclorului oltenesc, precum și pentru cercetarea și punerea lui în legătură cu tot ce cunoaște știința folcloristică, punem temelie unei tovărășii folcloristice.**

Statornicim cârmuitor al tovărășiei noastre pe Sfinția Sa Părintele Bălășel. Ca organ al tovărășiei noastre va fi revista lunară numită SUFLET OLTENESC. Ne legătuim cu toți a sprijini această tovărășie, fiecare după puterile noastre, pentru care iscălim. Făcută astăzi 4 ghenar 1927, Ștefănești – Vâlcea.“

Acest eveniment l-a apropiat de mari intelectuali și folcloriști olteni, prin întâlnirile periodice și prin corespondență, așa cum reiese și din corespondența cu savantul C.S.Nicolăescu Plopșor.

O personalitate complexă, care se definește nu numai ca om de cultură, folclorist și economist bancar, ci și un bun organizator administrativ, sociolog, pedagog, psiholog, un om al cetății, dominat de un profund umanism.

Opera lăsată în manuscris, pe lângă cea tipărită, ne dă o imagine mult mai documentată despre personalitatea lui Costică Ciobanu.

În însemnările sale, în „testamentul moral“ adresat copiilor și în întreaga sa operă străbate spiritul moralității, punând la bază principiile iubirii, dreptății, modestiei, sincerității, a cultului muncii, a dragostei și credinței în Dumnezeu.

În anul 1927, familia Ciobanu trăiește o mare nenorocire, fiul Bucur, în vârstă de numai 5 ani moare. Durerea l-a copleșit atât de mult, încât l-a determinat să părăsească locurile natale și să se mute la Bazargic, în județul Caliacra – actual în Bulgaria, începând cu 1 august 1928.

Aici își continuă activitatea ca revizor financiar până în octombrie 1928, apoi locșitor Director al Băncii din Bazargic, până în vara anului 1930. De la 1 iulie 1930 până la 25 aprilie 1939, a lucrat în funcția de Controlor în Ministerul de Finanțe.

Pe 24 iulie 1939, medicul constată că suferă de pleurezie la plămânul drept, datorită unei răceli și de diabet. O complicație gravă i-a determinat moartea rapidă la **3 august 1939**, la vârsta de numai 57 de ani. S-a stins la Bazargic – în casa de pe strada Ștefan cel Mare nr. 11 și a fost înmormântat în cimitirul orașului. Pe piatra funerară ridicată în Plenița, alături de soție, stă scris:

COSTICĂ CIOBANU-Folclorist al Olteniei.

Costică Ciobanu a plecat dintre noi înainte de a-și încheia opera. Au rămas multe manuscrise, unele grupate și ordonate pentru o nouă culegere de folclor, care așteaptă lumina tiparului.

De asemenea a rămas un testament, intitulat „Copiii mei”- ca un îndrumar educativ pentru copiii săi, deosebit de interesant și mobilizator, ceea ce atestă cultura sa psiho-pedagogică.

De asemenea au rămas multe însemnări și cugetări valoroase, cântece populare și piese clasice transcrise pe note muzicale.

A rămas un vast material arhivistic și opera sa, care era depozitată în casa socrilor săi de la Cetate și în casa sa de la Plenița, locuință înzestrată cu un adevărat tezaur de obiecte și țesături de artă populară oltenească, pe care am dorit să o transformăm în Muzeu comunal și Casă memorială. Spre durerea noastră ambele case au fost distruse de buldozere, iar valoroasa arhivă s-a amestecat cu molozul.

Am cunoscut-o pe soția lui Costică Ciobanu – doamna Elena – decedată, pe fiul său Ștefan Ciobanu – jurist și profesor la Liceul din Calafat – decedat, pe fiica sa Chiajna și nepotul – Dinu – care mi-au

furnizat informații despre viața folcloristului Costică Ciobanu.

Opera lui Costică Ciobanu – îl înscrie ca prim literat al Pleniței.

Ca economist, comerciant și gospodar a avut un rol important în aducerea viței de vie nobilă la Plenița, lucru atestat de corespondența sa cu centre și stațiuni viticole din țară și străinătate.

Așa cum îl caracterizează un văr de-al său într-o scrisoare:

„Costică Ciobanu era un om bun la suflet, vesel, niciodată cuprins de sentimentul ambiției și egoismului, un om căruia întotdeauna îi plăcea binele și dreptatea.” Prin funcția sa, de conducător bancar, a ajutat mii de cetățeni nevoși, când i-au cerut sprijinul.

O personalitate complexă, un om de cultură, înzestrat cu talent și voință tenace, dar și un bun economist și gospodar.

Ca omagiu adus marelui folclorist – la 25 noiembrie 1993, cu prilejul aniversării a 111 ani de la nașterea sa, Inspectoratul de Cultură Dolj, împreună cu Centrul Creației Populare Dolj, cu Primăria Plenița și Grupul Școlar Industrial „C.S. Nicolăescu Plopșor” a organizat o manifestare omagială – la Liceul din Plenița sub îndrumarea domnului profesor Alexandru Firescu – scriitor și critic literar – Inspector șef la Inspectoratul pentru Cultură Dolj, cu sprijinul profesorilor Gina și Constantin Saliu în prezența altor personalități, a fiului său Ștefan Ciobanu – jurist și profesor la Calafat.

Pe data de 27 noiembrie 2007, cu ocazia împlinirii a 125 de ani de la nașterea sa, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Dolj, Primaria și Consiliul Local Plenița și Căminul Cultural Plenița au organizat un **Omagial – „Costică Ciobanu-Plenița”** precedat de o amplă cercetare sociologică cu tema: **„Tradiția și creația populară în satul românesc contemporan – zona etnografică Dolj”**. Cu sprijinul doamnei profesor Amelia Etegan, directoarea C.J.C.P.C.T. Dolj, a profesorului Nicolae Dumitru, referent la C.J.C.P.C.T. Dolj, a domnului Obrocea Gheorghe, consilier la Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național Dolj, a reprezentanților familiei Ciobanu, adică doamna Chiajna Streba – fiica și Dinu Ciobanu – nepot al lui Costică Ciobanu, – activitatea a fost o reușită.

Au participat numeroși invitați: primarul comunei – Mihai Puiu Calafeteanu, profesorii – Constantin și Gina Saliu, directorul Căminului

Cultural Plenița – Șerban Petre Cristian, profesori, meșteșugari, funcționari și cetățeni din comună. S-au organizat un parastas și un Te Deum în memoria lui Costică Ciobanu.

S-a prezentat un număr omagial din revista „**Suflet Oltenesc**“ serie nouă – nr. 5/2001 și broșuri omagiale.

Cu această ocazie a fost vernisată și expoziția foto-documentară „**Satul doljean, ieri și azi**“ cu fotografii realizate în timpul cercetării etnofolclorice desfășurată în comuna Plenița.

Ca o continuare a manifestării de la Plenița, la 14 decembrie 2007, a fost vernisată aceeași expoziție foto-documentară de data aceasta la Galeria „Cromatic“ a C.J.C.P.C.T. Dolj din Craiova.

Un ajutor deosebit în documentarea despre viața și activitatea lui Costică Ciobanu-Plenița l-am primit din partea profesorului Nicolae Miu din Băilești – un cercetător al folclorului oltenesc, cel care l-a cunoscut îndeaproape pe fiul lui Costică Ciobanu, avocatul Ștefan Ciobanu.

Opera: „Cuvântări Adânci“ – Cântece din vechime, Culese dintr-un colț al Olteniei, Tipografia I. Sache Pavlovici, Craiova 1909.

Colaborări:

- Studiul **Izvoare Folclorice „Monografia Județului Dolj“**, vol. 1, Craiova, Tipografia Speranța, 1944, pagina 2-112;

- Revista „**Izvorașu**“ a părintelui Gheorghe Dumitrescu – Bistrița;

- Revista „**Suflet Oltenesc**“ – Culegeri și cercetări folclorice, 1927;

- Revista „**Arhivele Olteniei**“.

Referințe:

- Revista „**Viața Românească**“, Iași, anul IV, nr. 2, feb. 1909, pag. 274;

- Al. Amzulescu – în **Balade populare românești**, I - III, 1964;

- Iordan Datcu – în **Cântece bătrânești** –1974;

- I. Datcu și S.C. Stroiescu „**Dicționarul Folcloriștilor**“, 1979, (Folclorul literar românesc) pg. 137;

- Revista „Suflet Oltenesc“ – serie nouă, nr. 5/2001 „**Costică Ciobanu-Plenița – folclorist oltean**” cu o parte din culegerile de folclor lăsate în manuscris ale lui Costică Ciobanu, selecționate de prof. Nicolae Miu – Băilești;

- Florentina Urziceanu – în **Dicționarul personalităților doljene**;

- Haralambie Grănescu – **Antologia poezilor plenicieni**, Editura Granada, București, 2004, pag. 112;

- **Repere spirituale românești. Un dicționar al personalităților din Dolj**, Editura Aius, Craiova 2005, pag. 72;

- Elisabeta-Gina Saliu, Constantin Saliu, **Contribuții la istoricul localității Plenița - Dolj**, vol.II – **Personalități**, Editura Alma, Craiova, 2008, pag. 79- 83.

Prof. Elisabeta – Gina și Constantin SALIU

In memoriam COSTICĂ CIOBANU – PLENIȚA

În vara anului 2001 colectivul Centrului Creației Populare Dolj (astăzi Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Dolj) și-a propus să dedice numărul 5/2001 al Revistei de etnografie și folclor „SUFLET OLTENESC“ fondată în anul 1927 și reluată acum în serie nouă folcloristului oltean, născut la Plenița – Dolj, COSTICĂ CIOBANU.

Acest lucru a fost posibil și pentru că în peregrinările noastre prin județ ne-a fost dat să întâlnim pe domnul profesor Nicolae MIU din Băilești care ne-a pus la dispoziție materiale originale privind viața și activitatea cunoscutului folclorist doljean dobândite de la fiul acestuia, avocatul Ciobanu Ștefan, fiu ce a ținut mult ca eforturile tatălui său să vadă lumina tiparului și atunci ne-am hotărât să „ostenim“ mai mult asupra celor aflate din aceste documente.

Tot așa, în timpul în care am descins în comuna Plenița pentru studiul etnofolcloric cu tema „Tradiția și creația populară în satul românesc contemporan – zona etnografică Dolj“ aveam să întâlnim alți doi oameni de cultură, profesorii Elisabeta – Gina și Constantin Saliu care ne-au vorbit cu atâta patos despre personalitatea lui Costică Ciobanu – Plenița încât nu puteam să nu ducem la final străduințele noastre.

Ne-a șocat povestea dispariției casei părintești a folcloristului și odată cu ea și a bogatei biblioteci personale a lui Costică Ciobanu, istorisire a celor doi care i-au cunoscut familia îndeaproape. *„Eram în timpul orelor când a venit la mine cineva cu sufletul la gură și mi-a zis că locuința familiei Ciobanu a fost călcată cu bulldozerul... Am fugit în locul acela și am găsit numai molozi și câteva dintre cărțile adăpostite în podul casei dărâmate... Între acestea și foarte puține exemplare din volumul „CUVÂNTĂRI ADÂNCI“ – Cântece din vechime culese dintr'un colț al Olteniei de Costică Ciobanu – Plenița – Cu un dicționar*

de provincialisme, volum editat în anul 1909 la Tipografia Sache Pavlovici din Craiova” ne-a povestit domnul profesor Constantin Saliu.

În felul acesta nu mai există decât foarte puține exemplare împrăștiate cine știe pe unde...

Astfel ne-a venit ideea retipării acestui volum acum, la 100 de ani, de la apariție, mai ales că asemenea culegeri de folclor, fie chiar și numai text literar, nu se prea mai fac, majoritatea tinerilor interpreți de cântec popular mulțumindu-se cu texte încropite de așa-zisii „creatori de folclor“.

Am considerat de datoria noastră, a celor care slujim într-o instituție de conservare și promovare a culturii tradiționale să nu lăsăm munca depusă de înaintași în zădărnicie și să o aducem în actualitate.

Mai ales că în județul nostru sunt foarte puțini folcloriști care au fost nominalizați în Dicționarul folcloriștilor, volum apărut prin strădania autorilor Iordan Datcu și S.C. Stroescu și care merită să aibă un loc al lor pe pământul pe care au călcat prima dată în viață, redând astfel locului pe oamenii locului.

Intențiile noastre au găsit ecou atât la urmașii lui Costică Ciobanu, este vorba de doamna Chiajna Streba, fiica sa, de domnul Dinu Ciobanu, nepotul său, dar și la autoritățile locale ale comunei Plenița, în special domnul primar Mihai Puiu Calafeteanu, care au îmbrățișat ideea ca volumul să fie retipărit iar în momentul lansării acestuia să fie instalată și o placă comemorativă pe locul fostei case părintești.

În afara textelor publicate în volumul „Cuvântări Adânci“ (trebuie menționat faptul că apariția volumului s-a făcut pe cheltuială proprie !) Costică Ciobanu a cules în continuare multe alte texte care au rămas în manuscris și care încă mai așteaptă, gata ordonate să fie publicate; dintre acestea rețin atenția: 7 balade, între ele una mai puțin cunoscută – „*Trei fete surori*“; 16 cântece lirice, într-o secțiune intitulată de el – „*Populare*“; 2 cântece „*Populare haiducești*“, un cântec haiducesc popular; 5 cântece lirice închinat cucului.

Poate cu altă ocazie să încercăm să vadă lumina tiparului și acestea și astfel să îndeplinim o altă dorință a împătimitului culegător care, printre altele, declara în Prefață: „*Sunt multe de făcut în lucrări de felul acesteia și, dacă eu nu le-am îndeplinit, nădăjduiesc, că cei*

ce le vor studia vor complecta ceia ce lipsește.“

Și fiindcă prin bunăvoința profesorului Nicolae Miu din Băilești am intrat în posesia mai multor fotografii pe care le-am copiat și acum fac parte din Arhiva C.J.C.P.C.T. Dolj am considerat binevenită cuprinderea acestora în volumul reeditat, alături de altele realizate cu prilejul diferitelor comemorări.

Ne-am permis, de asemenea, să adăugăm volumului original câteva însemnări realizate de profesorii Elisabeta-Gina și Constantin Saliu, este vorba de articolul „Costică Ciobanu – Plenița“ și „În memoriam Costică Ciobanu – Plenița“ articol scris de subsemnatul, acum la 100 de ani de la apariția sa, în speranța că peste încă 100 de ani altcineva să scrie alte cuvinte de laudă în amintirea acestui folclorist al cărui trup se odihnește în orașul Bazargic din Bulgaria și pe a cărui cruce stă scris: COSTICĂ CIOBANU – FOLCLORIST AL OLTENIEI.

Prof. Nicolae DUMITRU, referent C.J.C.P.C.T. Dolj

PREFAȚA la ediția din 1909

Ceea ce am făcut eu, au făcut mulți și mai bine, și mai cu rost. Nu mă aștept la laude, ci din contra, poate critici, căci e mai ușor a critica de cât a culege. Nici la vre-un câștig, căci sunt încredințat că aproape toate volumele ce am tipărit vor zace în rafturile librăriilor. Ceea ce-mi rămâne este mulțumirea sufletească ce am, că am putut să le culeg și să le tipăresc, fapt ce-l voi mai repeta și în urmă, căci isvorul de unde le iau este nesecat.

Sunt multe de făcut în lucrări de felul acesteia și dacă eu nu le-am îndeplinit, nădăjduesc, că cei ce le vor studia vor complecta ceia ce lipsește.

Costică C. Ciobanu-Plenița.

Cei care mi le-a spus.

I. Constantin I. Ciobanu, tatăl meu. — 2. D. Ciobanu, fratele meu. — 3. Dinică Vasiloancă. — 4. Florea I. Murtaza. — 5. Ionică a lui Stănoi. — 6. Marin Ilioasa. — 7. Ion Țapelea. — 8. Nicolae Vasiloancă. — 9. Maria Ionescu. — 10. Rada I. Ciobanu. — II. Ioana Spaimă; toți din comuna Plenița, județul Dolj; apoi:

I. P. I. Popa. — 2. D. P. Popa. — 3. Ana P. Popa. — 4. I. Gavrilă, din comuna Cetate, județul Dolj; apoi:

Lăutarii: I. Matei Julea, Cetate. — 2. Ion a lui Băloi, Cetate. — 3. Gheorghită M. Julea, Cetate. — 4, 5. Gheorghe și Ion al Stancăi, Cetate. — 6. Marin Caracana, Plenița. — Diverși și

Eu.

CUPRINSUL

1. De toate. — 2. Anotimpuri. — 3. Pasări. —
 4. La nunți. — 5. Voinicești. — 6. Întâmplări.
 - 7. Satirice. — 8. Hori. — 9. Bătrânești. —
 - 10 Dicționarul Provincialismelor.
-

DE TOATE

Dor. – Dragoste. – Doine. – Jale. – Mâhnire. – Reamintiri. –
Cugetări. etc.

1. FOAE VERDE TREI GRANATE

Foae verde trei granate,
Doauă 'n lume nu se poate!
Să scoți omul de la moarte,
Să 'ntoarcă să 'ntinerească,
Să poată să mai iubească !

C. I. C.

2. FOAE VERDE FOAE FRAGĂ

Foae verde foae fragă,
Doru de cine se leagă,
Nu-i pae lucru de șagă,
Că de mine s'a legat,
Ca făsuiu de arac!!
Făsuiu 'mi-are soroc,
Că merge pân' la un loc,
Se 'ntoarce și leagă bob.
Doru 'mi-e fără soroc,
Nu 'nfloare, nu leagă bob.

F. I. M.

3. ORICE BOALĂ ESTE GREA

Orice boală este grea,
Tot mai rău e dragostea.
Oh ! dragoste ticăloasă,
Ești ca moartea 'ntunecoasă,
Dacă cineva te chiamă,
Tu de loc îl bagi în samă.
Vino, mândră, vin, nu sta,
Că mă bat cu dragostea,
Tot ca cu Samodiva.
Samodiva nu te iartă
Și dragostea rău mă ceartă.

F. I. M.

4. BATĂ-TE CRUCEA IUBIT

Bată-te crucea iubit,
Boală fără crezământ.
Eu iubesc, maica iubește,
Casa ni se risipește.
Eu iubesc, că sunt copilă,
Maica-i femee bătrână.
De la cânepa de vară
Nește friguri mă omoară.
Rele sunt frigurile,
Mai rele dragostile.
De friguri zaci și te scoli,
De dragosti cazi și mori.
De friguri îți mai legi capu,
De dragosti nu poți ca dracu.
De friguri zaci și mănânci,
De dragoste te usuci.

M. I. I.

5. BUSUIOC DE LA PLENIȚA

Busuioc de la Plenița,
Presădit de daica Nița
Și mi-l udă cu gurița
Și-i face umbră cu țâța.
Presădit de Vinerea
Și purtat Dumineca.
Busuioace nu te-ai coace,
Nici sămânță n'ai mai face,
Căci din sămâncioara ta
S'a năstimit dragostea.
Dragostea din ce să 'ncepe?!
Vara, din busuioc verde,
Iarna, din sân de la fete.
Busuioc tare 'nflorit
Spune-mi cin' te-a ciumpăvit?
Călărași trecând la rând
Și dorobanții la schimb,
Fetițele la 'nălbit,
Tot mai rău m'a ciumpăvit,
Cu mine s'a 'mpodobit,
Să le dau miroasele

Să 'nceapă dragostile.
Că băeți ce le sărută
Din comună se permută,
Din comună 'n alte sate,
Ce dragoste cu păcate !
De cine-or fi aruncate?!
De la Dumnezeu cel sfânt
Sunt lăsate pe pământ.
Noi așa le-am pomenit
Ș-am început la iubit.
Începem de le iubim
Domnului îi mulțumim,
Căci, chiar cu dragostile,
Potolim durerile
Și toate junghiurile,
Și uităm nevoile,
Căci cât de greu să muncim,
Câte-o copilă iubim,
Ceva cu gura-i vorbim,
Parcă de loc nu muncim.
Ne trece de osteneală;
Oh ! ce bună rânduială!
Și dacă mândruț'ar vrea
Gurița ei să mi-o dea
De câte ori ași cerea
Beutura n'aș mai bea.
Beutura o beau iară
Să-mi treacă de osteneală
Și dacă te-aș săruta
Țuculiță n'aș mai bea.

F.I.M.

6. MARIOARĂ TRUP SUBȚIRE

Marioară trup subțire
Bată-l Sfântu cin' te ține,
Mi-ai supt inima din mine!
Marioară trup subțire,
Să te strâng mi-este rușine,
Să te las păcat de mine,
Că sunt tânăr ca și tine!
Ași vrea să te strâng în brață
Să te sărut cu dulceață,
Că gurița Dumitale,
Ca glas de privighetoare,
Dimineața'n prânzu-al mare.
Aolică fă, Marie,
Eu țin zile cu chirie,
De la voi din prăvălie,
Gura ta să mi-o dai mie,
Să ți-o sărut binișor,
Cu multă milă și dor,
Ca pe-un dulce puișor!
Marioară al tău să fiu,
Numai spunem un' să viu,
Că bordeiu nu ți-l știu,
Nici calea un' să ți-o țiiu.

F. I. M.

7. MARIOARĂ N'AM CE-ȚI DA

Marioară n'am ce-ți da,
Să 'm ei doru cu mâna
Să-l pui la inima ta,
Să mi'l dai când l'oi cerea.
Ș'apoi în brațe te-aș lua,
Mi te-aș lua, te-aș săruta.
Marie și Marioară,
Dar nu știi vre-o buruiănă,
C'am pe trupșorel o rană.
— Să vii neică mâine seară,
Să 'ți dea daica gurișoară,
Guriță și țâțșoară,
Să pleci vindecat la rană.
Frunzuliță micșunea
De-ar fi moartea ca loana,
Singur m'aș duce la ea,
Dar moartea mi-e despletită,
Să uită posomorâtă,
Nu e ca loana gătită...
Frunză verde de-o sulfină
Marioară pentru tine,
A-și da tot ce e pe mine,
Jerfă a-și face pentru tine
A-și da mită ș'a-și da plată,
Ș'a-și da cuțitu din teacă,

Numai să te strâng odată!
Odată de două ori,
Că'm pică leșin și mor
Pentru al Dumitale dor,
Dar pentru ai voștrii de-acasă,
N'aș da nici o coaje arsă,
Mai bine-oi da la un câine
Să se bucure pe mine,
Când oi veni pe la tine!
Puică ce dușmancă 'mi ești,
Un' mă vezi poteca 'mi treci,
Nici cu popa nu vorbești,
P'ingă monastire treci,
Nici să 'ți faci un chip de cruce,
Căci când mori aci te-aduce.
Frunză verde bobareu
Ce-am stricat lui Dumnezeu
De m'a osândit la rău,
Unde calc ș'unde pășesc
Tot frumoase le gălesc;
Numai din buze 'mi zâmbesc
Ș'ele cred că le iubesc.

I. a lui B.

8. SEARĂ BUNĂ

Seară bună și ușoară,
Dela tine bălăioară.
Seară bună și m'ași duce,
Nu mă 'ndur de gură dulce.
Seară bună ș'ași pleca,
Nu mă 'ndur de Dumneata.
Când plec mândră dela tine,
Tremură inima 'n mine;
Ori-că tu m'ai fermecat,
Ori prea bine m'ai cătat.
Iacă mândră plec mă duc,
Pleacă'ți gura s'o sărut,
Să fie cui te-a făcut,
Că prea bine s'a studit
Par'că eu te-am poruncit.

.....
Plecai să mă duc acasă
Două mândre nu mă lasă,
Și mă țin de după cap,
Par'c-ași fi al-lor bărbat.
Plecai să mă duc acasă,
Pe-o potecă-alunecoasă,
Nemerii la altă casă
Cu nevestica frumoasă
Cu bărbatul nătărău

Acolo mă trag și eu.

.....

Nu știu luna pe cer merge,
Sau puica la apă mi trece,
Cu vasele-n cobiliță,
Ca să dea neică-i guriță.
Luna și cu stelele,
Alea știu dragostile.
Numai luna și c'o stea
Știe de dragostea mea.
Câte stele sunt pe cer,
Toate pân' la ziuă pier,
Numai luna ș'o stea mică
Știe de-a mea ibomnică.

M. J. și I. al Stancăi.

9. SEARĂ BUNĂ ȘI UȘOARĂ

(VARIANTĂ)

Seară bună și ușoară,
Dela tine bălăioară,
Dacă nu'mi dai gurișoară.
Seară bună și m'aș duce,
Nu mă 'ndur de gură dulce.
Călător mi-e neica 'n cale,
Cine 'i-o da demâncare
Și gură de sărutare
Și căpătâi de culcare.

.....
.....

Prin dumbravă trece-voi,
De pe șea mă 'ntinde-voi,
Foaie galbin' rupe-voi
Pe genunchi-mi pune-voi,
Slove negre scrie-voi,
La puica trimete-voi.
Și plecai mândră plecai
Și nu mi te sărutai,
Și plecai puică, plecai
Plecai puică dela tine,
Suspina inima 'n mine,
Nici murgu drumu nu'l ține,
Sunt cu gândul tot la tine.

Nu știu tu 'l-ai fermecat,
Or prea bine 'l-ai cătat.
Ba nu 'ți-'l-am fermecat,
Ba prea bine 'l-am cătat.
I-am dat apă din găleată
Te-aducă la daica 'ndată,
Grăunțe dup'o basma
Să te-aducă la daica,
Sara și dimineața,
Când îți cere inima.

M.J.

10. PUICULEANA CE'M GÂNDEȘTI

Puiculeană ce'm gândești,
Tot cu pisma să'm trăești !
Lasă pisma la pământ
Să trăim ca mai de-mult.
Că știi mai 'nainte vreme,
Dormei pe brațele mele
Și eu puică pe-ale tele.
Când mă uit puică la tine,
N'a rămas inimă 'n mine.
Când oi zice trei granate,
Inima 'n neica să bate,
De voi de două surate,
Ca să vă iubesc pe toate.
Inimă de ce te bați ?!
De rărunchi și de ficați.

M. J.

11. CÂND OI ZICE TREI SMICELE

sau

PLOPUL

Când oi zice trei smicele
Plopile frunzele tele
Ducă-se vântu cu ele,
In oraș în Măgurele.
Acolo's mândrele mele,
Care m'am iubit cu ele,
Să plângă pe potecele.
Când oi zice d'un costrei,
Și din multe numai trei.
Întrebând și ispitind
De mine ce m'am făcut?
Când oi zice trei smicele
Pe de-asupra casei mele,
Trece-un cârd de rândurele
Nu e cârd de rândurele
Și sunt dragostile mele,
Care m'am avut cu ele,
Din tinerețele mele.
Când oi zice ca nalba
Ș'oi să las la moartea mea
Să-mi vie ibomnica,
Care m'am iubit cu ea,
Să-mi ție lumânarea.
Să mor cu ochii la ea,

Eu la ea și ea la mine,
Ca să-m vadă ori și cine,
C'am trăit amândoi bine.
Voi, voi, voi, mândrelor mele
După văi, după vâlcele,
Strânge-ți-vă câte-și trele.
Strânge-ți-vă Mercuri, Joi,
Să mă răfuesc cu voi.
Da ce fel de răfuit,
Acu m'am căsătorit,
Nu mai es cu voi la târg,
Ca să vă cumpăr cicic,
Cercei și mărgean la gât,
Câte-o toartă de argint,
C'așa v'am făgăduit,
Când eram copilaș mic,
De umblam după iubit,
Sara după sbeguit.
De ce Doamne n'am murit?!
Iar acum la ce să mor,
Că-mi dau fetițele flori,
Nevestele ochișori,
Ochișori de-i negrișori.
Mă uitai prin prunișori
Văzui patru ochișori
Câte-și patru negrișori.
Fă-mi-i puică vânzători,
Că neica-i cumpărători
De ochișori negrișori.
Nu e altu negustori
Să-ți dea sfați și gălbiori.
Gălbiori de-ai venetici,
Număru patru și cincii.

M.J.

12. CÂND OI ZICE TREI ALUNE

Când oi zice trei alune,
Puică, tot gândind la tine,
N'a rămas inimă 'n mine,
Nici cât bobu de neghină.
Puținică ce-a rămas
Ș'aia plină de necaz
Și s'o pui s'o cântărești,
Nici un dream nu mai găsești.
S'o pui cu oase cu tot
Și nu bate litra 'n loc,
Inimioara arde 'n foc.
Unde stau și mă ză-uit
Și te iau cu de-a mărunț,
Din creștet până 'n pământ,
Sprâncenele-ți plătesc mult,
Ochii mă bagă 'n pământ.
Ochii și sprâncenele,
Scurtași neicăi zilele.
Unde'ți văd țâțele 'n sân,
Picioarele nu mă țin,
Par'că n'ași fi om din plin.
Când oi zice peliniță,
Mândră, mândră, copiliță,
De la piept pân' la guriță
Par'că ești o iconiță,
Iconiță zugrăvită,

De la Țarigrad venită.
De la mână pân'la cot
Strălucește trupu tot.
De la piept și pân'la mână,
Numai năsturei de sârmă,
Inima 'n neica fărâmbă.
Când oi zice ca nalba,
Puichiliță fată fa,
Mai fă tu cum oi putea,
Vorbește cu mumă-ta,
Să te mai trimeată 'ncoa,
Ca să mai vii la neica,
L'ai mâncat cu dragostea.

M.J.

13. CÂND OI ZICE TREI ALUNE

Când oi zice trei alune,
Nici-odată nu e bine,
Să iubești de lângă tine.
Să iubești mai depărcior,
Că prinde milă și dor.
Cât trăești neică pe lume,
Poartă-te puțin și bine,
Că moartea vine ca mâine
Și te ia de lângă mine
Nu te 'ntreabă gata ești
Și te ia cum te găsești.
Cât trăește omu 'n lume,
Cu toți să se aibe bine,
De nu cu pâine cu sare,
Cu cuvinte dulcișoare.
Când oi zice mărgărit,
Mărgărit tare 'nflorit
Mă gândesc cum am trăit,
Și cu cine-am petrecut
Și ce garoafe am iubit.
Ș'acuma cu cine sunt?!
Eu sunt în scara de jos,
Mi-a dat cuțitu de os!
Când oi zice mândălac,
Puică, lovite-ar un dor cu drag,
Să ștezi toată ziua 'n prag,
Cu firu băgat în ac,

Cu ochii pe bătătură,
Cu cusătura pe mână,
Să vezi neiculița vine.
Rupând sita cu bobii
Și 'ntrebând călătorii.
Puică ochișorii tăi,
M'aș băga slugă la ei,
Nici o leafă nu ț'aș lua,
De la mine ț'aș mai da,
Ca să-i sărute neica.
Când oi zice trei lămâi,
Puic'a năibilor să fii,
Un' ț'am zis n'ai vrut să vii,
La țarcu din bălării,
Unde ne-am iubit întâi.
Ori n'ai vrut, ori n'ai putut?!
— Ba am vrut, dar n'am putut,
M'a pus maica la cernut
Și mi-a dat o sită deasă,
De m'apuca noaptea 'n casă.
— Cât e puica de ciudată!
Tot cu vorbele mă poartă !
Dar și neica hoț marghiol,
Păzi calea la izvor,
Până'și luă apă 'n urcior.
Cu mărgeanu roșior
Slobozit pe pieptu gol,
Stau singur de mă omor.
Dacă'mi ești tu un viteaz,
Fă grădină cu pirlaz
Și 'n grădină o fântână,
Să vezi maica cum mă mână,
Cu urciorașu pe mână,
Ca să mă săruți în gură !

M. J.

14. FOAE VERDE PELINIȚĂ

Foae verde peliniță
D'aoaleo dragă fetiță,
Astă-vară sugeai țâță
Ș'acu dai neicăi guriță.
Mititică ești de stat
Și dulce la sărutat,
Mulți voinici ai ofticat,
Că 'ți miroase gura țâță
Și buzele lămâiță.
Ești mititică de-o lună
Și voinicii 'ți fac cunună.

E.

15. FOAE VERDE D'UN BUJOR

Foae verde d'un bujor
Zice lumea c'oi să mor,
Pe mândra să le-o las lor.
Măcar de-ași muri chiar mâine
Pe mândra n'o las de mine.
Măcar de-ași muri chiar Luni,
Mândra n'o las la nebuni.
Măcar de-ași muri chiar Marți
Pe mândra n'o las la alți.
Și chiar dac'ași muri Joi,
Pe mândra n'o las la voi.
— Când oi zice bob năut,
— Spune-mi neică ce-ai beut,
— De n'ai mai îmbătrânit?!
Când oi zice ismă creață
Am beut apă cu ghiață,
Ș'am iubit o tinereață.
Foae verde matostat,
Zice mândra că nu-i plac,
Că n'am haine de bumbac
Și căciulă bună 'n cap.
Foae verde de-o scumpie,
Dar nici ea nu 'mi place mie,
Că să poartă 'n zoroclie
S'are-o parte de prostie
Și 'ncă una de beție.
Eu sărac mândra nu toarce
Cine naiba-o să ne 'mbrace?!

M. J.

16. FOAE VERDE TREI SPANACE

Foae verde trei spanace,
Mai fă puică cum ai face,
De mai treci valea dincoace,
Să culegem foi de goange.
Că goangele s'a 'nvelit
Și frunza mi-a îngălbenit,
Lunca 'n vale a-îmbobocit,
Iarba 'n luncă mi-a 'nverzit
Acu'i timpu de iubit !...

M. J.

17. ALĂTUREA CU DRUMU

Alătura cu drumu
Ară neica cu plugu,
Frânge-i-s'ar cormanu.
Cormanu și fieru'al lat
Să vie la daica 'n sat
Să ia bani pe secerat.
Ca să dreagă ce-a stricat;
Căci mi-a fost drag la iubit,
Nici-odată n'am să'l uit,
Pân' m'o băga 'n mormânt.

F. I. M.

18. NIȚO, NIȚO, COPILIȚO

Nițo, Nițo, copilițo
Astă-vară sugeai țâță
Estimp dai neicăi guriță.
Foaie verde-o peliniță
Cui ți'a pus numele Nița
Sfântă să'i fie gurița,
Miroasă ca lămâița!
De la ochi pân' la sprâncene,
Grădină cu micșonele !
De la ochi pân' la guriță
Par'că ești o iconiță!
Iconiță zugerăvită,
De la Țarigrad venită.
Nițo, pentru Dumnezeu
Și pentru numele meu,
Nu mă mai ține de rău,
De la sânișorul tău.
Căci m'ai mai ținut odată
Ș'am zăcut o vară toată
Ș'o iarnă pe jumătate,
S'a 'mplinit lunile toate.

M. C.

19. DAR'AR DUMNEZĂU

Dar'ar Dumnezeu să dea,
Să s'aprindă Stârmina
Și lunca din Vânj încoa,
Podu de la Bucura
Și perii de la Recea.
Să mă uit la mănăstire
Să văd cârduri de copile.
Să văd pe mândruța mea,
Cum o poartă mumă-sa,
Intr'o cămașe subțirea
Să vede țâța prin ea.
Țâțe mici cu boldurile
De dau junghiuri prin măsele,
Mușcar'ar neica din ele,
Ca dintr'un fagur de miere.
In cicic și 'n fustanic
Și 'n ciupag de borangic.
Ciupagu de'l sufli 'n vânt.
Mijlocelul cu cicic
De omoară pe voinic.
Cu papucii de covor
Luați pe piciorul gol,
Or' c'o iubesc, or' că mor !

I. T.

20. EU MĂ MIR MÂNDRĂ DE TINE

Eu mă mir mândră de tine,
Ce pământ negru te ține,
De nu mai dai pe la mine ?!
Mă ține pământ cu iarbă,
Nu poci veni fără treabă,
Că e măicuțița rea
De nu știe dragostea,
Mă bate cu nuiua.
Da nu vii neică la mine,
Să mănânci miez de alune
Și turtiță coaptă bine.
Eu nu viu neică la tine.
Mai bine trăesc la mine.
Traiu meu e la perete,
Căldarea cu boabe fierte
Și doschița cu dovlete,
Trocu cu vin la anlete.
Eu beau și mă veselesc
Și de tine nu doresc.
Dacă ai poftă de mine
Vino și tu până mâine
Să petrecem și mai bine.

F. I. M.

21. IN PĂDURE 'N SCORILA

Frunză verde s'o lalea
Bato 'n cap inima mea,
De ce nu e cum era,
Când eram în floarea mea,
In pădure in Scorila?!
Rupeam câte o viorea,
Aplecându-mă pe șea,
S'o duc la puicuța mea,
Care m'am iubit cu ea,
Din copilăria mea.
In pădure în Scorila
Tăiam calu cu scara,
Picioru trăgătoarea,
Frumos cântă cinteza,
Și mi-o 'ngână presura.
Presura, pasăre mică,
Cântă 'n codru de 'mi despică,
Presura, pasăre sură,
Cântă 'n codru de răsună.
Foaie verde ș'o lalea,
Când eram în floarea mea,
In pădure 'n Scorila,
Sburam ca o păsărea.
Și sburam din creacă 'n creacă,
Ca o pasăre pribeagă,
N'avea nimeni ce să-mi facă.

Iară logofătu Ghiță,
Cu legătura pistriță,
Pusă lațuri și mă prinsă,
Și mă pusă 'n colivie,
Mai mult moartă, de cât vie,
Și mă dusă 'n primărie,
Să văd logofeți, când scrie.
Scrisă notaru d'un rând,
Văzui primaru plângând,
Ajutorul suspinând,
Consilii toți oftând.

E.

22. HAI LEANO PE DEAL, PE VALE

Hai Leano, pe deal, pe vale,
C'a făcut mazărea floare,
Și făsuiu tecișoare,
Castraveții stau să 'nfloare,
Și ardeiu postăioare.
Coboară, Leano, coboară,
Coboară 'n vale mai tare,
Că mor fără lumânare;
Să tăem iarbă de-a mare,
Și iarba s'o măldărim,
Ș'amândoi să ne iubim.
— Când oi zice foi de fag,
— Eu iubesc pe cin' mi-e drag;
— Lubește-mă dacă 'ți plac,
— Dacă nu, silă nu-ți fac;
Eu silă când ți-am făcut,
Am fost mică n'am știut.
Acum mintea mi-a venit,
M'am lăsat și de iubit,
Și am gând să mă mărit,
Căci dragostea are toane,
Doru nu 'ți-ține de foame.

F. I. M.

23. PE DRUM PLEC, PE DRUM MĂ DUC

Pe drum plec, pe drum mă duc
Și n'am nici un cunoscut,
Să mă culce pe așternut,
Și pe căpătâi cusut.
N'am pe niminea cu drag,
Să-mi pue mâna la cap,
Să mă 'ntrebe de ce zac.
De ce zac, de ce bolesc,
De dragoste mă topesc?!
De când maica m'a făcut,
Trei amante n'am avut,
Dar acum le-am dobândit,
Una 'n deal și alta 'n vale,
Ș'alta pe linia mare,
Nepoțică de 'mpărat,
Fată de ovrei bogat.

F. I. M.

24. I!. HAI, HAI! DORULE HAI!

I! hai, hai! dorule hai!
La fântânița din plai,
Pusei masa și mâncai,
Beui vin și mă 'mbătai,
De rachiu mă 'ndestulai.
Când oi zice de-o mătasă,
Și 'mi veni un dor de casă,
De copii și de nevestă,
Să las calu să mai pască,
Ș' eu să beau să chefuesc,
Că neveste mai gălesc.
De-o fi dor de la copii,
Să pui șaua și să mâi!
De-o fi dor de la surori,
Să mâi calu să'l fac flori!
De-o fi doru de la mumă,
Să mâi calu să'l fac spumă!
De-o fi doru de la tată,
Să mâi calu să'l fac apă!
De-o fi doru de la frați,
Să mâi calu să'l fac sfați !

F. I. M.

25. AȘA 'MI VINE UNE ORI

Așa 'mi vine une ori,
Să beau otravă să mor!
Stau în drum și mă gândesc,
La ce să mă otrăvesc?
Căci ce mi-e drag tot iubesc.
Și iar îmi vine une ori,
Să mă sui în deal la mori,
S'aud apa vâjeind,
Petricele zorzonind,
Copilele aulind,
Boerași la bâlci trecând.
Negustori Bucureșteni,
Trec la bâlci, la Râureni,
Și la târg la Țânțăreni,
Și vin Țânțărencele,
Săruta-le-aș gurile,
Gurile și țâțele,
Ține Doamne zilele,
Mamelor, că le-a făcut,
Părinții, că le-a crescut,
Și acuma le vedem,
Cu ele ne 'mbrățișem,
De ne dau brăcinile,
Le sărutăm gurile,
De ne lungesc zilele.
De nu le-aș fi sărutat,

De-aici m'ași fi depărtat,
M'ași fi dus în altu sat.
De mila, de dorul lor,
Singur stau să mă omor.
Țânțăreanco, păr gălbui,
Ce porți otravă sub brâu,
Că omori omu de viu.

P. I. M.

26. ȚINE-MĂ DOAMNE PE LUME

Ține-mă Doamne pe lume,
Barem zece ani de zile,
Să trăesc puțin și bine,
Cu mândruța lângă mine;
Și mergând pe-o potecea,
La fântână la ceșmea,
Cu mândruț'alătura,
Să s'adape neicuța.
Vin mândră să ne iubim,
La umbră să ne umbrim,
Cu apă ne răcorim,
Și la horă 'ntre fetițe,
Puică noi să ne mândrim,
Și de loat să nu vorbim.
De trei zile mi-am plecat,
Calu l-am încălecat,
Nebeut și nemâncat,
Jos după el nu m'am dat,
Păn' la mândra 'n valea rea,
C'am să mă iubesc cu ea;
Că de mult nu m'am iubit,
Par'că m'am călugărit.
Hai, calule să plecăm,
Și la drum să îndemnăm,
Pe mândra s'o ajungem,
Umbră bună să cătăm,

Umbră bună de umbrit,
Și rogoz de tăvălit,
Of! ce mai loc de iubit !

F. I. M.

27. LA FÂNTÂNA 'N PATRU FURCI

La fântâna 'n patru furci
Marioara cu doi junci,
Doi voinici cu caii murgi
Și-mi dă apă juncilor
Și gură voinicilor.
Hai puică pe deal, pe vale,
Să tăem iarbă de-a mare
Și iarba s'o măldărim
Ș'amândoi să ne iubim.
Până calu-o paște iarbă
Noi să ne vedem de treabă.
Eu pe deal puica pe vale
Amărâtă ursătoare!
Vino mândră să vorbim
Ș'amândoi să ne iubim.
Eu de când nu te-am iubit
Par'că m'am călugărit
Că gurița de la tine,
M'a prăpădit vai de mine.

D. V.

28. MARIȚO GURĂ DE CUC

Marițo, gură de cuc,
Făceare-ai dălacu'n gât,
Să vii la neica plângând,
Din ochi negrii lăcrămând,
Fața albă sgâriind,
Păr galben dărăpănând,
Din ochi negrii lăcrămând,
De la inimă oftând,
Să vii neică să-l descânt.
Joia și Dumineca,
Peste zi tot-d'auna,
Te miri cum, ți-o alina!
Cine neică te-a făcut,
Par'că eu te-am poruncit.
Eu să te fi poruncit
Ș'așa tot n'ai fi eșit;
Așa 'naltă și subțire
Și la trup făcută bine!
Mândruțo, când te iubeam,
Tot la casa ta priveam.
Părea casa aurită
Cu zidu de cărămidă
Din afară văruiță,
Cu șindilă, șindilită
Șindila de-a mărunțică
Ca pana de rândurică;

Dar de când nu te iubesc,
Tot la casa ta privesc,
Imi-pare casa grajd de cai,
Și șindila putrigai,
Bătătura bălegar
Și chipul tău mi-e amar.

F.I.M.

29. COPILIȚĂ SEGĂRCEANCĂ

Copiliță Segărceancă,
Copiliță Mărșeneancă,
De când te-am văzut, mi-ești dragă,
Să-ți ea neică cordea neagră,
Să vezi bine, că'mi ești dragă.
Să-ți iau alta vișinie
Să-mi fii dragă numai mie.
Dragă 'mi ești cu ochi verzi
Și cu sprâncenele 'n pkez.
Ochii de balaurăoică,
Gura e ca de șerpoaică,
Coadă e ca de nemțoaică.
Mititică ești de ani
Și ți-ai prins mai mulți dușmani,
Aid cu neică la Mârșani
Să te curăț de dușmani.
Pe dealu Mârșanilor,
Și pe-al Segărceanilor,
Să dăm pae vacilor,
Și gură dănacilor.
Copilă de unde ești?
— Din sat din Călimănești
— Din curte de la Bibești.
— In curtea Bibeștilor
— Stau florile zânelor
— Dragostea copilelor.
— Stau florile să 'nflorească,
— Trandafiri să 'mbobocească.

Diverși

30. OFTEAZĂ, MÂNDRĂ, OFTEAZĂ

Oftează, mândră, oftează,
Toată lumea să te crează,
C'ai fost neicăi amurează.
Oftează și pentru mine,
C'am trăit amândoi bine.
Oftează, oftareai foc,
De-așa 'mi-ai avut noroc,
Să fii cu mine pe-un loc,
Să te port ca pe-un boboc,
De mine să nu-ți bați joc!
Arză-te focu iubit,
Boală fără crezământ,
La ce vreme m'ai găsit,
Cu porumbu neprășit,
Cu grâu necârstăjit.
Lăsai grâu deslegat
Și plecai la mândra 'n sat,
Să vedem pe cine-a loat!
O fi loat vre-un păcătos
Cu cojocu 'ntors pe dos ;
O fi loat vre-un amărât
De nu calcă pe pământ.

F. I. M.

31. CÂND ERAM TÂNĂR DULAN

Când eram tânăr dulan,
încălecam cârlan d'un an.
Acum am îmbătrânit,
Nu mă văd în deal suit,
Cu murgu meu priponit;
Priponit de leuștean,
Cu pripon de găitan.
Leușteanu s'a uscat,
A rupt murgu ș'a scăpat.
Fuge murgu și nechează,
Plânge mândra și oftează,
Oftează și pentru mine,
C'amândoi am trăit bine.

D. V.

32. CINE-A LĂSAT IUBITU

Cine-a lăsat iubitu
Iartă-i Doamne păcatu.
Cine la iubit nu crede,
N'ar mai călca iarbă verde,
Iarbă verde, nici uscată,
N'ar mai muri niciodată.
Iubitu e lucru mare,
Nu-ți dă seamă la mâncare
Nici căpătâi la culcare.
De s'ar vinde iubitu,
Mi-a-ș da boii și plugu
Ș'aș cumpără iubitu.
De s'ar vinde dragostea
Mi-aș da boii și vaca
Ș'a-ș cumpăra dragostea.
Foae verde bob năut
Cine n'are dor în trup,
Să vie să-l împrumut,
Că la neica e dor mult,
Iasă isvor din pământ.
Plec și strig în gura mare,
Că am iubit de vânzare,
Dau ocaua cinci parale.

F. I. M.

33. PLECAI VINEREA LA TÂRG

Plecai Vinerea la târg,
Pân' la grajdu lui Agud,
Să'm măsur grajdu de-arând,
De la ușe pân' la fund,
Să'm cumpăr d'un cal porumb.
Scurt în gât și lung în trup,
De 'i dă coama de pământ,
Cum trebuie la voinic.
Cu dangale pe spinare,
Pintenog de trei picioare
Și 'mbuestru 'n fuga mare,
Nici Dunărea să n'ating,
Nici colțu la epângea,
Nici polpoana la manta.

N. V.

34. LA LIVADIA LUI ION

La livadia lui Ion
Multe păsărele 'm dorm.
Foaie verde anason,
Numai una n'are somn,
Că 'mi umblă din pom în pom,
Ca doru din om în om
Și 'mi strigă cu glas de om,
Unde ieste neica Ion ?!
Nu e Ion, nu e nimic,
Numai inimioara 'm stric,
C'au plecat după iubit.
Fi-iar iubitu de cap,
Că nu s'a mai săturat,
De copile du'prin sat,
De neveste cu bărbat,
C'alea o să-i dea de cap.

D. V.

35. APUCAI PE VALE 'N SUS

Apucai pe vale 'n sus
Mi-au făcut fasolea fus
Ș'al olog a legat bob,
Ai, Leano, să-l arăcim,
Amândoi să ne iubim.
Și de dragi să ne fim dragi,
Dar nădejdea să n'o tragi,
Căci nădejdea îndelungată,
Nu e bună nici-odată
Și nădejdea de la mine,
Știi ca sârma de subțire,
Când o pui pe mărăcine,
Tragi de ea și nu se ține.

F. I. M.

36. CÂND OI ZICE TREI MASLINE

Când oi zice trei masline,
Ce mi-e drag mie pe lume,
Cu calu negru sub mine,
Cu disagii plini de pâine,
C'o găină friptă bine,
C'o ploschiță cu rachiu,
Dac'oi muri, mort să fiu !

D. V.

37. IUBITUL CE L-AM IUBIT

Iubitul ce l-am iubit,
Mai bine să-l fi dormit,
Că nimic n'am folosit.
De ce, Doamne n'am murit,
Când eram copilaș mic,
Mă mâna tata la plug
Nu știam boii să 'njug,
Dar acum să nu mai mor
Că'm dau fetițele flori,
Nevestele ochișori,
Of! Doamne! să nu mai mor !

I. T.

38. VAI DE VIN, VAI DE PELIN

Vai de vin, vai de pelin,
Vai de omuleanu strin,
Ca un măr dulce la drum!
Neică, cine pe drum trece,
Ala mi-l- sburăturește,
Crecile mi le meșdrește,
Tulpioara lui îi plânge,
Merele neică, că-i curge.
Taci, taci, taci, tulpină taci,
Soro, căci tot tu le faci,
Că nu este vina ta.
E vina cu'i te-a sădit
Și nu mi te-a îngrădit.

D. V.

39. IOANE, IOANE, CĂPITANE

Ioane, Ioane, Căpitane,
Mai cobori din deal în vale,
Să tăem de-o gonitoare,
Să facem ceva gustare,
Să mănânce-ale catane,
Tot catane Slătărești,
Gătite de București
Dai cu glonțu nu-l lovești.

D. V.

40. PUICHIȚĂ DE PESTE OLT

Puichiță de peste Olt
Cu moțișoru d'un cot,
Pe unde-ai trecut Oltu,
De nu s'a 'necat moțu?!
— Pe la Slatin cu podu
— Bătu vântu Crivățu
— Și nu s'a'necat moțu.
— Fie Oltu cât de-adânc
— Eu îl trec cu meșteșug
— Pe două roate de plug.
Oltule, Oltețule,
Săcați'ar pâraele
Și toate izvoarele,
Să trec cu picioarele.
Oltule rău blestemat
Ce vii așa turburat ?!
Ce te repezi ca un smeu,
De oprești pe Nițu meu?!
Vino Nițule băete,
Ce faci pe lelea s'aștepte?!
Că Florica 'ți duce doru
Și ia'nțelenit ogoru.

M. I. & I. Sp.

41. PUICHIȚĂ DE PESTE OLT (VARIANTĂ)

Puichiță de peste Olt,
Cu moțâșoru d'un cot
Și mi-e 'mpletit la o parte,
Zău sclipește ca un șarpe!
Puichiță de peste Olt,
Cu moțâșoru d'un cot,
Să verși lacrima cu foc,
Dacă n'ai avut noroc,
Să fii cu mine p'un loc,
Pe unde-ai trecut Oltu,
De nu ți'a 'necat moțu?
— Pe la Slăveni cu podu.
Cred, n'a bătut Crivățu,
Să mărească talazu,
Ca să răstoarne podu,
Să 'nece moțâșoru,
Să mi-l prind la iaz la moară,
Să ți fac moțu codișoară
Și la gât numai parale.
Tot parale turalii
Luete de la Beșlii.

I. a lui B.

42. AUZI LELE PIȚIGOIU

Auzi lele, pițigoiu,
Lasă la naiba războiu,
Aideți să 'nfundăm zăvoiu,
Că zăvoiu mi-a 'mbumbit,
Ce mai vreme de iubit,
Cu puica m'am învrăjbit,
Pentru'n lucru de nimic,
Pentru'n inel de argint,
Pretinde că i l-am frânt,
Și veriga din stânga
Rupsă neicăi inima!
Cine-ar stă să'm fac'o pace,
Multă pomană ș'ar face!
Pomană copiilor,
Sărindar părinților.
Auzi lele pitpălaca,
Aide-că mi-a 'mbumbit salca,
Eși afară mulge vaca,
Vezi că salca mi-a 'mbumbit
Ce mai vreme de iubit !

C. I. C.

43. CĂLĂTOR SUNT SĂ MĂ DUC

Călător sunt să mă duc,
Mândrele se țin buluc,
Și mă 'ntreabă un' mă duc ?
Eu le spui la Câmpu-Lung.
Mă întreabă de viu deseară ?!... .
Eu, le spun la primăvară,
Ele plâng de se omoară !...

D. V.

44. CÂTE DRUMURI MARI ȘI LATE

Câte drumuri mari și late,
Tot de neica sunt umbrate,
Numai drumul Giurgiului
Și cu al Severinului,
Fu punerea capului!
Frunză verde trei granate,
Inima 'n neica se bate,
Pentru voi doauă surate,
Pană voi iubi pe toate.
Foaie verde de trei flori,
Doamne, să nu mă omori,
C'am iubit două surori
Și pe-a mică și pe-a mare
Ș'una dintre verișoare.
Voi, voi, voi, mândrelor, voi,
Să vă strângeți Miercuri, Joi,
Să mă răfuesc cu voi,
Dar ce fel de răfuit
Nu'ma'n brațe să vă strâng,
Să vă pun cârpa pe cap,
Să ziceți c'aveți bărbat.

F. I. M.

45. LA CRUCIULIȚA DE PIATRĂ

La cruciulița de piatră
Să 'ntâlni fată cu fată,
Deschiseră mare sfadă.
Ce-oi să ne facem surată,
Că ne-a luat băeți 'n gloată
Ș'au rămas ai mititei,
Ce-oi să ne facem cu ei ?!
Ș'au rămas mucorile
Să ne poarte florile.
De cât floare la mucoare,
Mai bine 'ntr'o taină mare!
Ș'a rămas câte un pricaz,
Poartă căciula pe nas,
Face la fete necaz.

F. I. M.

46. PĂȘĂRUICĂ D'ALBĂ 'N PENE

Pășăruică d'albă 'n pene
Și 'mprelungă la sprâncene,
Ioana, neicăi din lonele,
Cu brâu cu turturele,
Cu păru făcut inele,
Dă și neicăi floricele.
— N'are daica flori de dat,
— Castă vară n'a ploiat
— Și-am plătit de le-am udat,
— Cu bani după sărutat
— Și-am plătit de le-am sădit
— Cu banii după iubit.

D. V.

47. PLECAI PE DRUMU FÂNTÂNI

Plecai pe drumu fântânii,
Găsii sălbița Călinii.
N'ați, Călino, sălbița
Și dă neicăi gurița.
Bată-te crucea fântână,
Te păzesc de este o lună
Și nu 'mi prind nici o copilă,
Căci la noi este un știubei
Și'mi prind ziua câte trei.

D. V.

48. DE HAIMANA SI BETĂU

De haimana și bețau
Mă mir casa cum s'o țâul
Casa mi să țâne bine,
Cu pâine și cu legume.
Astăzi beau și mâine beau,
Mă mir bani de unde iau ?!
Nici cu coasa, nu cosesc,
Nici cu sapa, nu prășesc,
Mă mir bani unde gășesc,
Din cârciumă nu lipsesc!
Astăzi beau și mâine beau,
Mă mir bani de unde iau?!
Tot du-pi la ai de au,
Că mi-a dat întotdeauna
Și nu-i mai vede cât lumea!
Geaba beau, geaba mănânc,
Că sunt de mă sufli 'n vânt!

I. a lui Stănoi.

49. VECINICIA D'INGĂ CASĂ

Vecinica d'ingă casă,
Nici odată nu te lasă,
La canun și la pedeapsă.
Ce ibomnică mi-am prins!
Nu mi-am prins-o întrun 'nadins
Și mi-am prinso 'ntro încercare,
S'o vedem ce minte are.
Bată-te crucea de vale,
Că ce pui nu mai răsare,
Paică 'm fu mâna de sare.

D. V.

50. VAI SĂRACU BĂLȘANU

Vai săracu Bălșanu,
Că bea vin cu borcanu
Și bate cu tufanu,
Desmerdează Me'dințu.
Vine Bălșanu din munte,
Cu chipiu pus pe frunte,
Cam pe frunte, cam pe nas,
Mor boerii de necaz.
Cam pe coada ochiului,
C'așa'i place Dumnealui.

D. V.

51. MARIA NEICĂI, MARIE

Maria neicăi, Marie,
Hai cu neica în deal la vie,
Să culegem asunie,
Ce-oi câștiga să-ți dau ție.
De-oi câștiga patru boi,
Doi ai tăi și doi ai mei.
De-oi câștiga mii de lei,
Marie, să fie-ai tăi.
— Foaie verde asunie,
— Toată lumea 'mi zice mie,
— Că sunt floare vișinie.
— Nu sunt floare vișinie
— Și sunt floare de pe mare,
— Cine mă iubește moare.
— M'a iubit un logofăt,
— Ia sărit și ochi și tot.

F. I. F.

52. HAI ILEANA LA POIANA

Hai Ileană, la poiană
Ileană, Ileană,
Să culegem buruiană
Ileană, Ileană,
Buruiana macului,
Ca s'o dăm bărbatului,
Să să ducă dracului,
Și să doarmă, doarmă dus,
Pân'ce soarele-o fi sus,
Și să doarmă somnuros
Pân'ce soarele o fi jos.
Lele bărbățelul tău,
Ologil-ar Dumnezeu!
Ba să nu mi-l ologească,
Mai bine să mi-l orbească,
Că olog sade la foc
Și prin casă vede tot.
De ți-e bărbatul urât,
la pământ de la mormânt
Și puneți în așternut,
Să rămâe surd și mut.
l'auzi lele popa toacă,
Eși afară și te roagă,
Să moară bărbatul tău,
Să mă 'nsor să te iau eu.
Astă iarnă ger și frig,

Și veneai la neică 'n crâng,
Dar acuma cald și bine
Și nu mai dai pe la mine !

Diverși

53. HAIDEȚI PUICĂ SĂ FUGIM

Haideți, puică, să fugim,
Să fugim, să pribegim,
Unde-om putea să trăim.
Să fugim să trecem Oltu,
Că ne-ajunge protopopu
Și ne prăpăde cu totu.
Acu e vremea de fugă,
Pană este iarba crudă,
Unde calci urmă nu faci,
Unde șezi nu te mai vezi.

C. I.

54. SĂBĂRELUL

Săbărelul mititel,
Să bate peștele 'n el.
Săbărelul cu dulceață,
Trece iarna și nu 'ngheață
Și de 'ngheață pușintel,
Nu 'ngheață peștele 'n el.
Dar ce fel de peștișor ?
Numai lin și cărașel.
Și vin Săbărencele,
Albe ca lebedile,
Să spargă ghețoaiele,
la apă cu cofele
Să spele cămășile
Și mai sparg ghețoaiele,
Ca să scoată peștele
Și să scoată un pește viu,
Numa'n brațe să mi'l țiu.
Dar ce fel de peștișor ?
Numai lin și cărașel,
Cărașelu'l mâncăm noi
Linișorul la ciocoi.

D. V.

55. PASERE GALBINĂ 'N CIOC

Pasăre galbină 'n cioc,
De mi-ai cânta de noroc,
Să-ți trăiască puii toți
Și la vară iar să scoți.
Și de mi-ai cântă de rău
Zău! să moară tatăl tău !
Și de mi-ai cântă de bine
Să strângi puii p'ingă tine
Și de mi-ai cântă de rău
Să se stingă neamul tău.

D. V.

56. DRAG ÎMI E CU BOII BUNI

Drag îmi e cu boii buni,
Să mi-i pasc pe cotituri,
Să le dau apă din pumni.
Frunză verde murele,
Să le crească coarnele,
Să răstoarne plastele
Să mă vază mândrele
Când oi trage brasdele.

D. V.

57. PLEC SARA DUPĂ IUBIT

Plec sara după iubit
Și găsii drumu 'ngrădit.
Pusei mâna la cuțit;
Iar Dumnezeu ca un sfânt
Trânti gardu la pământ.
— Treci băete la iubit,
Că de cine te-ai temut,
S'a dus și n'a mai venit,
A pus spate la pământ.

I. a lui B.

58. I'AUZI LELE, POPA TOACA

I'auzi lele, popa toacă
Eșl afară și te roagă,
Roagâ-te la Dumnezeu,
Să moară bărbatu tău,
Să trăesc, să te iau eu,
Să nu mor de doru tău.
Dorul meu ș'al Dumitale,
Facă'l Dumnezeu d'o floare,
D'o floare mirositoare,
Cine-o mirosi să moară.
Frunză verde salbă moale,
D'aolică neică loane,
Ce dragoste ai cu toane !
Pe cine săruți odată,
Umblă câte-un an turbată.
Pe care săruți o lună
Câte-un an umblă nebună,
Să mai găsească ca tine,
Așa 'nălticel în stat
Și dulce la sărutat,
Multă lume-ai ofticat,
Și pe mine mai secat !!
Frunză verde d'un buaz,
Nu mă vezi cum am rămas,
Ca o custură de ras,
Pentru'n dor care l-am tras.

Nu mă vezi cum am udit,
Pentru'n pustiu de iubit,
Umblu pe câmp rătăcit,
Cine mă vede umblând,
Zice că sunt beat de vin,
Și eu sânt plin de venin.

I. a lui B.

59. DIN VÂNJ PÂNĂ'N ARGETOAI

Din Vânj până'n Argetoia,
M'a bătut vântu și ploaia.
Lasă vântul să mă bată
Și soarele să mă ardă,
Numai puica să mă vadă.
Aoleo și vai de mine!
Da nu vezi puică prea bine,
Cum bat calea pentru tine
Și arde inima 'n mine
Ca cuptorașul de pâine!...
— Ba eu văd neicuță bine,
— Ca bați calea pentru mine
— Și soarele rău te arde ;
— Iar ploaia mai rău te bate.
— Aoleo ce mai păcate,
— De la Dumnezeu lăsa-te!
— Noi așa le-am pomenit
— Ș'am început la iubit,
— Că iubitu'i lucru mare,
— Nu'ți dă stare la mâncare,
— Nici odihnă la culcare.

F. I. M.

60. RABDĂ INIMA ȘI TU

Rabdă inimă și tu,
Că vezi vremea cum i-acu !
Rabdă inimă și taci,
Ca pământul care'l calci,
Tu le faci tu să le tragi!
Fii inimă răbdătoare,
Nu tot spune un' te doare,
Că omul multe le face,
Inima rabdă și tace.
— Piatra, piatră de e piatră,
Sade jumătate 'n apă
Și ea la o vreme crapă.

Gh. M. J.

61. COBOARĂ, MÂNDRĂ COBOARĂ

Coboară, mândră coboară,
Coboară 'n vale la gară,
Ca venit trinu de-aseară
Și mi-'l țiu pe cheltuială.
— Fiț'ar trinu alimănit,
— Tot cu trinu m'ai albit,
— Pană m'ai băga 'n pământ !
— De copii m'ai părăsit,
— De părinți m'ai urgisit,
— De bărbat m'ai văduvit.

D. V.

62. TRECUI ASEARĂ CĂLARE

Trecui aseară călare,
Pe la poarta dumitale,
Te văzui la lumânare,
Cu cămașea albă floare,
Cu gura mirositoare,
Ca răsura când răsare.
Când oi zice de-avrameasă,
Plecai să mă duc acasă,
Pe-o potecă alunecoasă,
Nemerii la altă casă,
Cu stăpâna mai frumoasă.
Omu cu nevasta rea,
Nu'l întreabă niminea.
Omu cu nevasta bună,
Pagubă la bățatură.
Că nevasta e miloasă,
Ea, de mână bagă 'n casă
Și bărbatu'i călător,
Ori c'o iubesc ori-că mor.
Iubește-mă dacă 'ți plac,
Dacă nu silă nu 'ți fac,
Căci când silă ți-am făcut
Am fost mică n'am știut.
Sărută-mă neică 'n dinți,
De buze să nu te atingi,
Cam o măiculiță rea,

Mă bate cu nuiua,
C'o nui de gutuiță,
Peste piept și peste țâță.

I. a lui Stănoi.

63. CÂTE FLORI SUNT PE PĂMÂNT

Câte flori sunt pe pământ,
Toate merg la jurământ.
Numai floarea soarelui
Și cu spicu grâului
Șed în puntea raiului.
Și judecă florile,
Ce-au făcut miroasele?!
Foicică foi de crin,
Le-am lăsat la Rosmarin.
Mi-au bătut vântu din sus
Și miroasele s'au dus.

N. V.

64. FRUNZA VERDE ALUNELE

Frunză verde alunele,
Ioana neică'i din Ionele,
Cu brâu cu turturele,
Cu gâtu plin de măgele.
Ioana neică'i, daică Ioană,
Pupu-ți ochii ș'o sprânceană
Și negelu din obraz,
Face la mai mulți necaz.
Ochii și sprâncenele,
Alea fac păcatele,
De n'ar fi ochi și sprâncene,
N'ar mai fi păcate grele.

D. V.

65. FRUNZĂ VERDE ALUNELE

Frunză verde alunele,
De unde ești băețele,
Din ce loc din ce vâlcele ?!
Frunzuliță de-alunaș,
De unde ești băețaș ?
Din ce sat din ce oraș ?
Dar luata-i la drum răvaș ?!
De ai bani mai multicei,
Dăm jumătate din ei,
Să'ți dau la mână răvaș,
Să nu rămâi păgubaș.

D. V.

66. FOAIE VERDE BOB DE ORZ

Foae verde bob de orz,
Tot trecând din deal în jos,
Mi-aruncă lumea ponos,
Că sunt mândru și frumos,
Mi-a dat cuțitu de os.
Foae verde bob de grâu,
Sunt în sânge păn' la brâu.
Frunză verde bob năut,
Pusei masa să mănânc
Și 'mbuc și nu pot să 'nghit,
De la inimă sughit,
De pustiul de iubit !

D. V.

67. FOAE VERDE TIRIPLIC

Foae verde tiriPLIC,
Ce cați Leano pe colnic,
Cu papucii lip, lip, lip,
Răsucind la borangic,
Fără fus fără nimic.
O vacă ș'un vițel mic
Ș'un pustiu de ibomnic.
Mâncați-ar lupii vițelu,
Să-ți iubești ibomnicelu.
Mâncați-ar vaca, lupu,
Să-ți iubești ibomnicu.

D. V.

68. FOAE VERDE TREI RĂCHIȚI

Foae verde trei răchiți,
Lelea cu postrunga 'n dinți,
Tu mă faci să viu pe-aici,
Descuț și fără papuci.
Lelea cu ciorapii roși,
Făcu parastasu măsi!
Frunză verde ori ce-ar fi,
Ca să poată-a mai iubi.
Lelea cu cârpa albastră,
Oi să mi-o iau de nevastă.
Lelea albă, cârpa albă,
Trântim-aș cu ea pe nalbă.
Nalba varsă năsturei,
Puica iubește junei,
Tinerei făr' de mustață,
Când învață-a strânge 'n brațe !

C. I. C.

69. FRUNZĂ VERDE MĂRĂCINE

Frunză verde mărăcine
Ce-o avea lumea cu mine ?!
Nu fac nici o stricăciune
Numa' dragoste pe lume.
Încotro plec, încotro pășesc,
Tot frumoase le găsesc;
Numai din buze zâmbesc
Ș'ele cred că le iubesc
Ș'eu numai le păcălesc.
Din picioare mă topesc,
Mă topesc, mă prăpădesc.
Prăpădimaș ca piru,
Fața ca trandafiru,
Mustățile'n varvaric
Cum stă bine la voinic.

F. I. M.

70. FRUNZĂ VERDE DE-O CICOARE

Frunză verde de-o cicoare,
Eu pe deal puica pe vale,
Frică mi-e c'o să mă 'nșale,
Ce-oi să mă fac frățioare ?!
Luai calu 'ncălecai,
Gurița 'i-o sărutai,
Căci gurița de la ea
Arde inimioara mea!
Fa, Lenuțo, fată, fa!
Dar'ar Dumnezeu, să dea,
Să-mi cazi într'o boală grea;
Să-ți fac vânt cu basmaua,
Umbră cu pălăria,
Să te mut cu salteaua,
Să 'ți dau apă cu ceașca
Și cafea cu lingura,
Să crezi ce e dragostea.

F. I. M.

71. FOILIȚĂ DE TREI SPICE

Foiliță de trei spice,
Nici-o mândră nu mai zice:
Mai leagăți punga voinice,
Că te-apucă-o cale lungă,
Fără nici-o para 'n pungă,
Și te-ajunge o vreme ra
Fără rudă de para.
Foaie verde ismă creață
Ceață, ceață, negureață,
Ete mai de dimineață,
După dos și după față,
După pârciu drumului,
După coama murgului,
Din chica voinicului,
Mă delungesc drumului.
Foaie verde ismă creață,
Pe mine maica mă 'nvață,
Să mă scol de dimineață,
Să scot vacile pe față,
Să iubesc o tinereață,
Băețaș, fără mustață,
Când se 'nvaț'a strânge 'n brață
Și sărută cu dulceață.

D. V.

72. FRUNZĂ VERDE DE TREI SPICE

(VARIANTĂ)

Frunză verde de trei spice,
Nici o mândră nu mai zice:
Mai leagăți punga voinice,
Că te-ajunge-o vreme lungă,
Fără nici-o para 'n pungă
Și te-ajunge-o vreme ra,
Fără rudă de para.
Foae verde trei smicele,
Intru 'n luncă la nuele,
Lunca numai viorele!
Le las naibii de nuele,
Că n'am ce 'ngrâdi cu ele,
Ș'oi să-mi culeg viorele
Și să le fac chiticele,
Să dau vecinelor mele.
De-o fi vecina frumoasă,
Să 'i dau chita-a mai aleasă
Și legată cu mătasă.
De-o fi vecina urâtă,
Să 'i dau chita-a mai pălită;
Iar la urâtă de tot,
Să 'i pui chiticeaua 'n foc.

I a lui B.

73. FOAE VERDE TREI OGLICE

(VARIANTĂ)

Foae verde trei oglice,
Trei oglice de trei spice,
S'au vorbit doauă calice,
Dragostea noastră, s'o strice.
Alte mândre" iar îmi zice,
Dragostea nu pot s'o strice.
Zică lumea ori-ce-o vrea,
Numai eu cu dragostea !
Altă verde trei oglice,
Mai leagăți punga voinice,
Că te-ajunge-o cale grea,
Fără rudă de para,
Și te-ajunge-o cale lungă
Fără nici-o para 'n pungă.
Și m'aș duce, m'ași tot duce,
C'ai fost ibomnică dulce
Și te-am sărutat cu foc,
Ți-a plesnit rochița 'n cot.....
Și te-am sărutat cu sete
Ți-a plesnit rochița 'n spete !
M'ai prăpădit frățioare,
Cu-a ta dulce sărutare !
De mai sărutai odată,
îmi cădea leșin de moarte
Dragostea 'ntre noi desparte

De știam că,... nu iubeam
Și cădeam jos și plesneam !
Nu 'mi e să plesnesc mai iute,
Dar mi-e frică de-alte lucruri!
Foaie verde mă creșesc,
Căci dușmanii mă pândesc.
Foaie verde de-o cicoare,
Toți voesc să mă omoare,
De la deal și di la vale
Drept în poarta dumitale,
M'ai prăpădit frățioare.

M. C.

74. FOAE VERDE Ș'O LALEA

Foae verde s'o lalea,
Pădurice, pădurea,
Lasă-mă subt umbra ta,
Să mă umbresc cu mândra,
Căci nimic nu ți-oi strica.
 Nu pot, nu pot băețele,
 Căci ai obiceiuri rele
 Și ți-e mândra tinerea
 De-faci păcate cu ea
 Și se usucă iarba,
 N'are cucu ce mânca.
Pădure 'ți făgăduesc,
Că nimic n'am să greșesc.
Oi să șed, oi s'odihnesc,
Cu mândra să mă iubesc,
M'oi scula și 'ți mulțumesc.
Pentru binele ce 'mi faci,
Nici o belea n'ai să tragi,
Căci știi de când m'am născut,
Nici un rău nu ți-am făcut,
Am tăiat câte-o nuia,
De mânăm boii cu ea,
Ca să ar pogoanele,
Să plătesc dăjdiile,
Căci dăjdiile sunt grele,
De-au scurtat zilele mele.

Toată vara hăis, cea
Și 'n pungă nici-o para !
Toata vara hăis Boboc,
Ș'acu n'am porumb să coc !

Div.

75. FOAE VERDE D'UN VISDEI

Foae verde d'un visdei,
La grădină la bordei,
S'au stâns băeți frumușei,
Fete mari la flori de tei
Ș'ale mici la floricele,
Că se iubesc cu plăcere,
Au pe buze dulce miere.
Aideți măi băeți, și voi,
Ca să cosim la trifoi,
Să ne lăsăm de cosit,
Să le vorbim de iubit.

F. I. M.

76. FOAE VERDE TREI MIGDALE

Foae verde trei migdale,
In capu podului din vale,
Nu mai pot trece călare,
Că e apa curgătoare,
Florile mirositoare,
De mă oprește din cale.
Apa curge, flori aduce
Și mândruța mi le strânge,
Și le face chiticele,
Și le bagă 'n sân la piele,
Și le face chiticele,
Le 'mparte la vecinele.
De-o fi vecina urâtă,
Să 'i dea chita mai pălită !
De-o fi vecina frumoasă,
Să 'i dea chita mai aleasă !
Foae verde trei smicele,
Făcui drumu potecele,
Până la mândrele mele,
Să mă hotărăsc cu ele.
Dar ce fel de hotărât ?!.....
Nu mai es cu ele 'n târg,
Să le cumpăr ce-am vorbit:
Batiste și flori de târg,
Câte-un inel de argint,
C'așa le-am făgăduit,
De când eram copil mic.

I. a lui Stănoi.

77. FRUNZĂ VERDE DE-O NEGARĂ

Frunză verde de-o negară,
Mă duc puică 'n altă țară,
Gândul ăsta mă omoară!
Frunză verde trei măslina,
Cum să fac să mergi cu mine ?!
Numai vre-o două trei zile,
Mărăcine înflorit bine,
Îmi pare rău dacă 'i rămâne!
Aideți puică mergi cu mine,
Numai vre-o cinci, șase zile ?
Măcar calea jumătate,
Să nu 'm pară-așa departe;
Or să 'ți las zar și smochine,
Să nu mai dorești de mine.

Div.

78. FOAE VERDE BOB NĂUT

Foae verde bob năut,
Mă gândesc cum am trăit,
Și ce garoafe am iubit !
Ș'acuma cu cine sunt ?!

Eu sunt în scara de jos,
'Mi-a dat cuțitu de os!
Foae verde stejeler,
Când eram mai tinerel
Aveam poli și mahmudele,
Scăpăm prietini din belele,
Trăiam cu mândrele mele,
De-ar fi bune, de-ar fi rele,
Făceam plăcerile mele.

F. I. M.

79. FOAE VERDE TĂMÂIOARĂ

Foae verde tămâioară,
Dragă 'mi e noaptea de vară,
Că dorm copilele afară.
Ele dorm în așternut,
Eu mă duc și le sărut.
Ș'o sărut de adormită,
Nu știe de e iubită,
Au de maică-sa urâtă.
Auleu! mândruțo, fal
Dar la voi în mahala
Nu se află cineva,
Să 'mi ia doru cu mâna ?!....
Să 'i plătesc osteneala,
Să 'i dau banii cât o vrea
Și iarbă verde să tae,
Ca să scăpăm de văpae.

F. I. M.

80. VERDE FRUNZĂ COLELIE

Verde frunză colelie,
Puica mea carte nu știe,
Trimesei la prăvălie,
Să iau: coală de hârtie,
Condei, de amănăție,
Călămări din vistirie,
Când cetește, mă slăvește,
Cu ceriu mă potrivește !
Frunză verde de năut,
Spune cine te-a făcut,
Că frumos te-a potrivit !
Așa gene! Așa-sprâncene !
Pică diamant din ele!
Din fața obrazului
Pică floarea macului.
Și din doauă buzișoare
Pică zar și scorțișoare.
De la piept pân' la guriță
Parcă 'mi ești o porumbiță !
De la brâu pân' la picioare
Faci voinicelul de moare.

I. S.

81. FOAE VERDE MĂRGĂRIT

Foae verde mărgărit,
Cine doru 'mi-a dorit,
Niciunul n'a bolit;
Dar al dor de mi'l dolesc,
Frică 'mi e c'o să 'l bolesc.
Nu e dor ca dorurile,
Să 'l mai port cu vorbele
Și e dor de la iubit,
De mori fără crezământ,
Te doboară la pământ.
Frunzuliță foi de fag
Și n'am pe nimeni cu drag,
Să 'mi pue mâna la cap,
Să mă 'ntrebe de ce zac ?!
De ce zac, de ce bolesc,
Din picioare mă topesc,
Ca un muc de lumânare,
Când îl bate vântul tare.

F. I. M.

82. FRUNZĂ VERDE DE TREI MURE

Foaie verde de trei mure,
Beui preț de șapte zile,
Beui preț de șapte cai,
De vin nu mă saturai!
Beui prețu murgului
Ceoltarul vânatului.
Beui astăzi, beui mâine,
Beui patruzeci de zile!
Beui preț de șapte epe,
Gura mi-e friptă de sete !
Beui prețu murgului,
Văzui sațu vinului.
Frunză verde bob năut,
Când beau bine și mănânc,
Sunt voinic de Slătinic,
Incalec calu și mă duc,
Mi-aud vântu fișeind,
Frunza codrului picând
Și pe negru nechezând.
Necheza de mumăsa,
Auzind o păsărea,
Cum mai cânta șoimana !
Mi-avea puii prin vâlcea
Alături de casa mea.

D. V.

83. FRUNZĂ VERDE LEUȘTEAN

Frunză verde leuștean,
Drag mi-a fost calu bălan
Și voinicu lortoman !
Calu alb și șeaua verde,
Ține'l, Doamne și nu'l pierde,
Că l'am mai pierdut odată,
'L-am cătat Craiova toată,
Bucureștii jumătate,
Și Galațu a treia parte,
Și 'l-am găsit la Focșani
Priponit de-un leuștean.
Leuștene cin' te-a pus ?
Maria a de s'a dus,
N'a lăsat nici un răspuns
Și nici guriță-de-ajuns !
Leuștene te-ai uscat,
Doru mândri m'a secat.

D. V.

84. FRUNZĂ VERDE DE-O RĂSURĂ

Frunză verde de-o răsură,
Turtureaua ca o mură,
Să făcea puilor mumă.
Și să da din deal în vale,
Culegea la furnicare,
Să'm scoată puii din foame.
Creștea puii ce'm creștea
Și'm bea apă din ceșmea
Alături de gasda mea.
Creștea puii dolofani,
De'm cânta pe Tiliorman.
De la Lixândria 'n jos
Ce loc mândru și frumos !
Rogoază de tăvălit
Și sălciile de umbrit.

D. V.

85. FRUNZĂ VERDE FÂN CU ROAUĂ

Frunză verde fân cu roauă,
Taem Doamne luna 'n două,
Să-mi prind ibomnică noauă,
C'a veche s'a fudulit,
La vorbă, n'a mai venit.
Nici la vorbă, nici la sfat,
Nici la dulce sărutat.
Verde frunză fân cu roauă,
Pune Doamne luna noauă,
Să tai crângurile 'n doauă,
Să văd pe opincă roauă,
Să văd roaua pe opinci
Și pe mândruța 'n papuci,
Papuceii de covor
Luați pe piciorul gol,
Ori c'o iubesc, ori că mor.

F. I. M.

86. FRUNZULIȚĂ DE NĂUT

Frunzuliță de năut,
Plecai Vinerea la târg,
Mă duc calu ca să'l vând.
Să mă 'ntâlnesc cu Dina,
Ca să'i sărut gurița.
Mă doare gura 'ntrebând
Trecuta Dina la târg ?!
Au trecut, au n'a trecut,
Mă duc calul ca să'l vând.
Detei calu într'o para
Să mă iubesc cu Dina.

N. V.

87. FRUNZĂ VERDE COLELIE

Frunză verde colelie
Ș'au plecat Neică Ilie,
La lemne de prăvălie
Ș'au lăsat calu 'n frânghie.
Calu 'mi paște frâu 'i sună
Mândra'm plânge și suspină.

.....
Și s'a dus neica, s'a dus,
Trei zile din Turn în sus
Și dăicuță'i nu ia spus,
Să'i fac merinde de-ajuns.
Și să'i fac de-o asmișoară,
Frământată 'n lăcrămioare,
Dospită la țâțișoare,
Când mi-o vede neica moare.

D. V.

88. FOAE VERDE BOB NĂUT

Foae verde bob năut,
Din Dunăre până'n Prut,
Șeapte amante am avut !
Una este 'n Calafat,
Să poartă cu păr bulhat.
Ș'una e de la Pleniță
Albă ca o porumbiță,
Care dă neicăi guriță.
Ș'alta e din Craiova,
Doar cu neica știe vorba.
Și de-o lună mă căsnesc,
Pe toate să le 'ntâlnesc,
Cu ochii să le privesc,
Să le spui cât le iubesc !

D. V.

89. FRUNZĂ VERDE PAI SĂCARA

Frunză verde pai săcară,
Dunăre apă vioară,
Facete-ai neagră cerneală,
Ca să scriu la maica 'n țară,
Să'm dea bani de cheltuială
Și haine de premeneală,
Ș'un cal bun de călărie,
Ca să plec la bătălie,
Să trec Dunărea 'n Turcie,
Pentru-a noastră Românie.
Copilașul fără tată,
Par'că e bătut de piatră.
Copilașul fără mumă,
Par'că e bătut de brumă.

D. V.

90. FRUNZĂ VERDE FLORI MĂRUNTE

Frunză verde flori mărunte,
Copiliță de la munte,
Ce tot retezi păru 'n frunte,
Că ți-au eșit vorbe multe ?!
— Las'să'mi-ese, că nu'mi pasă
— Că 'mi este daica frumoasă
— Și iubesc zapcii din plasă,
— Pomoșnicii nu mă lasă.
Puică ochișorii tăi,
Mâncă bănișorii mei.

D. V.

91. FRUNZĂ VERDE BOB OREZ

Frunză verde bob orez,
Eși puichiță de mă vezi,
Până sunt grânele verzi,
Căci dacă s'or secera,
Puichiță nu mai vedea,
Mă pornește roata mea,
In oraș în Brăila,
Mult ai plânge ș'ai ofta
De călătoria mea.
Ș'ai rupe sita cu bobii,
Privindu'mi calea cu ochii.
Trage lele boabele,
Socotește zilele.
Trage lele și ghicește,
Codru de ce îngălbinește,
Omu de ce 'îmbătrânește !

C. I. C.

92. FRUNZĂ VERDE MĂRGĂRIT

Frunză verde mărgărit,
Cred, că n'oi mai fi căit,
De traiul ce l-am trăit,
Ce mi-a fost drag mi-am iubit,
Și la țară și la târg.
Și Româncă și Țigancă,
Ovreică nebotezată,
Ce-o vrea Dumnezeu să 'mi facă,
Măcar la ștreang să mă tragă,
Mi-o iubesc, că'mi este dragă.
Daca'ș trăi tot așa,
Ca iarba m'aș legăna
Ș'am trăit cum am putut,
Ca iarba m'am dat la vânt.

F. I. M.

93. FOAE VERDE TREI GRANATE

Foae verde trei granate,
Ibomnică ce-aveam frate,
Ceancă moartea ne-o desparte !
Și iacă m'a despărțit,
Cine n'am avut de gând !
Foae verde de-o lăptucă,
Scoboară din deal în luncă,
Să culegi câte-o urzică,
Să creștem puii de curcă.
De la vale, mai încoace,
Să culegem foi de goange.
Foile-au îngălbinit,
Noi ne-apucăm de iubit.
Ia bobocii la pârâu,
Că sunt șchiop nu pot să viu.

F. I. M. & M. I.

94. FOAE VERDE BOB NĂUT

Foae verde bob năut,
Cunosc c'am îmbătrânit,
Mustața mi-a încărunțit,
Păru 'n cap că mi-a albit
Și ne-sătul de iubit!
De iubit m'oi sătura,
Când o cânta trâmbița,
Popa cu cădelnița,
Atunci, Doamne nici atunci,
Când mi-o face plop nuci
Și salcia mere dulci.

D. V.

95. FOAE VERDE FLORI MĂRUNTE

Foae verde flori mărunte,
Dinuțo cu semnu 'n frunte,
Nu tot purta zile fripte,
Zi mâinta să te mărite,
Să mă 'nsor să te iau eu,
C'așa mi-a zis Dumnezeu.
Tot suind la Dina dealu,
Mi s'a despotcovit calu.
Nu e vina calului,
Nici a potcovarului,
Ci e vina Dini mele,
C'a pus casele prea grele,
Pe dealuri și pe vâlcele,
De nu pot sui la ele.

D. V.

96. FOAE VERDE MÂNDĂLACU

Foae verde mândălacu,
La dealu cu liliacu,
'Și-a mutat neica conacu.
Și la mutat în pădure,
Să'i treacă de dor de mine.
Când îi vine dor de mine,
Rupe liliac și pune,
La cura și la căciulă,
Să 'i treacă de dor de mine.

.....
Frunză verde trei masline
Puiculița mea cea bună,
Cum ai să plângi tu de mine,
Când oi pleca de la tine !
Ș'ai rupe sita cu bobii,
Calea căutând cu ochii
Și 'ntrebând călătorii.
Fruzuliță trei masline,
Cine-o zice neica vine,
Să 'i dau tot ce e pe mine.
Legătura de la gât,
Vază bine l'am dorit.

I. a lui B.

97. FOAE VERDE BOB NAUT

Foae verde bob năut,
Pelin beau pelin mănânc,
Sara pe pelin mă culc,
Dimineața, când mă scol,
Cu pelin pe ochi mă spăl,
Cu trupșoru plin de dor.
Foae verde lin, pelin,
Iau dulceață nu beau vin
Lacrămile nu s'ațin !
Iau dulceață nu beau bere,
Dacă n'am și eu muere,
Nici muere, nici copii,
Nici un fel de căpătâi.
Iau dulceață, nu beau bere,
Că m'a 'nșelat o muere.
Ea zice că m'a 'nșelat,
Dar de mine n'a scăpat !
Că să fiu câine lege rea,
De-ai scăpa din mâna mea !
Să fiu câine 'n patru brânci,
De nu te-oi făcea să plângi !
Foae verde d'un lipan,
Mă căznesc de este un an,
Să fac pelinu zahar
Și pelinu 'i tot amar !

D. P.

98. FOAE VERDE TREI LĂMÂI

Foae verde trei lămâi,
Mândruțo de peste Jii,
Cu bordeiu 'n bălării,
Cu gârligiu scos la Jii,
Cu buzele nărămzâi,
Cu țâțele dordolii,
Cui le păstrez și le ții ?!
— Cărui m'a iubit întâi.
— D'aolică neică loane,
— Ce dragoste ai cu toane !
— Pe cine iubești odată,
— Câte un an umblă turbată !
— Pe cine iubești o lună,
— Toată viața e nebună !

C. I. C.

99. FRUNZĂ VERDE FOAE LATĂ

Frunză verde foae lată,
Inima 'n neica să bate,
La șapte ceasuri din noapte,
Pentru voi doauă surate,
Ca să vă iubesc pe toate.
Frunză verde trei lămâi,
Trei lămâi și trei gutui,
Marițo ț'am zis să vii,
La răzoru dintre vii,
La țarcu din bălării,
Să 'ți sărut ochii căprii.
La cel păr mare rotat,
La răzoru-al dărâmat,
C'acolo 'i murgu legat,
Cu batista ta închingat,
De trei zile nemâncat,
Nemâncat și ne-adăpat,
De tine e fermecat.
Nu știu tu l-ai fermecat ?
Ori prea bine l'ai cătat'
 Daica nu l'a fermecat
 Și prea bine l'a cătat !
 I-am dat apă cu vadra,
 Grăunțe dupe-o basma,
 Să te-aducă la daica,
 Sara și dimineața,

Ca să-ți dea daica gura.
Marioară trup subțire
Ferice de cin' te ține,
Cu ce drag trăește 'n lume,
Nu pătimește ca mine !
De-aș avea una ca tine,
N'aș mai pofti nici un bine !
De te-aș prinde unde-va,
Numai ochii ți'i-aș lua
Și i-aș lega într'o basma.
Mi-i ași pune 'ntre icoane,
N'ași mai zice, mai dăm Doamne !
Cele țâțe poleite,
Cu diamant zugrăvite,
Cui le ții acoperite,
Cu postav verde învelite ?
N'or fi nescai pietre scumpe,
Neică să nu le sărute ?!
Mai desfăle puțintel,
Să 'mi mai vie suflețel;
Iar de-ai vedea că leșin,
De loc să le bagi în sân !
Când oi zice micșunele
Eu nu te poci iubi lele
De frica rudelor tele.
Mult mă mir mândră de tine,
Ce pământ mi te mai ține !?
– Mă ține pământ cu iarbă,
– Nu poci veni fără treabă.
– Mă ține pământ cu flori,
– Nici eu nu mai pot de dor !
– Uite-acuma c'am venit
– Satură-te de iubit.

I. a lui B.

100. FRUNZĂ VERDE FOI CA SALCA

Frunză verde foi ca salca,
O mândruță de la Saca,
Cum se vaetă săraca,
Că i-a mâncat lupii vaca !
N'am parale să'i iau alta.
Să 'i iau alta și mai ra,
Să 'și facă cale la ea,
Să dea neicuțai gura.
Că gurița de la ea,
Mi s'a părut ca mierea
Și mai dulce ca fraga.

I. a lui B.

101. CRECUȚĂ DE LEUȘTEAN

Crețuță de leuștean,
Mândră când mi te iubeam
Unde mă culcam dormeam;
Iar din somn mă pomeneam,
La casa ta că priveam.
Părea casa aurită,
Cu zidu de cărămidă,
Cu diamant zugrăvită,
Bătătura poleită.
Iar de când nu te iubesc,
Mă culc și nu odihnesc,
La casa ta tot privesc,
Pare casa grajd de cai,
Bătătura bălegari
Și trupu tău putrigai.
Altă verde d'un grăunte
Nu 'ți aduci tu mândr'aminte
De-ale noastre dulci cuvinte.
Când ședeam la voi pe pat,
De vorbeam de sărutat.
Scoboram pe pajiște
Și vorbeam de dragoste.

I. a lui B.

102. FRUNZĂ VERDE MATOSTAT

Frunză verde matostat,
Șapte județe-am umblat,
Peste bine n'am mai dat.
Acum am dat de-o belea,
Nu știu teafăr de-oi scăpa !
De belea de voi scăpa,
Multă lume-oi învăța,
Cum să scape de belea !
Frunză verde foi ca macu,
Să te faci frate cu dracu,
Până când ai trece lacu.

C. I. C.

103. FRUNZULIȚĂ DE-O NEGARĂ

Frunzuliță de-o negară,
Doauă gânduri mă omoară !
Cum să fac să scap de moarte
Și de neazuri, de toate !
Să mă 'ntorc, să 'ntineresc,
Ca să pot să mai iubesc.
Gânduri noi mă 'mbâtrânesc,
Cele vechi mă întineresc.

C. I. C.

104. BUSUIOC TARE 'NFLORIT

Busuioc tare 'nflorit
Pe pământ cât am trăit,
Nici un bine n'am făcut,
Numai copile-am iubit.
Copile și nevestele,
De-ar fi bune, de-ar fi rele,
Făceam plăcerile mele.
N'oi să trăesc cât pământu
Ș'oi să mor când o da sfântu.
Așa 'i viața omului,
Știi ca floarea câmpului,
Dimineața îmbobocește,
Peste zi, să feștelește.
Mai dăm zile să trăesc,
Doamne, Dumnezeule,
Cu puica să mă iubesc
Ș'apoi să mă prăpădesc,
Cât oi trăi, să trăesc,
Viața să 'mi vecuesc.

Div.

105. FOAE VERDE DE-O SIPCĂ

Foae verde de-o sipică,
Neica are ibomnică,
De să face păsărică
Și vine la neica 'n luncă,
Cu gurița așa îmi strigă:
Vino neică de mănâncă,
Mâncare de pui de curcă,
C'aseară te-ai supărat
Și te-ai culcat nemâncat,
Mult m'am căit ș'am oftat,
De ce nu te-am împăcat,
Ce-ai cerut eu să 'ți fi dat.
Dragul daicăi mic băiat,
De ce mi te-ai supărat ?
Că... ce-ai cerut eu ți-am dat
De-ai cerut pâine cu miere,
Eu ți-am dat țâțele mele,
Pentru tine băețele.
De-ai cerut pâine cu vin,
Eu ți-am dat voe la sân,
Pentru tine mic copil.
De-ai cerut pâine cu lapte,
Eu ți-am dat voe la toarte.
Fie bine, fie rău,
Am făcut pe gustul tău,
Pentru tine măi flăcău.

M. I.

106. FOAE VERDE TREI MASLINE

Foae verde trei masline,
Tinerel sunt vai de mine,
Frică 'mi e c'oi să mor mâine,
Rămân mândrele de mine,
Nu rămân mai puținele,
Rămân cărduri vai de ele !
Rămâne și mândra mea,
Care m'am iubit cu ea,
Din copilăria mea!
Geaba puică mă mângâi,
Că eu plec și tu rămâi,
De geaba mă giugiulești,
Căci cu mine nu trăești !
Cât în lume am trăit,
Nici un bine n'am făcut,
Tot de iubit m'am ținut !

Div.

107. FRUNZĂ VERDE TREI LĂMÂI

Frunză verde trei lămâi,
Mă suii în deal în vii,
Mă uitai în vale 'n Jii,
Văzui fete și copii,
Cu buzele nărânzâi,
Cu ciorapii piersăcii,
Aici murgule rămâi.
Or te beau, or te mănânc
Ș'acasă nu te mai duc,
Că mi-e drag pe așternut
Și pe căpătâi cusut,
Cu mândruța după gât,
Totdeauna s'o sărut.

— De cât cu altu stăpân
Mai bine un stârv în drum !
Nu 'ți-e stăpâne, păcat ?!
Când intram cu tine 'n sat,
Nu tăceam din nechezat,
Impleticeam picioarele
Pe toate ulițele,
Să te vadă mândrele.
Nu 'ți-e stăpâne păcat ?!
Te-am trecut Oltul vărsat,
Neudat și legănat,
Nici șaua nici perina,
Numai un colț la manta.

F. I. M.

108. FOAE VERDE TREI MIGDALE

Foae verde trei migdale
Pe linia di la vale,
De trei ani umblu călare,
Să gădesc pe Leana 'n cale,
Să mi-o sărut de călare
Și din cap să 'i iau o floare,
Să mi-o pui la inimioară,
Să mă scoale după boală !
Când oi zice flori de fân,
Dar mi-e murgu cam nebun,
Nu vrea să mai șadă 'n drum,
Eu al naibilor fudul.
Când oi zice ș'o lalea,
Cu ghetete ca sticla,
Căciulița ca mura,
Rupsă daicăi inima!
Legătura de la gât,
Varsă raze pe pământ,
Ce n'am văzut de când sânt!
Foae verde trei smicele,
Drag mi-a fost la refenele,
Cu neveste tinerele,
Legate cu testemele,
Pe pofta inimii mele
Și cu șoartă de arnici,
O lună nu mai mănânci,

Din picioare te usuci.
Foaie verde murele,
Lesne fac paralele;
Dar le beau cu mândrele,
Prin toate cârciumile,
Ca să 'm fac plăcerile.
Las' să beau, să beau, să beau,
Că bune parale iau,
Tot du pi la care au;
Dar nici aia nu 'mi mai dau,
Că mi-a dat în totdeauna
Și nu 'i mai vede cât lumea !

I. al Stancăi.

109. FOAE VERDE-O MICȘUNEA

Foae verde-o micșunea
Frumușică Lionea;
Ce nu te-a stărpit măta,
Când era cu tine grea
Și scobora la ceșmea,
Murgu meu apă că bea,
Tot din vedrișoara ta,
Că ești amureaza mea,
Din copilăria ta.
Foae verde foi trifoi,
Puică ochișorii tăi,
Cum să fac să 'i sărut eu ?!
 Ba tu neică, că 'mi-e teamă,
 Că mă săruți de sprânceană
 Și cât sunt de mititică
 Eu mă 'mbolnăvesc de frică.
Dar nici eu nu sunt netot
Să te sărut într'un loc.

I. al Stancăi.

110. FOAE VERDE LOBODA

Foae verde lobodă,
Să vii neică Sâmbătă,
Că mă găsești singură,
Culcată pe scândură,
Tata e la cârciumă,
Maica la biserică,
Omu e la tabără
Și mă găsești singură,
Culcată pe scândură,
Cu capul pe perină,
Invăluită 'n plapumă
Și cu fața la părete,
Cu gura friptă de sete,
Pentru tine măi băete.
Foae verde, foi trifoi,
Puică cum să facem noi,
Să ne iubim amândoi ?!
— Măi, Ioniță buze moi,
— Pune clopotul la boi
— Și treci seara pi la noi,
— Să te-aud ș'eu din răsboi.
— Ia pușca și doi copoi,
— Coboară 'n vale 'n zăvoi
— Și dă urma la copoi,
— Că viu și eu cu doi boi,
— Cu Prian și cu Băloi,

— Să ne iubim amândoi.
— Pană copoi-or găsi,
— Noi amândoi ne-om iubi,
— Focul ni l'am potoli.
Cum năibilor n'ași ședea,
Căci ce umbră este 'n ea,
Cucu cântă asupra mea,
Mândra 'n brațe mă strângea,
Ea pe mine, eu pe ea,
Ca să întărim dragostea.
Eu o strâng și ea mă strânge,
Să vezi ce dragoste dulce !
Foaie verde buruiană,
Mândră unde-ai fost aseară?
Să spui drept că nu te bat,
Că 'ți văd obrazu pătat,
Pai-că e matriculat.

Eu am fost pe la grădină
Și m'a mușcat o albină.
Spune drept să nu mă minți,
Că albina n'are dinți
Ș'are un acuș mititel,
De te venină cu el.
Un' te 'nțeapă face semn,
Face semnu mititel.
Foaie verde de-o lalea,
Căci și eu m'aș însura,
Da nici urâtă n'aș lua,
Da nici frumoasă nu'mi place,
Că mai mulți prietini face.
Când pleacă cu demâncare
Și trece printre tarlale,
Ibomnicu'i ține calea
Și'i mănâncă demâncarea.

Când se duce la bărbat,
Tăvălită de amant.
Fireai bărbate jurat,
De trei zile mi te cat,
Cu demâncărica 'n cap.
Vin bărbate de mănâncă,
Usturoi cu mămăligă.
Usturoiu s'a pălit,
Mămăliga s'a răcit,
Fireai mort, alimănit !

I. a lui Stănoi.

111. FOAE VERDE TREI GRĂUNȚI

Foae verde trei grăunți,
Mândro cu postrunga 'n dinți,
Cum aș face să nu uiți,
Dragostile din părinți?!
Foae verde bob năut,
Ibomnică de demult,
Nu gândi că te-am urât.
Te-am urât două trei zile,
Dar 'mi-e gândul tot la tine,
S'aprinde inima 'n mine !
Es la câmp, ca să mă sting,
Bate vântu iar m'aprind.
Ca mucu de lumânare,
Când îl bate vântu tare
Și 'i cură ceara la vale.
Arde sufletul în mine,
Ca un cuptoraș de pâine!
Arde sufletele 'n coș,
Ca fânu vara 'n otcoș.

E.

112. FOAE VERDE TREI LĂMÂI

Foae verde trei lămâi,
Da nu știi puică, nu știi,
Când eram niște copii
Și ședeam pe pajiște
Și vorbeam de dragoste.
Și ședeam la voi pe pat
Și vorbeam de sărutat.
Foae verde trei lămâi,
Trei lămâi și trei gutui,
Da nu știi mândră, nu știi,
Când eram niște copii,
La răzoru dintre vii,
Sub salca din bălării,
Unde ne-am iubit întâi.

E.

113. FOAE VERDE ARȚĂRAȘ

Foae verde arțaraș,
Câmpul murele...
Cuculețul drăgălași,
Câmpul murele...
Și-a lăsat puii golași
Câmpul ș. c. l.
Pitulicea ca o mură
A lăsat puii să fugă.
Mutați pitulice cuibu,
Că 'mi pleacă neica cu plugu,
Imi dă brazda pe mijloc,
Te prinde cu pui cu tot.
Pitulice mută-'ți casa,
Că vin Oltenii cu coasa,
Să'm cosească fân cu rouă,
Frângeli-s'ar coasa 'n două.
Să'm cosească fân, vizdei
Frângeli-s'ar coasa 'n trei.
Să meargă s'o vârguiască
Și meșter să nu găsească.

M. Ionescu.

114. CÂND OI ZICE CA NALBA

Când oi zice ca nalba,
Puiculiță n'am ce'ți da,
Să'mi ei doru cu mâna,
Să'l pui la inima ta,
Mi l-ai da când l'oi cerea.
— Neiculiță ce-oi să'ți fac,
— Să 'mi mai cazi odată drag ?!
Puichiliță fii cuminte,
Să trăim ca mai 'nainte,
Că știi mai 'nainte vreme,
Dormeai pe brațele mele
Și eu puică pe-ale tele...
Spunem puică cu gura,
Nu mă purta cu vorba.
De-ai să mă iubești, îm spune,
De nu, să'm cat alta 'n lume,
Mai frumoasă de cât tine.
Mai frumoasă și cu haz,
La urmă, ți-o fi necaz.

M. J.

115. FRUNZĂ VERDE TREI LALELE

Frunză verde trei lalele,
Da n'auzi Anico lele,
In colțu grădini tele,
Răsăritau trei lalele,
Poteca fântânii tele,
Prin ușa cărciumii mele.
Când te văd cu vadra 'n cap,
Es și pui mâinile 'n prag
Și mi te privesc cu drag.
Cu cămașa albă 'n poale,
Croită pe țâțâșoare,
Când te vede neica moare !
Numai cu ochii privesc
Și eu cred că te iubesc !
Numai cu ochii mă uit
Și eu cred că te sărut !

I. Sp.

116. FOAE VERDE TREI MIGDALE

Foae verde trei migdale,
Ce 'mi flueri voinice-a jale?
Ori ți-e grea ranița 'n șale,
Ori ți-e grea arma 'n spinare ?!
— Nu 'mi e grea ranița 'n șale,
— Nu 'mi e grea arma 'n spinare,
— Ci la inimă mă doare,
 Că de-acas când am plecat,
 Boii 'njugăți i-am lăsat,
 Și părinții supărați,
 Și pe mândruța plângând,
 Cu copilașii la rând.
 Arma și cu ranița,
 Am pus jurământ pe ea.

Div.

117. FOAE VERDE D'UN BUJOR

Foae verde d'un bujor,
La fereastra din obor,
Bate murgu din picior,
Să mă deștepte din somn,
Să mă scol și să'l țăsăl,
Să'i dau fân și orzișor,
Să'i pui șaua binișor,
Să mă duc unde mi-e dor,
La mândra din Opișor,
La Leana de la Pristol,
Să poartă cu capul gol,
Singur stau să mă omor...
Mai e una la Gruia,
Rupsă neicăi inima
Ș'una e din Gârla-Mare,
Rău la inimă mă doare !
Când mă duceam pe la ea
Ș'i sărutam gurița,
Imi mai lungeam viața,
Ca... cât dai cu praștia.
Și... când plecam de la ea,
Intuneca inima mea.
Zi și noapte nu dormeam,
Pană când nu mi-o întâlneam,
De trei ori o sărutam,
Viața mi-o mai lungeam.

Aleo, Marișo fa,
Grăește cu maică-ta,
Zii cu dor să te mărite,
Cu-a tale buze pârlite.
M'am rugat la Dumnezeu.
Să mă 'nsor să te iau eu,
C'am fost amurez al tău.

I. a lui Stănoi.

118. LA UMBRĂ. DE GÂRNICIOARĂ

La umbră de gârnicioară,
Zace-un voinicel de boală.
Dar pe el cine'l păzea,
Soacră-sa și maică-sa,
Mai cu foc ibomnica.
— Zaci voinice or te scoală
— Ori mai dăm și mie boală,
— Căci mie mi s'a urât,
— Tot suind și coborând,
— Perinile'ți întorcând,
— Când la umbră, când la soare,
— Amărâtă ursătoare!
— Zaci voinicel or te scoală;
— Or mai dăm și mie boală,
— Căci mie că mi-au venit,
— Impețitorii să mă mărit.
— Impețitoru'i perceptor,
— Are numai gălbiori.
Mărită-te fată, fa,
Voi veni la nunta ta,
Mi-oi da banii cu poala
Și rublițe cât ai vrea
Și polii cu strachina.

D. V.

119. BĂTEA-V'AR ÎN CAP BRESTENCE

Bătea-v'ar în cap Brestence,
Sunteți femei fără lege,
Bătute-ar în cap Brestencă,
Cu coada ca de șerpoaică,
Cu ochi de Balauroaică.
Frunzulița d'un madem,
De-un madem, d'un undelemn,
Puichiță de la Vâlcom,
Să 'ngenunchi să te blestem,
Să te usuci ca un pom,
Ca un pom neroditor,
Ce nu face vara flori,
Nici umbră de călător
Și face numai boboci
De'i poartă Marița 'n concii.

M. J.

120. VERDE SĂLCIOARA

Verde sălcioară,
Dragă bălăioară,
Nu e mult de-aseară
Și de-alalteri seară,
De când stau pe-afară ?!
Dragă bălăioară,
Luna s'au ascuns,
Ploaia m'a coprins.
Streșioara 'mi pică,
Giubelușa 'mi strică.
Nu 'mi e de giubea,
Nici de dermenea,
C'am slujit pe ea,
La o rudă-a mea.
Mi-e de găitan,
C'am slujit un an,
La un Căpitan,
Un an încheiat,
Abi 'mi la dat
Ș'acu pentru tine,
Il slutii vai de mine !
Eu te-aștept la poartă
Și tu stai culcată.
De nu'ți e rușine,
Fie-ți pentru mine,
Milă și păcat,

Mult am așteptat,
Să eși pân' la poartă,
Dormi, dormireai moartă.

F. I. M.

121. MURGULEȚ COAMĂ ROTATĂ

Murguleț coamă rotată
Și cu coada retezată,
Fă'ți picioarele grămadă
Și m'aruncă 'n deal odată,
La mândruța sprâncenată,
Că ți-oi face grajd de piatră,
Soarele să nu te vadă.
Să'ți dau apă stricorată,
Apă de la trei ceșmele,
Dimineața și pe stele.
Ți-oi da fân cu spinarea
Și grăunțe cu poala,
Aduse de mândra mea,
Să'ți placă demâncarea.
Haideți murguleț, nu sta,
Nu 'ți fie inima ra,
C'așa e inima mea,
Că se duce și se 'ntoarce
Să vedem mândra ce 'mi face.
— Ce faci mândro ce lucrezi,
— Căci pe-afar nu te mai vezi ?
Lucrez la cămașa ta,
Numai fir și cu betea
Și mi-o închei cu iglița,
De mai lua de nu mai loa,
Cămașa să fie a-ta.

Bine neică 'mi-ai venit,
Eu pe tine te-am dorit.
Toată noaptea 'mi-am oftat;
Dar acum te-am căpătat.
Descalecă, calu 'ți leagă,
Noi să ne vedem de treabă.
Tu dă fânu calului
Ș'eu gură stăpânului.

F. I. M.

122. PLÂNGE-MĂ MAICĂ CU DOR

Plânge-mă maică cu dor,
Că și eu ți-am fost fecior!
Ț'am scos plugu din obor
Și ți 'l-am pus pe ogor.
Numai o brazdă ți-am tras
Și de lagăr n'am rămas,
Căci m'a luat la miliție,
Trupu alimănit să 'i fie,
Cui a pus pana 'n hârtie
Și m'a dat de miliție !
Miliția nu e bună,
La copil sărman de mumă !
Miliția nu e dată,
La copil sărman de tată !
Foaie verde tămăioară,
D'aolică, bălăioară,
Eu mă duc în altă țară,
Tu rămâi coala la gară,
Cu mâna la inimioară,
Fața albă sgâriind,
Păr galben dărăpănând,
Din ochi negrii lăcrămând.

I. a lui Stănoi.

123. FOAE VERDE D'O NEGARĂ

Foae verde d'o negară
Și pusei picioru 'n scară
Și 'mi l'oai drumu 'n altă țară.
Frunză verde bob năut,
Pe drum plec, pe drum mă duc
Și n'am nici un cunoscut,
Să mă 'ntrebe un' mă duc,
Că cin' mi-a fost cunoscut,
A pus spate la pământ
Și fața la Răsărit.
Ochii negrii au putrezit,
S'a făcut negru pământ;
Dacă nu 'mi crezi cuvântu,
Aid' de vezii mormântu.
Dai blănița la o parte
Și mormântu jumătate
Și vezi mâini încrucișate,
Pe piept 'n vale lăsate,
Cu deștele albioare
Cu inele gălbioare.

R. I. C.

124. FRUNZĂ VERDE FĂGEȚĂL

Frunză verde făgețal,
La umbră de păducel,
Frumos doarme un artiler.
Frumos cu mâinile 'n piept,
Mă duc maică să'l deștept.
 Nu te duce fata mea,
 Că ala 'i om cu belea,
 Vine ordinu și'l ia,
 Și'l pornește 'n Dobrogea
 Și tu rămâi fata mea
 Pe brațele altuia.
Bată-l, bată-l, Dumnezeu,
Pe maiuru-al din Buzeu,
Că de când s'a maiurit,
Băeții mi-au cătănit,
Fete mari au văduvit.

D. V.

125. PUICHILIȚĂ, PUICULEANA

Puichiliță, puiculeană,
De ce 'mi ești așa vicleană ?!
C'aseară ți-am dat o palmă
Și 'n urmă m'am căit iară.
M'am căit de ce ți-am dat
Și nu mi te-am sărutat.
Puichiliță, puiculeană,
Când ți-oi face semn de-afară,
Să eși, să ne iubim iară,
Că de când nu ne-am iubit,
Amândoi ne-am prăpădit.

A. P.

126. CE CAȚI MURGULE-AȘA TRIST?

Ce cați murgule-așa trist?
— Am auzit că mă vinzi,...

.....

N'o fi stăpâne păcat?!
Nu știi când erai Dănac
Și intrai cu mine 'n sat,
Nu slăbeam din buestrat,
Imbuestrat din nechezat,
Mândruțele din oftat,
Mestecând picioarele,
Pe toate ulițele,
Să te-audă mândrele
Și ce 'ți-a venit pe mine,
Să mă ia rude strine ?!

Te silește murguleț,
Nu 'ți mai face păru creț,
Hai la Slatina 'n județ,
Coi să 'ți iau d'un frăuleț,
Frăuleț cu zala 'ntoarsă,
Inimă friptă și arsă.

F. I. M.

127. DUNĂRINȚĂ APĂ LINĂ

Dunărință apă lină,
Mă trecuși în țară strină,
Fără dor și fără milă!
Fie pâinea cât de bună,
Ce folos în țară strină,
Că se face clisă 'n gură;
Dacă sunt în țară strină!
Foaie verde ca nalba,
Dacă sunt în țara mea,
Fie pâinea cât de ra,
Mi să pare ca mierea !

128. FRUNZĂ VERDE BOBAREU

Frunză verde bobareu,
Ce n'a lăsat Dumnezeu,
Ce-oi iubi să fie-al meu,
Și să mor când oi vrea eu,
Nimănui n'o părea rău !
Iubitu ce 'l-am iubit,
Mai bine să'l fi dormit,
Că nimic n'am folosit.
Din iubitul meu cel mult,
Ajunsei să mă 'mprumut,
La cine n'aveam de gând,
Că l-am dat tot împrumut
Ș'acum cu ochii mă uit.
Eu l-am dat cu banița
Ș'acu 'l-iau cu strachina,
Nu vrea nimeni să mi'l dea,
L-ași loa și cu lingura.

M. J.

II. ANOTIMPURI

129. PRIMĂVARA

Foae verde mărgărit,
Mă uitai la Răsărit,
Văd primăvara venind,
Colțu la iarbă crescând,
Murgu 'n coșere sberând.
Văzui primăvara vine,
Pusei plugu pe rotile,
Epângeaua pe cobile.
Foae verde d'un susai,
Luai boii i 'njugai
Și caii mi'i înhămai.
Luai plugu și 'm brăsdai
Și 'm trăsei o brazdă bună,
La Marița 'n bătătură,
Ca să'i fac inima bună.
Foae verde fân cu roauă,
Trăsăi una, trăsăi doauă,
Detei de dragoste noauă.
Una veche ș'alta noauă,
Ce-oi să mă fac eu cu doauă ?!
Oi să scot de-o lege noauă,
Să le iubesc pe-amândoauă.
Și pe-a noauă s'o iubesc
Și pe-a veche s'o cinstesc.
.....
Foae verde foi ca rugu,

Să văd odorât cu plugu,
Să iau cămașa ca fulgu,
Să mai pui șaua pe murgu,
Să mă plimb pe câmp de-arându,
Să vedem cum merge câmpu !?
Văzui câmpu merge bine,
Ce mai veselie 'n lume!
Ține-mă, Doamne, pe lume,
Numai zece ani de zile !
Să trăesc cu mândra bine,
Să văd doi pui lângă mine,
Petrecând și trăind bine,
Averea mea cui rămâne ?!
Să rămâe pe la strini,
S'o 'mpartă pe la vecini.
Foaie verde trei bujori,
Să rămâe la feciori,
Pe toți să'i văd negustori,
La ce Doamne să mai mor !
Să rămâe la vre-o fată,
Să'mi de-a turtă..., câte odată !

I. a lui Stănoi.

130. PRIMĂVARA

(VARIANTĂ)

Cunoscuți că vara vine,
Mult mi-e drag și 'mi pare bine !
Văz primăvara venind
Și câmpia înverzind,
Copilele aulind,
Câte-o viorea 'nflorind,
Nu mă știu om pe pământ,
Nici nu mă știu unde sunt.
Primăvara timp frumos
Ce vii așa mângâios !?
Mângâios cam răcoros !
C'am șezut cu mândra jos,
În gardu nostru lâng'un gros.
Ș'am pus grosu mărturie,
Că să lasă de fetie
Și neica de dănăcie.
— Dar n'o fi neică păcat ?!
— De trei ori m'ai sărutat,
— Ai plecat și m'ai lăsat,
— Ca p'un dobitoc legat.
— Mi 'l-ai legat cu curmu,
— Ast-fel tu cu cuvântu.
Să vii, mândruțo, să vii,
La rezeru dintre vii,
La salca din bălării

Un' ne-a fost dragostea întâi.
La cel păr mare rotat,
Că șed cu murgu legat,
De trei zile nemâncat,
Și de trei neadăpat,
Cu batista ta 'nchingat.
Nu 'ți e milă și păcat
Și frică de blestemat,
M'ai iubit și m'ai lăsat,
Ca pe-un mare vinovat ?
 Vinovat ești neică, loane,
 Că pe cine iubești moare
 Și dragostea de la tine,
 M'a prăpădit vai de mine !
 Nu'mi dă stare la mâncare,
 Nici odihnă la culcare,
 Nici odihnă trupului,
 In destul sufletului.
 Eu la tine mă gândesc
 Până 'mi vine s'amețesc
 Din picioare mă topesc.

F. I. M.

131. PRIMĂVARA

(VARIANTĂ)

Nu mai văd vara venită
Și zăpada ocheșită,
Rămâe câte-un cârtog,
Să 'mi fac și eu și mândra loc.
Vară, vară, primăvară,
Lasă-mă să es afară
Cu-a mea mândră bălăioară.
Să vorbesc ceva cu ea,
Să 'mi mai dreagă inima,
Că inima rău mă doare,
De când soarele răsare
Și când vine 'n prânzu-al mare
Eu mă uit pe drum la vale,
Ca să'm văd pe mândra 'n cale
Și de-atunci nu mă mai doare,
Căci îi sărut buzele
Și'mi alin durerile.

F. I. M.

132. PRIMĂVARA

(VARIANTĂ)

Primăvara când sosește,
Murgu 'n grajd că 'nebunește.
Nu 'nebunea de ne-bun
Și 'nebunea de cal bun,
Umblând seara făr' de drum,
Făr' de drum, făr' de cărare
Seara pe la haimanale.
— Murgule, murguțul meu,
— Ce te-abați din drum mereu ?
— Or 'ți-e greu trupșorul meu,
— De nu 'ndemni la drumul tău?
Bată'l focu de 'ndemnat,
Că mă legi seara de gard
Și 'mi dai fân nuelele
Și grăunțe stelele
Și tu 'mi bei cu mândrele.

D. V.

133. VARĂ, VARĂ, PRIMĂVARĂ

Vară, vară, primăvară,
Lasă-mă să es afara.
Că e timp de primăvară,
Sbiară mieii prin oboară,
Copilașii 'n pielea goală,
Copii cu focuri afară.
Primăvara când sosește,
Colțu la iarbă că 'mi crește,
Murgu 'n grajd că 'nebunește,
Mândra 'n luncă aulește.
Aulească cât o vrea,
Dacă nu vrea maică-sa
După mine ca s'o dea.

P. P.

134. NU MAI VĂD VARA VENITĂ

Nu mai văd vara venită,
Și zăpada ocheșită,
Câte-o viorea 'nflorită
Să mă sui în deal în luncă.
Luncă, luncă, lunculiță,
Batete-ar de-o brumuliță
Și să-ți cadă mugurelu,
Să văd mândri testemelu.
Primăvară timp frumos,
Mult ești mândru mângâios !

N. V.

135. VĂZUI FRUNZA CA PARUA

Văzui frunza ca paraua
Și lăstaru ca undreaua
Și 'mi apucaii poteceaua.
Poteceaua după culme
Pardosită cu alune,
Să văd pe puica când vine
Pe potecă drept la mine.

N. V.

136. OF! OF! OF! LELIȚĂ IOANA

Of! of! of! leliță Ioană,
De-aș mai trăi pân' la toamnă,
Să mă 'nsor să 'mi iau cocoană,
Cu rochița gălbioară,
Cu pantofi de căprioară.
Să mă sui în deal în cramă,
Să 'm beau vin să frig pastramă,
Să mănânc boabă de coarnă.
Boabă de coarnă din vie,
C'oi să plec la miliție,
Mândra mea cui să rămâe ?!
Să rămâe cui o vrea,
C'așa ia fost datina.

D. V.

137. TRECUT VARA CU DORU

Trecu vara cu doru,
Veni iarna cu geru.
Vara 'mi este călduroasă,
Dar iarna e friguroasă,
Intră mândrele prin casă
Și din casă intră 'n sobă;
Nu mai faci cu mândra vorbă.
Trecu vara cu doru,
Veni iarna cu geru,
Perdu mândra bujoru,
Secă neică-i sufletu !

M. J.

III. PASĂRI

138. FOAE VERDE TREI LĂMÂI

Foae verde trei lămâi,
Unde cântă cucu întâi ?!
Sus la Leamna peste Jii,
Unde-am tras cu coasa întâi,
C'a rămas satu pustii,
Că cânta prin hăbădii.
Foae verde bob năut,
Auzii cucu cântând
Și mierlița ciocioind
Și pe mândra aulind,
Mă ofticaî ascultând.
Cântă cuculețule
In toate diminețile,
Te-ascultă mândruțele.
Când oi zice ca nalba,
Cântă cuce nu 'nceta,
Cam dat de-o inimă ra,
Mi s'a risipit ceata.

M. J.

139. UNDE-AUD CUCUL CÂNTÂND

Unde-aud cucul cântând
Și mierlița fluerând,
Mă fac broască pe pământ
Și mă oftic ascultând !
Unde-aud cucul cântând,
Nu mă simt om pe pământ,
Nici nu mă știu unde sunt !
Eu zic cucului să tacă,
Căci cu cântecul mă seacă,
El să sue sus pe creacă,
Cântă hoțul de mă seacă,
Tot în vrajba mea să facă.
Cuculeț cu pana sură,
Mușcați-aș limba din gură.
Cântă cuce limba 'ți pice,
S'o ia daica s'o mănânce,
Dumicată 'n lapte dulce,
Că mult e bună și dulce !

Div.

140. FOAE VERDE NĂUTU

Foae verde năutu,
Să pot cânta ca cucu,
N'aș mai eși din codru.
Ca cucu nu pot cânta,
N'am în codru ce căta.
Cucu e pasăre mică,
Cântă 'n codru de 'm despică.
Cucu e pasăre sură,
Cântă 'n codru de răsună,
Să 'mi facă inima bună.
Și dalbai privighetoare,
A plecat la vânătoare,
Intr'o zi de sărbătoare.
S'a găsit un hoț marghiol,
Intinsă cursa binișor,
Puse lațuri la strimtori
Și mi-o prinse de picior,
Și mi-o puse 'n colivie
In zi de Sântă Mărie
Când se coace coarna 'n vie.

M. I.

141. CUCUL ȘI CORBUL

Foae verde-a bobului,
Pe culmița dealului,
Țipă puiu cucului
Se 'ngână cu-al corbului.
 Ce ți-e puișor de cuc ?!
 Ori 'ți-e foame, ori 'ți-e sete,
 Ori 'ți-e dor de codru verde ?!
 Nu 'mi-e foame, nu 'mi e sete
 Și 'mi e dor de codru verde,
 De guriță de la fete,
 De țâțșoare din sân,
 Când le văd de loc leșin.
Zice cucu, corbului,
Că e dreptu Dumnealui.
Fugi, coarbe lege spurcată,
De popă nebotezată,
Și de naș necununată.
Cucul are haine verzi,
Intră 'n codru și nu'l vezi.
Corbul are haine negre,
Intră 'n codru și se vede.

F. I. M.

142. AUZII CUCU CÂNTÂND

Auzii cucu cântând,
Mă oftikai ascultând !
Cucule, porumbule,
Nu credeam că ești porumb,
Pân' nu te-auzii cântând.
Cucule porumb de-ai mici,
Vara vii, vara te duci,
Mă mir iarna ce mănânci ?!
 Mănânc muguri dintr'un fag
 Și beau apă dintr'un lac
 Și 'm cânt codrului cu drag.
 Cât e codru de frumos,
 Iarna putrezește jos
 Și n'are nici un folos.

I. a lui Stănoi.

143. FRUMOS CÂNTĂ CUCU 'N DEAL

Frumos cântă cucu 'n deal,
Alinat întru'n ciulpan,
Mândra 'm sade pe maidan
Și 'm înșiră la mărgean.
La tot bobu 'i face nod
Să 'i ție sara la joc.
Cucuie nu fi viclean,
Că nu mi-ai cântat d'un an.
Cântă-mi cuce numai mie,
Că la vară nu se știe,
Dacă mi-ai mai cânta mie,
C'oi să plec în haiducie,
Mândra mea cui să rămâe ?!
Rămâi mândră cui ai vrea,
Dăte 'n ochii mânita,
Facă cu tine ce-o vrea.

F. I. M.

144. CUCULEȚ DE LA PĂDURE

Cuculeț de la pădure,
Du-te la puica și spune,
Să nu să mai poarte bine,
Că mă omoară cu zile.
Cuculeț cu pana sură,
Ce te dai pe bătătură,
Că de-oi lua o sburătură
Te voi lovi 'n pana sură, ?!
Cuculeț cu pan' albastră,
Ce câți seara la fereastră ?!
Nu sunt fată sunt nevastă
Și cu cârpa albă 'n cap,
Mă cunosc că am bărbat.

D. C.

145. AUZII CUCU INTR'UN DEAL

Auzii cucu într'un deal
Cântând ca un căpitan,
Și 'l auzii într'o vale,
Cânta ca o fată mare.
Taci cuce nu mai cânta,
C'am dat de-o inimă ra,
M'a urât ibomnica.

Unde-aud cucul cântând,
Și mierlița ciocioind,
Mă fac broască pe pământ
Și intru 'n codru cântând.
Cântă, cântă cucule,
Nu mai poci voinicule,
C'am cântat la Severin,
La coconu Constandin
Numai pe-o litră de vin.
Ș'am cântat la Slașoma,
La cocoana Marghioala
Și mi-a degerat gura.
Ș'am cântat la Oprișor
Mi-a degerat un picior.
Ș'am cântat la Calafat
Mi-a degerat ș'alălalt.

F. I. M.

146. CUCU 'M CÂNTĂ MIERLA 'M ZICE

Cucu 'm cântă mierla 'm zice,
Nu mai bea banii voinice.

Las să 'i bea să nu să strice,
De când bea rachiu de prună,
Nu mai port căciulă bună,
Acum bea de comină
Să se ducă-a pomină !

Div.

147. LA NUCU DINTRE IZVOARĂ

La nucu dintre izvoară,
S'a strâns cucii dintr'o țară
Și cântă de se omoară.
La tulpina nukului,
Cântă tata'l cucului
Și mai jos la rădăcină,
Cântă cucoaica bătrână;
Iar mai sus pe rămurele,
Cântă doauă turturele.
Una 'mi cântă ș'alta 'ngână
Ș'una din pene 'mi răsfiră.
Și 'mi răsfiră din codiță,
Ca mândruța din rochiță.
Și 'mi răsfiră penele,
Ca puica sprâncenele !

D. V.

148. CÂNTĂ CUCU 'N DUMBRĂVIȚĂ

Cântă cucu 'n dumbrăviță,
Să 'mi deștepte pe Ioniță,
Să'l deștepte negreșit,
Că la toamnă mă mărit,
Ș'oi brodi vre-un amărât.
Amărât și păcătos
Cu cojocu 'ntors pe dos.
Păcătos și amărât,
De nu m'o lăsa să râd !

Div.

149. VINE CUCUL DE TREI ZILE

Vine cucul de trei zile,
Peste munți peste coline,
Mult e trist și fără fire,
Că n'are unde s'atârne !
S'atârnă de-o rămurea,
Alături de gasda mea,
Să cânte cu gurița,
Seara și dimineața,
N'are frică de belea,
Că l-o vedea cine-va.
Taci cucule nu cânta,
C'am dat d'o inimă ra.
El cântă mai sus pe creacă,
Nici în seamă nu mă bagă.
Și cântă și să nutrește,
Ca puica când se gătește.
Și răsfiră penele,
Ca puica sprâncenele.
Și răsfiră din codiță,
Ca puicuța din rochiță.

Gh. M. J.

150. FOAE VERDE CA ȘERBETU

Foae verde ca șerbetu,
Tocma'n luna lui Simpetru,
Mi-a urât cucu bungetu
Și grănicerii bechetu,
Și turtureaua Vâlceaua
Și mândruța poteceaua.
Câte păsări sunt în luncă,
Toate cină și să culcă;
Numai puiu cucului,
Nu cină, nici nu mănâncă,
Numai cu gândul la ducă.
Să să ducă 'n țară strină
Unde nu e dor și milă.

D. P.

IV. LA NUNȚI

151. TACI MIREASO NU MAI PLÂNGE

Taci mireaso, nu mai plânge,
Că la mumă-ta te oi duce,
Când s'o face dealu vale
Și pădurea rotogoale.
Si la frați și la surori
Si la grădina cu flori.
Ce făcui?! Mă măritai?!...
Multă dragoste stricai!
Nu stricai numai pe-a-mea
Și stricai pe-a multora,
De la noi din mahala.
Foaie verde trei migdale,
Arză-te focu de vale
Cum ai să rămâi de jale!
Fără de glas de fată mare,
Fără de voinicel călare!
Infloriți floricelelor,
Da' v'ar daica relelor,
Infloriți și vă treceți
Că daică' i nu' i trebuți.
Daică' i când îi trebuiați
Voi atunci îmbobociați.
Infloriți și stați pârлите,
Că daic' a eșit din fete.

Infloriți și stați ca macu,
Că daică' i ia trecut veacu.
— Mândro nu te mărita,
— Că vine primăvara
— Și 'nfloare tămâioara
— Și n'are cine-o purta.
— Las să 'nfloară, floare albastră,
— C'oi purta-o și nevastă,
— Dacă mi-a fost mintea proastă,
— Că' mi dau cârpa peste cap
— Și 'm port florile cu drag.

Puică dragostile noastre,
Le năpustirăm pe coaste !
Vineri fusei pe la ele,
Răsărisă viorele.
Fusei pe-unde-am iubit
Și găsii locu pârlit.
Copiliță cu părinți,
Nu grăbi să te măriți,
Căci mila de la părinți,
Amânat ai să mi-o uiți;
Dar mila de la bărbat,
Ca frunza de păr uscat,
De când dai să te umbrești,
Mai cu foc te dogorești.
Când ți-e vorba de părinți,
Iț' dă cu pumnii peste dinți,
Inchisei poarta la grădină
Și plecai în lume strină,
Făr' de dor și făr' de milă,
Făr' de frați și surioare,
Făr' de rude doritoare.
Plângeți ochi și lăcrămați,
Că voi sunteți vinovați,

Ce iubiți nu mai uitați,
Ce vedeți nu mai lăsați !
De vedeți călătoru,
Voi rămâneți cu doru !
De vedeți călătoarea,
Rămâneți cu dor de ea.

M. Ionescu

152. ȘI'M VENI VINEREA MARE

Și'm veni Vinerea Mare,
Porni tata să mă 'nsoare.
Insoară-mă, tată, însoară,
Uite barba mă 'mpresoară,
Mustăcioara negrișoară
Ivită pe buzișoară.
Ș'oi să mă 'nsor puică mâine,
Rămân mândrele de mine
Și nu sunt mai puținele
Și sunt multe vai de ele !
 Insoară-te, cum ai vrea,
 Să vedem pe cine-ai lua.
 De 'i lua una ca mine,
 Să 'ți dea Dumnezeu mult bine !
 De 'i lua nătăntoală,
 Să dea D-zeu să 'ți moară,
 Să rămâi să te iau eu,
 C'ai fost puișorul meu.
Câte floricele 'nflor,
Toate zic că să mă 'nsor;
Numai mica viorea
Și cu dalba ochșea,
— Ba, neică, nu te 'nsura
— Că n'are cin'ne purta.
Foaie verde matostat,
Vă port neică și 'nsurat.
— Ba, neică, că e păcat !

M. Ionescu

V. VOINICEȘTI

153. VOINICUL

Voinic de inimă rea
Intră 'n cârciumă și bea,
Să'și mai dreagă inima.
Voinic tânăr cal bătrân
Rău să 'ngădue la drum !
Calu trage la conace,
Voinic, trage unde' i place.
Când oi zice trei migdale,
Iată-un voinicel călare,
Intră 'n codru pe răcoare
Călare pe calul 'al mare:
Carabina la spinare,
La brâu cu 7 pistoale,
Patru pline și trei goale.
— Dete codru 'n gălbinare,
— Nu poci merge pe picioare,
— Nu știu murgu meu ce are ?!
— Coadre ce stai supărat ?
— Pe mine te-ai mâniat ?!
— Nimic nu sunt vinovat,
— Num' o creacă ți-am tăiat,
— Armele le-am atârnat,
— Și la umbră m'am culcat.
— Am dormit, am odinit,
— Și cu mândra m'am iubit.
— M'am sculat, 'ți-am mulțumit !

F. I. M.

154. HAIUCUL

Foae verde trei masline,
M' ai făcut maică pe mine,
N' ai mai făcut nici un bine !
Și să mai fi făcut doi,
Ar teme țara de noi !
Gândești, că m' ai făcut prunc ?!
M' ai făcut un pui de lup,
De mi-am luat țara ' n lung.
Am luat-o ' n lung și ' n lat,
Ș' am venit la noi în sat.
M' ai scăldat, m' ai legănat,
Ai vărsat lăturile
Sub polata nucilor,
Să fiu drag haiducilor.
Și m' ai făcut sub ăl fag
Să fiu haiducilor drag.
— Foae verde, foae verde,
— Sub poală de codru verde
— Mitutel focșor să vede.
— Nu știu focu ' i potolit,
— Sau de voinici ocolit ?!
— Nu știu zece sau doisprece,
— Că ' mi frigeau la un berbece.
— Si nu' l frigea cum să frige
— Și mi' l frigea ' n cârlige
— Și mi' l întorcea ' n belciuge,

— Ca să' i fie carnea dulce.
Văzui frunza fagului
Pe dunga ogașului.
Văzui frunza că se 'ntinde,
Incepui armele-a strânge,
A le strânge ș' ale unge.
Le ungeam cu untdelemn
Să tragă bine la semn.
Și cu său de căprioară,
Pe cine-oi lovi să moară.
Văzui frunza ca paraua,
Lăstărelul ca undreaua,
Bătui pușca cu vergeaua
Și' mi apucau poteceaua,
Trecui dincolo vâlceaua
Unde cântă turtureaua.
Văzui frunza ca petacu,
Cătai unde-am pus băltacu, ¹⁾
Plecai în codru săracu !
Văzui frunza ' n patru dungii
Geme codru de haiduci,
De tot fagu câte cincii !
Arză-te focu de dos,
Din tine n'oi să mai ies,
Până 'oi pune moț la fes
Și galbeni Constandinești.
De când mama m' a făcut,
Eu în codru m' am născut.
M' am născut și am crescut,
Raza soarelui n' am văzut;
Nici luna, nici soarele;
Numai căprioarele

¹ *Băltacu*, Ciomagul.

Sărind ududoaele.
Căprioară, surioară,
Înalță-te 'n două picioare,
Roade poala Codrului
Să văd raza soarelui,
Pe coifu pistolului.
D'alei frate ! coadre frate !
Nu mă da coadre legat,
Că nimic nu ți-am stricat;
Num'o creacă 'țiam tăiat,
De-am atârnat armele,
Rugineau oțelele.

I. a lui Stănoi.

155. VOINICUL

Când oi zice de trei sloți,
Muri-iar copii toți
Cui îmi zice că sunt hoț !
Nu sunt hoț, ci sunt haiduc,
De unde iau, nu mai duc.
M'a făcut maica Muntean,
Sunt fecior de Căpitan,
Port căciulă de-astrăgan,
Cămășuță de tulpan,
De niminea n'am habar.
Astăzi Luni și mâine Marți,
Miercuri, mă aflu 'n Galați
Cu doisprece cai furați
Și cu trei de-ai cumpărați.
 Căpitane Radule,
 Ce mi-ai făcut roaibele ? !
— Le-am vândut sărmanele,
— Tocma 'n târg la Islovăț
— Un' se vând caii cu preț.
— Călușelul polișorul
— Și epșoara gălbiorul.
Astăzi Luni și mâine Marți,
Miercuri mă aflu 'n Galați
Cu doisprece cai furați
Și cu trei de-ai cumpărați.
Vândui, unul, vândui doi

Și când fu la al de trei...,
Mă dusei la adâlmaș.
Și când fu la adâlmaș;
Iac' un hoț de păgubaș.
— Mă-i frăție, Românaș,
— Lasă-te de adâlmaș
— Și dăm caii ce 'i furași.
Când oi zice arțărași
Nu 'ți dau caii păgubași !
Eu azi noapte n'am dormit,
Nici la noapte n'am să dorm
Pân' ți-ai lua și calu' al chior
Și cârlanu din pripon;
Doar am să 'ți las o epșoară,
Ca să mi te duci la moară.

.....
Ahi ! că n'oi mai muri !
De-oi trăi, i-oi dobândi
Și în pagubă n'oi fi.

I. a lui Stănoi.

156. CĂPITANE DE JUDEȚ

Căpitane de județ,
Nu mă băga la coteț,
Pentru 'n pui de mânzuleț
Și du-mă la Tribunal,
Ți l-oi plăti ca p' un cal.
De nu vrei banii să ei,
Pân' la ziuă 'ți-aduc trei,
Din Vâlcom și din Visdei,
Cu straele sunt pe ei
Și în trup mai mărunței.
Foaie verde d' un alun,
Spune, spune moș bătrân,
Spune caii când să-i fur ?
Când este noor și brumă;
Sau când este vremea bună ?!

D. V.

157. HAIUCUL

Pricepui că nu mai ninge,
Incepui la arme unge
Și p'îngă mine le-a încinge.
Văzui frunza ca paraua,
Lăstărelu ca undreaua,
Trăsei la pușcă vergeaua,
Luai-în luncă poteceaua,
Unde cântă turtureaua.
Cât fusei negru haiduc,
N'auzii cucu cântând,
Fără cât pe pupăza,
Intr' un vârful de măgurea.
Iarbă, iarbă sorumea,
Culcă-te 'naintea mea
Și te scoală 'n urma mea
Să mi se piardă urma.
Surioară căprioară,
Ce ești hoață și marghioală ?
Nalță-te 'n două picioare,
Roade poala codrului,
Să văd raza soarelui,
Pe coifu pistolului.
Crecuță de mărgărit,
Giaba beau, giaba mănânc,
Giaba bucatele stric,
Că sânt să mă suflă 'n vânt.

Geaba mă numesc voinic,
Dacă n'am arme să 'ncing
Și cal bun în chingi să 'nching.
Să țin calea la strimtori,
Să prind câte-un negustori,
Și să încalec pe el,
Ca măcelaru pe miel.
Să 'mi iau de cei gălbiori,
Că sunt ușori la purtare
Și prea spornici la schimbare.

I. a lui B.

VI. ÎNTÂMPLĂRI

158. CATASTROFA DE LA PALOTA

Foae verde d'un pelin,
Bată-te crucea de trin,
Cum făcuși țării venin,
Când te-ai dus la Severin !

.....
Mi-ar fi drag să merg în trin,
Dar mie frica tot în sân,
Că trinu fuge frumos,
Ama e periculos,
Că din gară până 'n gară,
Tot ca o pasăre zboară,
Ne frică că ne omoară !

.....
Trinule ai fost vrăjmaș,
La gară la Filiași
Da câtă lume mâncași ?!
Ce s'a 'ntâmpat ?!... Intr'o sară
Doauă trinuri la o gară.
A fost trinu accelerat
Ș' unu cu marfă 'ncărcat.
Da ce marfă păcătoasă,
Păcură marfă gazoasă,
Mâncă o lume frumoasă !
Dar la trinu accelerat,
Multă lume s'adunat,
Cu boeri s'a 'mpreunat

Și în trin s' a așezat.
Atunci... a fost pe înopțat.
Trinu-ăl cu marfă încărcat,
A făcut mare păcat !
La gară puțin a stat,
După ala cum s' a loat,
După trinu accelerat,
Și... pe drum cum a mânat ?!
A mers, ca un lup turbat !
La Balota la călcat.
Sus în deal a fluerat,
S' audă trinu-accelerat,
Să mâe neconțenat.

.....
Da, cel cu marfă 'ncărcat,
A făcut mare păcat.....
Șefu de sara-a fost beat,
Cu mintea cum s' a 'nșelat ?!
In cafenea când a intrat,
Jos pe scară când s' a dat,
Bine nu la 'mpedecat.
Și dacă la 'mpedecat;
Dar de seamă n' a băgat.
La vale când a pornit
De piedică n' a ținut,
C' a fost veche și de mult,
Tocmai la pripor s' a rupt.
Fugea trinu vâjeind
Și roatele turuind
Și vagoanele urlând,
El, pe coastă ca un vânt,
L' a călcat într' un minut
Ș' odată când 'l-a lovit,
Tot ca un tun a plesnit,

Din Severin s'auzit !
.....
Vagoanele le-a 'mpilat
După urmă le-a mânat,
După șine le-aruncat,
Pe toate le-a răsturnat...
Din lovituri foc a loat
Și din fiară a scăpărat,
Foc prin vagoane-a intrat.
Cum să spărgea lămpile
Și-aprindea butoaele !!
Cum plesnea butoaele,
Tot ca și tunurile,
Când să fac manevrele !!
Și... s'aprindea vagoanele
Când sărea cercurile.
Cum ardea vagoanele,
Tot ca lumânările !!
Chirăia persoanele
Și toate cucoanele !!
La vale... mergea pârâu
Și păcura pân' la brâu,
Pe pământ ardea foc viu !!!
Focu pe sus a sburat,
Era s'aprindă ș' un sat !!!
.....
De la trinu accelerat,
Numai vaporu a scăpat
Și cu șefu întristat,
Parc'a fost mort și 'nviat
Și lanțu l'a deslegat
Și forție cum ia dat,
La Severin a plecat,
Până 'n oraș a sburat...

.....
Orașu s'a 'nspăimântat,
Toți boerii s'a sculat
Și somnu li s'a stricat.
Cum zornoiau sârmele!!!
Băteau telefoanele
In toate orașele
Și-a aflat și regele!!!

.....
Dar la trinu accelerat,
Ardea foc neconținut,
Sus în cer a luminat,
Coloneii s'a sculat,
Cu ochianu s'a uitat
In spre trinu accelerat,
A auzit ce s'a întâmplat...
Toți gorniștii i-a-adunat,
Larmă de foc a sunat,
Regiment a ridicat,
Compăniile le-a mânăat.
Le-a mânăat în fuga mare
Cu pompe și cu sacale,
Să stingă focu mai tare...
Drept prin Topolnița' -dat
Apă 'n sacale a luat,
Cu pompele au stropit
Focul 'l-a mai potolit;
Dar lumea tot s'a scrintit,
Puținic'a mai uidit.
A intrat gazu 'n pământ
Vre-o 6 luni a puțât !

.....
La Balota colo 'n vale,
Ardea lumea în vâlvare,

În vagoane înfundați,
Unu cu altu îmbrățișați,
Chirăia de la ficați,
Tot ca păsărica 'n laț,
De foc erau înculpați !!!!

.....
— Dar s' a brodit ș-un boer
Al' a-fost milioner,
Așa bani mulți a avut,
Numai Domnu i-a știut,
Numai aur și argint
Acolo în foc s' a topit.
Franci de-argint și hârtie
Și aur nu să mai știe !!
Când a fost ș' el de scăpat,
De frică s' a 'nspăimântat,
Inima, i s' a sburat !
Jos pe scară când s' a dat,
De șină s' a 'mpedecat,
Vagonu s' a răsturnat
Și la pământ la culcat,
Picioarele le-a apucat...
Chirăia și se bătea
Și din mâini tot pălăia
Și focul îl coprindea,
Ca să scape nu putea !!!
Chirăia de la ficați,
Tot ca păsărelu 'n laț!
Alearg lume, săriți frați,
Din foc ca să mă scăpați,
Picioarele le tăiați
Și vă dau poli și cu sfanți.
In spital să mă băgați,
La doftor să m' arătați !!

— Da, s'a găsit un viteaz,
S'a luptat, dar nu 'l-a tras.
Viteazul, i-a fost necaz,
Inc'o dată a cutezat,
Prin vâlvoare s'a băgat
Ș' un picior tot i-a tăiat !!!
Când... să-l tae și pe-alălalt,
Foc de la spate la loat,
Fumul de gaz l-a 'necat,
De haine s'a desbrăcat
Și în foc le-a lăpădat
Ș'a fugit și l'a lăsat.

— Ardea voinicu 'n văpae,
Tot ca o plastă de pae
Și a ars în foc de viu,
Cu ceas de aur la brâu
Și în țoale de mătasă
Și focul pe loc îl arsa !

.....
A ars toți în foc de vii
Sărea ca pestele 'n Jii !
A ars multă tinereată,
Tot voinici ca o plantață,
A 'ncetat lume din viață,
Cocoane cu prunci în brață.
Și-a fost ș' ele tinerele,
Și 'n dește-a avut inele,
Ce 'și vedeau chipuri în ele.
Cu pietre de diamant,
Dumnezeu nu le-a scăpat,
Privea la ele cum ard !!
— A ars boeri mari scrediți,
Du prin țări strine veniți.
Că 'n Severin vrea să meargă

Și prin oraș să petreacă,
C'atunci le-era lumea dragă.

.....
A ars o sumă de vagoane,
Statu-a pierdut milioane.
— la ascultă Statule,
Lasă-ți milioanele ?
Ce faci cu persoanele ?
Ca fost persoane 'nsemnate
Ș' a fost persoane bogate !

.....
Valea de la Balota,
Bat' o maica Precesta !
Ce vale periculoasă,
Multă lume-a mâncat arsă !
Mult e lungă și cotită,
Multă lume a mâncat friptă !
Bată-te Domnu de coastă,
Rău întristași țara noastră !
Pentru păcură gazoasă,
— Mâncași o lume frumoasă !!!
Patru cară-a strâns de oasă !!!
Patru cară le-a 'ncărcat
Cu poruncă de la Stat.
Ci de preoți a chemat !
Oasele le-au ocolit,
Mare cetire-a făcut,
Cu vin roșu le-a stropit;
Atunci le-a precestuit !

I. G.

Notă. – Se știe că acum câțiva ani, s'a întâmplat această nenorocire la Palota în Mehedinți. S'a uitat deja, însă poporul a făcut aceste versuri, cari nu se uită curând.

VII. SATIRICE

159. MĂ'NSURAI ȘI'M LUAI NEVASTĂ

Mă'nsurai și'm luai nevastă
Aoleo ce bătaioasă,
Că umblă tot mânioasă !
Intră 'n casă 'mi sparge vasă,
Ias' afară omoară oară,
Ma 'nebunit frățioare !
Proasta când o bagi în seamă
Se 'nalță la deal de-o palmă.
Ia lungește-o cu biciu
Și tăbară cu pumnu,
Uită proasta năravu,
Nu 'ți mai calcă cuvântu.

Gli. al St.

160. IUBII FRUNTEA FETELOR

Iubii fruntea fetelor
Și loai boala Vacilor
Și moartea curcanilor
Și ciurma găinilor:
Când te-ai uita pe la spate;
Parcă vezi pe Miază-Noapte !
Când o văd la foc torcând,
Parcă văd ursu jucând.
Când vin seara di la sapă,
Ostenit și plin de apă,
Găsesc nătăntoala 'n vatră,
Cu picioarele la ușe
Și cu capu prin cenușe.
Cu ochii stâlpiți în grindă
Și cu dinții 'n mămăligă.
Aoleo și vai de mine !
Ce-oi să mă fac cu-a nebună ?!

Gh. al St.

161. FRUNZĂ VERDE BOB NĂUT

Frunză verde bob năut,
Aid nevastă la prășit...
 Omule-ai înebunit,
 Că porumbul l-am fârșit...
Aid nevastă la beut...
 Bogda Proste ! Mi-a trecut !
 Aid 'nainte că te-ajung,
 C'o asmă și cu'n pui fript
 Și cu vin de-al pitrocit,
 Că e bun la petrecut.
 Rămâi ca să mă gătesc
 Ș'apoi mă călătoresc.
Ce nevastă am nebună,
Că 'ndeamnă la beătură
Cu voinici de adunătură !
Drag îi e la refenea,
Cu voinici de sama mea !

D. V.

162. FRUNZĂ VERDE D'UN SUSAI

Frunză verde d'un susai,
De tinerel mă 'nsurai,
Frumoasă zambilă 'mi luai !
De tinără ce era,
Nici dinți 'n gură n'avea,
Ca vară-mea Ruxanda.
Cu lăutari și cu masă,
Adusei pe dracu 'n casă.
Bagă birja 'n pimniță
Și te du la râșniță.
Scoate caii pe fereastră,
Să vedem cârna mireasă.
Moare cârna de necaz,
Că n'are carne pe nas.
De tinără nu 'i bătrână;
Dinții 'n gură 'i sunt cunună
Ca parii de la grădină.
Fără șapte nu sunt opt
Ș'ala par'că 'i colț de porc.

D. V.

163. SĂRACA NEVASTA MEA

Săraca nevasta mea,
De vrednică ce era,
Creștea iarba pe sub ea !
Beu vin se făcu tobă,
Și se băgă dupe sobă,
Stă cu greerii de vorbă
Pusă oala ș' un borcan,
Că nu s' a lăiat d' un an !
Și veni un porc râpat,
De-te oala peste cap !
Săraca ghiolbana mea !
De vrednică ce era;
Pusă pânza când dă frunza
Ș' o isprăvi la Sân Văsii,
C' o strachină de piftii
Și atunci se căi,
Cum făcu de isprăvi ? !
Săraca nevasta mea,
De vrednică ce era,
Din cinci sute de mănuși,
Rămase numai cu cinci,
Căci intră și ea ' n rășboi
Picioarele ' i stau piroi.
La argea muere fa,
Ca puiat șoarecii ' n ea !
Pintre iță, pintre spată,

Trece-o iapă împedecată,
Cu mânzu de gât legată !
Pintre iță și fuscei,
O scroafă cu cinci purcei !
Pe' la capul sulului,
Cuibul șobolanului.
Pe la sulu al din 'napoi,
O mie de lăturoi !
Pe la sulu-al din 'nainte,
Dracu le-o mai ține minte !
Și spata este cam rară,
De trec epurii călare !
Fire-ai lele-alimănită,
Că cu-așa muncă pripită,
Imi mâncași inima friptă !
Fire-ai lele a dracului,
Mai spune bărbatului !
— Fire-ai și tu al gurii mele,
— Mai spune nevestii tele !
Foaie verde ș' o lalea
Săraca nevasta mea
Mi s' așeză la unghete,
Pusă conciu pe-o ureche
Și mă 'ntreabă 'i șade bine ?!
Eu să 'i zic că 'i șade rău,
Mi-e frică de mestecău,
Că 'l rupe de capu meu.
Foaie verde foi trifoi,
Văd pe unii nătărăi,
Cu garoafe lângă ei.
Când mă uitai la a mea,
Leită Samodiva !
Ad-dăracu s' o descurc,
O oală cu unt s' o ung,

Cu mosoru s' o sărut.
Mă dusei pe la ai lor,
Fugi Boian din obor.
Na, na, na, Boene, na,
Că nu este boala ta
Și e nătăntoala mea.
Am dat șapte boi pe ea
Ș' acum nu face-o para.
Cu șapte funii legat,
A rupt Boian ș' a scăpat
Și nu s' a oprit în sat.
Dor capu l' a scos pe ușe,
Rupse Boian și se duse....
Vai de măiculița mea,
Rămăsei de plug așa !
Foaie verde ș' o lălea,
Mă dusei la soacră-mea,
Să văd cinstea de la ea:
Imi dote lapte ' ntr ' o lulea
Mămăligă pe-o surcea !
Foaie verde trei masline
Veni Soacră-mea la mine,
Ce-oi să mă fac de legume ?!
Mă dusei la măcelar,
Tocmii carne de țânțar,
Căpățână de tăune,
Picioare de gărgăune,
Să fac soacră-mea legume.
Vezi legume ce era,
Nici la naiba nu găsea !
Când oi zice trei masline,
Nici odată nu e bine,
Să ei nevasta cu tine,
Că te ' ntâlnești cu mândra

Și nu poți vorbi cu ea.
Foaie verde de-o cucută,
M'aș duce și eu la nuntă,
Dar mi-e nevasta urâtă,
Bat' o Dumnezeu de slută !
Eu zic face dresu 'n oală,
Că 'l dă ca pe tencuială.
Și miroase tot ca stârvu,
De n'o sărut nici cu tâlvu.
Foaie verde de-o sipică,
Fa nevastă fii cinstită,
Nu te-apuca cu-a plesnită,
Cu-a plesnită bățăioasă,
Cu-a spărgătoare de casă.
— Omule, bărbatul meu,
— Nu mai poci răbda nici eu,
— Că vine pe pragul meu
— Strigă cu gura de leu,
— Că bărbatul nu e al meu.
— Demâncarea nu 'ți mănânc,
— Beutura nu ți-o beau,
— Dar bărbatul tot ți-l eau.
— Nu ți-e surată păcat,
— Căci cu el m'am cununat ?!
Cununia ce-ai făcut,
Măcar s'o dai împrumut,
Dar bărbatul nu ți 'l uit.
- Săraca ghiolbana mea
De vrednică ce era,
Creștea iarba pe sub ea.
Puse oala să se lea
Și veni un porc râpat
De-te oala peste cap.
Fireai al dracului de porc,

Eu credeam că sufli 'n foc
Și tu pe mine m' ai copt.
Plecai la horă să joc
Și treanța mă ține în loc.
Pe unde trăgeam cu acu,
Trecea mârțanul cu capu.
Aoleo ce natantoală,
Mi-a mâncat varza din oală !
Mâncă o oală ș' un borcan,
Par' că n' a mâncat d' un an !
Intr' o lună, toars' o lână,
Mâncă un sac de făină.
Și se cutroape cu sacu
Și doarme pân' o ia dracu !
Dar femeia ce zicea ?!
— Imi spune nevolnicu,
— Că vine ibomnicu.
— Las' ă vie daica 'l știe
— Calea trandafiri să 'i fie!
— Că și eu, că i-am gătit,
— O asmă și c' un pui fript;
— Iar mațele puiului,
— Le păstrez bărbatului,
— M' a bătut al dracului.
Dar femeia ce 'm făcea ?
Cu amantul se 'ntâlnea.
— Să vii neică la fereastră,
— Nu 'mi e bărbățelu-acasă.
La fereastra că 'm venea,
Bărbatu-acasă era,
Dar femeia ce 'm zicea ?!
De-a dracului ce era,
Ca să nu bage sama.
— Mă bărbate Dumneata,

— Aprinde tămâe 'n casă,
— Uite dracu la fereastră.
Bine fa, așa să fie !
Dracu n' are pălărie ?!
Bine fa, nevasta mea,
Dar dracu n' are manta ?!

Diverși.

164. SĂRACU BARBATU-MEU

Săracu bărbatu-meu,
Mult îmi-este nătărău !
Până soarele se 'nalță
El de-abi se 'ncalță !
Când șade la foc,
Schinteile 'l coc !
Când șade la masă,
Tusa nu mi'l lasă !
De la pat, până la ușe,
Stau obielele 'n cenușe !
De la ușe, pă'n la pat,
Nojițele 'i cad !
Când îl văd pe bătătură;
Numai burtă și căciulă,
Ca un ghem de 'ndrugătură !
Așa e de blestemat,
Stă cu'n brici de gât legat.
Pe dâra briceagului,
Vin vacile satului.
Bărbatu-meu e nătărău,
Bagă cânepa 'n gâldău
Și mă mână s'o scot eu !
Foaie verde matostat,
E-te și nebunul beat,
Luă blana de la pat,
Și mă lovi după cap !
Eu 'l întreb de sănătate,
El mă tăvăle de moarte !

Eu îi spui că mi este văr,
El mă tăvăle de păr !
Foaie verde avrămeasă,
De la noi a treia casă,
Imi suspină de-o nevestă,
Că mi-au bătut-o bărbatu,
C'au lăsat vorbă cu altu.
Ea 'i spune că 'i este văr,
El o tăvăle de păr !
Măi bărbate blestемate,
Nu sunt vorbe, ci sunt fapte !
Săracul bărbatul-meu,
Mult îmi este nătărău !
Vine seara din sat beat
Și 'și ia cojocelu 'n cap
Și mi se bagă supat.
Iar muerea ce zicea:
— Bea omule, nu prea bea,
— Mai păstrează paraua,
— Că vin banii birului,
— Trimestrul pământului,
— Frunză verde matostat
— Și vine agentu 'n sat.
— Frunză verde solz de pește,
— Vine și ne urmărește.
— Te ia cu biciu de gât,
— Și 'ți cere pușor fiript,
— Fiți-ar trupu-alimănit !
— Când o veni galbina,
— Zici că nu e nimica.
— Dar ne vine roșia
— Și ne tae boabele
— Toate socotelile !

Diverși.

165. BĂRBAT DE INIMĂ REA

Bărbat, de inimă rea,
Intră 'n cârciumă și bea.
El o mânzată c'avea
Și 'n cârciumă că mi-o bea.
— Și femeia se scula:
— Bea bărbate, nu prea bea,
— Că vine agentu 'n sat,
— Aoleo ce blestemat !
— Imi l'o porcu de Crăciun
— Și porumbu din pătul.
— Ți-am spus fire-alimănit,
— Să bei și tu potrivit
— Și de dajdie plătit.
— In cârciumă iscosît,
— Acasă dator vândut !
— Ai în casă trei urcioare
— Ș'alea cu gura la vale.
— Urcioarele omenești
— Te-apucă să le plătești !
— Pânza mea șade pe sul
— Și tu bei rachiu de-l bun.
— Și copilu nostru gol
— Și tu bei rachiu cu rom.
— Bea omule, nu prea bea,
— Că te faci de mascara !
— Nu 'mi bea banii birului,

- Căci e lucru dracului,
- Căci de vine galbina,
- Zici, că nu e nimica
- Și când vine roșia,
- Rupe leli inima.
- Perceptoru afurisit,
- Te ia cu ștreangu de gât,
- Să 'l cinstești cu puiu fript;
- Sau cu vre-o găină vie,
- Ca să 'l faci să nu mai vie,
- Păn' ți-o veni bine ție !
- Că nu 'mi pare rău de tine
- Și mi-e frică vai de mine !
- Că nu 'ți ia țoalele tele
- Și ia ștergarele mele.

Gh. al St.

166. DE ȚI-E URÂT DE BĂRBAT

De ți-e urât de bărbat,
Frământă' i pâine pe prag
Și' i aruncă 'n așternut,
Să se scoale surd și mut !
La picioare ițăle,
Să' i ia dracu mințile !
Pune' i la cap un dovieac,
Ca să nu' și mai dea pe leac !
De ți-e bărbatu urât,
Leagă-l cu curmu de gât,
Scoate-l Vinerea la târg
Și strigă în gura mare:
Ai la bărbat de vânzare,
Ocaua patru parale !
Dac' ai vedea ce-ai vedea,
Poți să 'l-ași într' o para
Și să te scapi de belea
Și să' l dai cu curm cu tot,
Fir' ar-al dracului mort.

Gh. al St.

VIII. HORI

167. ALUNELUL

Alunel dărăpănat,
Drag mi-e neica sprâncenat,
Și răvărsat, de bubat,
Mi-a fost drag la sărutat,
Și dulce la 'mbrățișat,
Alunel, alunel, of, of, of !!!
Alunel cu alunele,
Drag mi-e neica cu sprâncene,
Cu păru făcut inele,
Pălăria pe sprâncene,
C' așa' i place daicăi mele !!!
Alunel, și c. l.
Vin la daica băețele,
Să' ți dau sprâncenele mele,
Țâțe mici cu boldurele,
De dau junghiuri prin măsele
Cuțite inimi mele !!!
Alunel, ș. c. l.
Inimioară stai pe loc,
Ca' ți pui lacăt la mijloc,
De la capete ' ți dau foc !
— Lacăte să pui ș' o mie,
— Inima nu vrea să știe
— Și iubesc ce ' m place mie !
Când oi zice trei masline,
Mă gândesc neică la tine,

Nu mai e inimă 'n mine !
Arde suflețelu 'n mine,
Ca cuptorașul de pâine !!
Nu știu, mândră, viu nu viu,
Fa Marițo, al-tău să fiu,
Dă boboci pe pârâu,
Că sunt șchiop nu pot să viu,
Că i-oi da și eu al' dată,
După plată și răsplată !...
Că eu ție ți-oi plăti,
Oare când m'ai pomeni !
Drag mi-e ibomnicu 'nalt,
Mă sărută peste gard,
Și'm dă guriță cu drag !!
Tot mai drag al mititel,
Mă sărută gingășel,
Căci doboară gardu jos,
Mă sărută cu folos !!
Te uită mândră, te uită,
La căciulă neagră frântă,
La mustață răsucită
Și făcută 'n varvaric,
Cum stă bine la voinic !
Te uită mândră, te uită,
La mustață răsucită,
Că și eu mă uit cât poci,
La zulufii cu boboci.
Alunel cu alunele,
Drag mie neica cu inele,
Pălăria pe sprâncene,
Cu luleaua cu mărgelile,
Cu brâu cu turturele.
Foaie verde ca aluna,
Aseară când eși luna,

Vorbisem și eu cu una.
Așteptai să ese luna
Și nu mai veni nebuna,
Alunel, ș. c. l.
Leagă-ți mândră câinii toți,
Și mă scapă nu mai poci,
Că de nu era valea lungă,
Era câinii să m'ajungă;
Dar o căța 'gulerată,
Firar a dracului moartă,
Mă goni ograda toată
Ș' o pirloagă jumătate !!...
Până 'ntr' o groapă cu urzici,
Poticnii căzui pe brânci,
Mă făcui numai bășici,
Eu credeam, că sunt prin bâlci;
Iar când fu la sărutat,
Nu putui de scărpinat.
Alunel cu aluniță,
Drag mi-e neica între fetițe.
Fire-ai mândră-alimănită,
Cu sulimanu din sticlă,
Că te porți tot premenită
Ș' eu cu cămașa cârpită:
Vândui eri și pe Boian,
Să 'ți iau ție suliman.
Tu ai fustă și cercei,
Și eu umblu încins cu tei
Din pădurea lui Știrbei !!
Mândră ochișorii tăi
Mâncă bănișorii mei !
Pe mine m'a 'ncins cu ață,
Aducându-le dulceață !
Pe mine m'a 'ncins cu tei,

Aducându-le cercei !
Drag mi-a fost neică 'l frumos
Și călare și pe jos !
Călare calu 'ndemnând
Și din gură-așa spunând:
Indeamnă, îndeamnă murguleț,
Nu 'ți mai face păru creț,
Că să face un târguleț,
De fete și de băeți
Și să-ți iau un frăuleț.
Frăuleț cu zala întoarsă,
Inimă friptă și arsă,
Cu ce focșorel m'adastă:
Cu ochi negri pe fereastră,
Cu găina friptă arsă,
Cu zece asme pe masă,
Cu ocaua plină rasă,
Ș' o ploschiță cu rachiu,
Dac' oi muri, mort să fiu !
Beui vin și mă 'mbătai,
De rachiu mă 'ndestulai,
Gurița i-o sărutai.
Alunel dărăpănat,
Drag mie neica sprâncenat
Și răvărsat de bubat
Cu păru scârlăonțat,
Mă sărută când mi-e drag.
Și când șed cu dânsul jos,
Mă sărută cu folos !
Alunel cu creaca 'n dos,
Ce'm dai gurița pe post ?
Să mi-o dai în cârnelegi,
Să 'mi dai gură să mă 'neci.
Alunel cu alunele,

Drag mi-e neică cu inele,
Pălăria pe sprâncene,
Cu luleaua cu mărgele,
Cu râurii pe ismene,
Cu râurii pe cămașe,
Cusuți 'n fir și' mătase,
C' aia este mai frumoasă,
Să dea gură drăgăstoasă.
Alunel cu-alune verzi,
Dragă 'mi ești cu ochii verzi
Și cu sprâncenele 'n chez !
Ioana neică-i din Bistreț
De 'naltă nu e 'n județ,
De frumoasă n' are preț !!
Foaie verde măr mustos,
De ce n' a lăsat Cristos,
Să ea frumos pe frumos,
Să trăiască mângâios !
Să ea urât pe urât,
Să trăiască pedepsit !
Unde calcă frumosu,
Se 'nveselește locu,
Crește iarba ca orzu !
Frumosu de e frumos,
Fie cât de trențuros,
Dacă e frumos, frumos,
Și călare și pe jos !
Urātu ca urātu,
Unde calcă urātu,
Se pârlește pământu !
Urât mi-a fost urātu,
Mi l' a dăruit sfântu !
Fuji urâte d'ingă mine,
Că fac pricină cu tine !

Trece urātu prin sec
Și strigă mă 'nec, mă 'nec.
Trece frumosu prin apă,
Nu-i e frică că se 'neacă !
Urātu de e urât,
Fie cât de premenit,
Dacă e urât, urât !...
Urātu! mi-a fost urât,
Să mănânc cu el din blid.
Nu e blidu de pământ,
Ca să se spargă curând !
Și e blidu de oțel,
Te uită sfântu cu el !!!
Fuji urătule din prag,
Să vie cine mie drag !
Verde, verde de-o mălură,
Giaba 'mi este casa bună,
Cu păreți și cu șindilă,
Cu păreți de cărămidă,
Dar mi-e nevasta urâtă.
Nu 'm este numai urâtă !
E bătrână și sbârcită !
După ce că e urâtă,
Este surdă și cam mută,
Nimănui nu e plăcută,
Și cu limba încurcată,
De maică-sa blestemată !
Fie casa cât de ra,
Să scot apa cu vadra
Și noroi cu postava,
Să ai pe mândra frumoasă,
Să trăești cu drag în casă !
De cât cu argintu 'n ladă
Și cu nevasta neroadă;

Mai bine cu lada goală,
Și cu trandafiru în poală,
Și cu nevasta marghioală !
De cât cu galbeni la gât
Și cu bărbatu urât;
Mai bine cu gâtu gol,
Și cu bărbatu marghiol !
Giaba 'ți este casa bună
Șindilită cu șindilă,
Cu zidu de cărămidă,
Din afară văruiță;
Dar 'ți e nevasta urâtă !
Mai bine cu casa ra,
Ingrădită c'o nuea,
Lipită c'o bălegea,
Cu nevasta frumușea,
Să trăești cu drag în ea !
Alunel cu frunza creață,
Zorile de dimineață,
Tuturor le cade greață;
Numai mie cu dulceață,
Că sunt cu mândra pe brațe.
Ea mă mușcă de mustață,
Să' i curăț gura de greață.
D' aolică răs cu plâns,
Bună ai fi neică de strâns !
In zori dis-de-dimineață,
Eu să mi te strâng în brață,
Să te sărut cu dulceață !

Diversi.

Notă.— Am tinut foarte mult să adun strigăturile, Alunelului, căci este unul din jocurile cele mai frumoase ale Românului și în acelaș timp și cel mai vechi. In aceste strigături se poate observa icoana vie a Românului.

168. HAIDA, HAIDA, BOULE

Haida, haida, boule,
Haida boule !
Să arăm pogoanele,
Haida boule !
 Ba, ba, ba stăpânule,
 Ba stăpânule !
 Că pogoanele sunt grele,
 Ba stăpânule !
 Mi-au scurtat zilele mele,
 Ba stăpânule.
 Toată iarna m' ai iernat,
 Bre stăpânule !
 Fân cu mâna nu mi-ai dat,
 Măi stăpânule !
M' ai lăsat de gard legat,
Măi stăpânule !
Ce-oi să' ți fac eu boule,
Haida boule !
Că de la Sân-Petru din vară
Haida boule !
Sunt moșiile ogoară,
Haida boule!
Toți boii de foame sbiară,
Haida boule !
Și moșia se ' negrește,
Haida boule !

N'ai iarbă să ciupi în clește
Haida boule !
Moșiile toate-arate,
Haida boule !
De nu mai vezi vaci cu lapte,
Haida boule !
De când mama m' anțărcaț,
Haida boule !
Eu lapte n' am mai gustat,
Haida boule !
Căci tot câmpul e arat,
Haida boule !

Ba, ba, ba stăpânule.
Ba stăpânule !
Căm dai fân nueuele,
Ba stăpânule !
Și grăunțe stelele,
Ba stăpânule !

Div.

169. RAȚA

Vine rața de la baltă,
!! van, va !
Cu rățoiu după ea,
!! van, va !
Și să sue 'n foișor,
!! van, va !
Și 'mi și scoate un puișor,
!! van, va !
Puișor cu ochii verzi,
!! van, va !
Intră 'n codru și nu'l vezi,
!! van, va !

D. V.

170. D' AOLICĂ FA MARIE !

(SÂRBĂ)

D' aolică fa, Mărie !
la boii de lângă vie,
Că ții duc la primărie.
Nu' mi pasă, dacă 'i-ai duce,
C' are daica gură dulce;
Doar trimit și mi' i aduce.
Că de-oi scri un răvășel,
Trimet pe unul cu el,
Mi-i-aduce-un vătășel.
Vătășelul satului,
E sluga notarului.
D' aolică neică Ghiță,
Cu legătura pistriță !
Vino, neică, când ai vrea:
Joia și Dumineca,
Peste zi totdeauna,
Când îți cere inima.
Să vii neică Sâmbătă,
Că mă găsești singură:
Măturând bătătura
Și stropind odăița,
Să 'ți dea daica gurița.
Gurița de sărutat,
Țâțâșoare de mușcat
Trușorel de 'mbrățișat,

Și obraz de sărutat,
Rău inima 'mi-ai săcat,
Nu 'ți-e milă și păcat
Și frică de blestemat ?
Dor m' ai iubit, m' ai lăsat,
Ca p' un dobitoc legat.

F. I. M.

171. HORA MIRESEI

Taci mireaso, nu mai plânge,
Căci la mumă-ta te-oi duce,
Când s' o face dealu vale
Și pădurea rotogoale !
Când o cânta știuca ' n baltă,
Cu știucoiu lângă ea;
Atunci fată te-oi vedea !
Când o face plopul nuci
Și salcia mere dulci;
Atunci fată, nici atunci !
Când o face jugu pere
Și tînjala micșunele,
Când o cânta peștii ' n baltă
Și știucoiu pe corlată;
Atunci te-oi mai vedea fată.

D. P.

IX. BĂTRÂNEȘTI

172. FOAE VERDE TREI SPANACE

Foae verde trei spanace,
Un-te duci Badeo sărace ?!
Eu cu dorul ce m'oi face ?!
 Tu cu dorul te faci bine,
 Că rămâi în sat la tine.
De te duci la București,
Mă rog, să nu zăbovești.
De te duci la Craiova,
Merg și eu cu Dumneata.
De ți-e rușine cu mine,
Fă-mă brâu pe lângă tine.
De ți-e rușine cu brâu,
Pune-mă dârlogi la frâu.
De ți-e rușine ș' așea,
Pune-mă ebânci la șea.
Iar de mergi în București,
Mă rog să nu zăbăvești,
Că de-ai zăbovi o lună,
Mă găsești pe câmp nebună.
Și de-ai zăbăvi un an,
Mă găsești neagră buștean.

D. V.

173. IN LUNCA CĂLINEȘTILOR

Valea Călineștilor,
Lunca Cărbuneștilor,
Face mere, face pere,
Face prune în toată luna,
Alune la săptămâna.
Face nuci că sunt mai dulci.
Iar pe ea cine-o păzea ?
Un băiat ș' o fată mare.
Ei păziră cât păziră,
Păn' amândoi se 'ndrăgiră
Și de mână se luară
Și la fugă apucară.
Stai neicuță nu fugi,
C' am doi frați ca niște brazi
Ș' au doi cai ca niște hați.
Din gură le iasă foc,
Din copite săr schintei.
Nici vorba nu isprăvea
Și pe ei îi ajungea.
Al mai mare minte n' are,
Scoase sabia s' o tae.
Al mai mic ca un voinic
Stai neicuță n' o tăia.
Unde tu ai pomenit
Cap tăiat nejudecat ? !
Ș' o începea a judeca,

Soro, surioara mea;
Or ție ți s'a urât:
Doi frățiori pieptenând,
Doauă gulere cusând,
Rochița albă 'nfoiind ?!
 Neică, neiculiț' al meu,
 Mie nu mi s'a urât:
 Doi frățiori pieptenând,
 Doauă gulere cusând,
 Rochița albă 'nfoind ;
 Dar merele când 's mititele,
 Stau frumoase pe smicele
 Și dacă se mai măresc,
 Cad pe jos și putrezesc.
 Așa și noi fetele,
 Gând suntem mai mititele,
 Suntem dragi părinților
 Și urâte strinilor !
 Și dacă ne mai mărim,
 Părinții că ne urăsc,
 Străinii mult ne 'ndrăgesc !
Du-te fată sănătoasă,
Ca o garoafă frumoasă !
— Rămâi neică sănătos,
— Ca un trandafir frumos !

D. P.

174. UNGUREANUL

Foae verde d'un mărar,
La fântâna din stejar,
Mi-aulește-un păcurar,
Din fluer și din caval.
De dragostea fetelor,
De dorul nevestelor.
Dar el cum îmi aulea ?
Uiu, iu și ia, ia, ia !
Rău mă doare inima !
Aulea ce' mi aulea,
Un somn oare 'l coprindea
Și la umbră se culca.
Din somn când se deștepta,
Oile nu le vedea.
In—deal, în—vale se uita,
Nici o oae nu vedea.
Cojocelul și' l lua
Ș' apuca pe-o potecea,
Să ducea ce să ducea
Și c'o fată să 'ntâlnea.
Bună ziua fată mare !
 Mulțumescu-ți Dumitale !
N-ai văzut oile mele
Și 'n ce loc, în ce vâlcele ?
 Ba eu frate le-am văzut,
 Ama nu le-am cunoscut.

Colea 'n vale-într' o vâlcea,
Oare paște turma ta ? !
La fântâni stau căpățini.
Prin pirloage stau hârțoage.
Prin gunoae stau cotoae.
Sus în vârful dealului,
Samarul măgarului,
Cojocul ciobanului;
Numai doauă căpriele
Pasc sărmanele de ele !
Caprele muguri mâncând,
De ciobanul lor sberând !
Iar ciobanul ce 'mi făcea ?
La ele mări-alerga.
Ciobanul de le vedea,
Vinele i se muia,
La pământ bolnav cădea.

Fl. I. M.

175. ENEA VAMEȘ MARE

Frunză verde lămâiță,
In oraș în Dobrojiță,
Trei boeri mojnegi bătrâni,
Cu barbele pân' la brâu,
Sunt prelinse pe albiu.
Cu feasă pe troaca goală,
Câte-o cârje 'n subțioară,
Merseră să jeluiască
La cea casă 'mpărătească.
Frunză verde de-o cicoare
Pentru Enea Vameș Mare.

.....
La domnie să ducea,
De departe îngenunchia
Și de-aproape se ruga:
Au Doamne, Măria Sa !
Luminate de 'mpărate,
Trupșorel fără păcate,
Facă-ți Dumnezeu de-o parte,
De lumânare la moarte,
Cum judeci o țară toată,
Fă-ne și noauă dreptate !
Frunză verde de-o cicoare,
Pentru Enea Vameș Mare.
De când el s'a vameșit,
Cu vama ne-a vămuit

Și cu gloaba ne-a globit,
Cu dijma ne-a dijmuit !
Nu ia vama cum să ia,
Să ia dintr'o mie-o sută
Să ia dintr' sută zece
Lucru ce se prea 'nțelege;
Ci te lasă gol și rece.
Ne ia fruntea oilor,
Fala negustorilor,
Nădejdea ciobanilor.

.....
Ș' al doilea mai striga:
Hai Doamne, Măria Sa !
Pe toate le obignim,
Iar pe ceasta n' obignim,
Măcar să ne prăpădim !
Iată seara că 'nserează,
Aprinde fereliile
Și 'ncârdue slugile.
Ne isbesc pimnițile,
Ne cearcă vinurile.
Care vin că mi' i plăcea
Cu argații 'l împărțea.
Care vin că nu mi-i place
Trage iataganele
Și tae cercurile,
Ne varsă vinurile,
Umple toate văile,
Se scaldă păsările,
Blestemă mătușile !

.....
Iar al treilea striga:
Luminate de 'mpărate,
Trupșorel făr' de păcate !

Pe toate le obignim ;
Iar pe ceasta n'obignim
Măcar să ne prăpădim !
Iată seara că 'nserează,
C'aprinde felerile
Și 'ncârdue slugile,
Ia nurori după bărbați
Și le 'mparte la argați,
Lasă copilași săraci !
Rămân copilași plângând,
Bărbățeii rău oftând !

.....
Impăratu de-auzea,
Frumos firman încheia.

.....
Iară Enea ce făcea:
Dacă blagă mult-avea,
Trei cămile 'mpovora,
Drumu 'nainte le da.
Da una chelarului
Ș'alta grămăticului
Ș'una da portarului,
Ca să ție de dreptate,
La dalba'i de judecată,
Nu tae pe Enea 'ndată !

.....
Iară Enea ce făcea ?!
Mai 'nainte că mergea,
Pe la argintar că da,
Din guriță așa grăia:
Iar voi argintarilor,
Din ce știți, din ce nu știți,
Tot voi, măre să 'm gătiți
Toți un căruț de argint

Cu doi pui de bidivii,
Pentru ai feciori de Domn,
Ca să ție de 'ndreptate,
La dalba-mi de judecată,
Nu tae pe Enea 'ndată !

.....
Când pe Enea 'l aducea
Și pe poartă că intra,
Sta gialapi capu să 'i ea.
Grămăticu-adăvărea,
Cu chelaru-alătura
Și portarul că grăia ;
Astfel din gură zicea:
Luminate de 'mpărate,
Când pe Enea 'l-ai tăia,
Sângurei ne-om spânzura,
De s'o duce pomina !
Cât ne-aduce-o țară toată,
Enea ne-a adus odată !
Grăia și-ai feciori de Domn,
Dintră-l căruț de argint,
De la Enea dăruit.
D'alei taică, taica'l nostru,
Când pe Enea 'l-ai tăia,
Singurei ne-om spânzura;
De s'o duce pomina !
Nu vezi ce ne-a dăruit ?!
Ce nu s'a mai pomenit !
Cât ne-a adus o țară toată,
Enea ne-a adus odată !

.....
Impăratu de-auzea
Frumos pe Enea 'l ierta.
.....

Iară Enea ce făcea ? !
Mâna cu 'mpăratu da
Și el mări că pleca.
Când acas că se ducea,
Indoia și întreia,
Pungile și le 'mplinea,
Mai nimic nu pricepea.
Cu dijma mi-i dijmuia
Și cu gloaba mi-i globea,
Doamne de să pomenea
Și Doamne s'o pomeni
Cât soare pe cer o fi !

Ion al lui Băloi.

176. IORDĂCHIȚĂ-A LUPULUI

Arde focu ce mi'ș arde.

Arde focul sus la lași,

Schinteele 'n Filiași,

Para 'l bate la Lăptești

Peste tot Găvrilărești.

La casele lui lordache,

Lui lordache-a Lupului,

Cinstitul divanului,

Fala Căimăcamului !

.....

Când oi zice de Latache,

Este unul Manolache,

De pâraște pe lordache.

D'alei Doamne, Gligor Vodă,

De la Paști pân' la Precup,

Trei divanuri s'au făcut,

lordăchiță n'a venit.

Stă divan nehotărât

Din pricina lui lordache.

Au ori la cap s'a mărit,

Sau în pungi s'a încumețit.

Cu Marișca s'a 'ndrăgit

De la divan n'a venit ?!

Grăia Domnu Gligor Vodă:

la sai Turc Bulibașa

Și tu Aga Mustafa,

la toată oștirea mea,
Du-te frate și mi' l ia.

.....
Iară Turc Bulibașa
Și cu Aga Mustafa,
Din guriță-așa zicea:
Ai Doamne, Măria ta,
Ia să 'mi dai Doamne gujbanu,
Gujbanu și cu caftanu,
Să zic că 'l chiamă divanu.

.....
Și... pe toate i le da,
La lordăchiță pleca.

.....
Când la poartă 'mi ajungea,
Gardă la poartă 'mi-avea,
Marișcuța' l strejuia,
Cu capu 'n poală 'l ținea,
Ochi pe fereastr' arunca,
Poteri grele că 'm vedea,
Din guriț' așa striga:
 lordăchiță lumea mea,
 Cum dormi frate deșteptat,
 Poteri grele te-au călcat !
 Nu e poteră curată
 Și 'i cu Turci amestecată !

.....
lordăchiță de-auzea,
Drept în picioare sărea.
Afar la poartă eșea,
Pe gardă mi-o răspândea,
Poteri grele de intra.

.....
Când potera că intra,

Sus pe scară să suia.
Mâna 'n buzunar băga,
De caftanu mi' l scotea.
Caftanu și cu gujbanu
Jos pe masă mi' l trântea,
lordăchiță de' l vedea,
Apă rece că cerea,
Pe ochi negrii se spăla,
De divan că se 'mbrăca,
Din guriță așa zicea:
 Marișcuță, soața mea,
 De-ai vedea că zăbovesc,
 Buțile să' ți pitrocești
 Bucate să' ți încălzești !

.....
Și... la divan să ducea,
Sus pe scară să suia
Și bună ziua că da.
Niminea nu' i răspundea
Și nimini nu' i mulțamea.
Grăia Domnu, Gligor Vodă:
 lordăchiț-a Lupului,
 Cinstitul divanului,
 Fala căimăcamului,
 Verișor Dudescului,
 Nepotul Schintescului,
 De la Paști pân' la Precup
 Trei divanuri s' au făcut
 Și la divan n' ai venit !
 Sau la cap mi te-ai mărit,
 Ori pungii te-ai cumețit
 Și Marișca te-a ' ndrăgit,
 De la divan n' ai venit ?!

.....

Atâta vorbă că'i da
Gligor Vodă că striga:
 la sai Turc Bulibașa
 Și cu Aga Mustafa.
 I-al în vale la ceșmea
 Și lucrează'l cum ai vrea.

.....
Marișcuța ce'm făcea ?!
Cai la caretă punea
Și la divan d'alerga.
Jos din caretă se da,
Sus pe scară să suia,
Când în divan că intra,
Peste boeri să uita,
Pe lordache nu'l vedea.
Atunci din gură zicea:
 D'alei taică, Gligor taică,
 De trei ori m'ai măritat,
 De trei ori m'ai văduvit,
 Caraghiozu ți'ai făcut,
 Ce gând cu mine-ai avut ?!

.....
Gligor Vodă ce zicea :
 Marișcuță fiica mea,
 la fă 'n vale la ceșmea,
 Dacă nu l'o fi tăiat,
 Spune'i că ți 'l-am iertat.
 Sai cu perișor pe spate,
 Scapăți omul de la moarte !
Marișcuța c'alerga,
Când la ceșmea d'ajungea,
Jos din caretă se da.
Trupul pe ceșmea ședea,
Capul pe pârâu mergea.

Marișcuța de vedea,
Pe lordache năvălea
Și' l săruta 'n tăetură,
Cu gând că' l sărută 'n gură !
Până... bine seama lua,
Capul pe pârâu mergea,
Dor din guriță căsca !

.....
Marișcuța ce 'm făcea ?!
După ceșmea că mi' l lua
In caretă 'l-arunca;
Iar la divan să 'ntorcea,
Așa din gură zicea:

D'alei taică, taica' l meu,
Dar' ar dragul Dumnezeu,
Să te 'nsori de noauă ori,
Să iei noauă coconițe,
Să faci noauă coconași
Și pe-urmă-o copiliță,
Să te poarte pe uliță,
Să te-adape la temniță,
Blăstăm de la copiliță !

.....
Gligor Vodă de-auzea,
Lacrămi din ochi îi pica,
Din guriț-așa zicea:

Marișcuță fiica mea,
Nu mai zice taic' așa,
Că divan l' oi încheia
Și la divan te-oi chema,
Peste boeri te-i uita,
Care ție ți-o plăcea,
După ala te voi da,
L' oi face soția ta !

.....
Marișcuța ce făcea ?
Vorba 'n seamă nu'i băga,
Ș' acasă că se ducea,
Tron de ceară, că 'i făcea,
Pe lordache'l îngropa,
La monastirea Domnească,
De veci să se pomenească !

Ion a lui Băloi.

177. VOICA

Mugurel de mare,
Mie mi să pare
Pe-a gură de Vale,
De-o căscioară mare:
Cu noauă celare,
Cu noauă umbrare,
Cu ferești în soare.
In casă cine șade ?!
Cea maică bătrână,
Cu brâul de lână,
Cu ia de sârmă,
Cu păr de cămilă,
Cu doi dinți în gură.
Și ea că' m avea:
Noauă feciorei
Puișori de smei,
Cu Voichița zece,
Care mi'i întrece.
Mai mari care este ?!
Sfetil Constantin
Legăior dintâi,
Cel cu barba neagră
Și cu mintea 'ntreagă,
Ș' ăl om de ispravă !
Bine petrecea,
Bine fericea,

Mult că nu trecea,
La Voica venea,
Crezi, neguțători !
D' albi împețitori !
Din nouălea țări !
Despre Nadolii
Cele țări pustii !
Pe Voica-o-cerea,
Mumă-sa n' o da.
Din gură grăia
Sfetil, Constantin,
Om făcut din plin:
 Maică, maica mea,
 Dați pe Voichița,
 Fecioreaua ta,
 Surioara mea.
 Vremea i-a venit,
 De căsătorit,
 Că eu ț'oi aduce-o
 Iarna, de trei ori,
 Vara, de cinci ori,
 Că sunt sărbători.

Ea îl asculta,
Pe Voica mi-o da.
Ciuma că venea,
Casa le lovea,
Toți că răposa.
Maica rămânea
Și ea ce făcea ?!
In sfânta Joia,
Ciobu în mâna loa,
Ciob și tămâia.
Și ea că pleca,
Tot din stâlp în stâlp,

Din mormânt, ' mormânt.
Pe toți tămâia,
Pe toți că ' ngrijea,...
Intr' un loc că' m sta,
Din gură zicea:
 Maică Constandine,
 Nici nu te tămâi,
 Nici nu te comând.
 Ca pe toți de-arând.
 Știi fkeru oțălu,
 El, să putrezească
 Și să mucezească.
 Dar trupșorul tău,
 Să nu putrezească
 Păn' tu mi-ai aduce,
 Tot pe Voichița,
 Mi-a rupt inima !

.....
Blăstăm ' l-ajungea,
Dumnezeu, că vrea,
Pământu crăpa,
Unde se ' ntrupa
Și el să făcea:
Tronulețul lui
Negru călușel.
Pânzișoara lui,
Ebânci calului.
Măsureaua lui,
Chinga calului.
Piedeceaua lui,
Frâul calului.
Și el se ' ntrupa,
Sălta și sbura.
La noauă ani și jumătate.

Și el să ducea,
Prin negre 'ntunereci,
Prin sfinte biserici.
La Voica mergea,
Pe Voica-o găsea
In horă jucând,
Peșchire împărțind,
Lăutari cântând.
Lângă Voica să prindea
In-horă de juca.

Voica ce' i zicea ?

Voinice, voinice,
Ce minte te-ajunge
Lângă min' a-te prinde.
Da știi, au nu știi,
Că eu că mi' și am:
Noauă cumnăței,
Sunt ca niște smei,
Cu el face zece,
Pe toți mi' i întrece !
Și noi suntem noauă
Și cu tine zece.
Taci, Voichițo, taci,
Că eu sunt neica
Cel cu barba neagră
Și cu mintea 'ntreagă.

Voica ce zicea ?!

— Dacă 'mi ești neica

— Unde ți-e barba ?

Barba mi-am lăsat' o
Odor la mormânt
Sub negru pământ !

.....
Mâna 'n colan, că' i punea,

După el mi-o arunca,
Sălta și sbura...
Și el să 'ntorcea,
Prin negre întunerici,
Prin sfinte Biserici.
Sus pe rămurele,
Cântau păsărele:
Unde s'a văzut
Și s'a pomenit !
Ducă'și mort pe viu ?!
Voica c'auzea,
Din gură zicea:
 l'auzi neică, auzi
 Unde s'a văzut
 Și s'a pomenit
 Ducă'și mort pe viu ?!

Din gură 'i zicea:
 Voică sorumea,
 Alea-s păsărele,
 Stau pe rămurele,
 Cântă viersurile
 Păcatele mele !

.....
Acas ajungea,
La ușe striga:
Maică, maica mea,
Deschide ușa
Și n'ați pe Voica,
Fecioreaua ta.
Surioara mea,
Ți-a rupt inima !
Măsa de-auzea
Din gură zicea:
 Fuji ciumo de-acia

Sâlo, Samodivo !
Nu mă ispiti,
Că m' ai ispitit,
Pân' mai isprăvit
Și de azi de mâine
Să mă ei pe mine
Foc, stoinul de mine !

Din gură 'i zicea:
Voică soru-mea
Strigă Voico-acia,
Că ți se deschide,
Că eu, că mă duc
Cal să priponesc,
Trup să putrezesc,
Vac să văcuiesc.
Voica ce făcea ? :
Striga ce striga.
Dacă vedea și vedea,
Inel din dește trăgea,
Pe fereastră 'l arunca,
Inelul și 'l cunoștea,
Ușa 'i descuia.
In prag că se 'ntâlnea
Și se 'mbrățișa
Și se săruta,
Stei că se făcea,
De să pomenea
Și s' o pomeni,
Cât soare pe cer va fi !

Ion al lui Băloi.

178. ANTOFIȚĂ-A-LU' -VIOARĂ

Foae verde sălcioară,
La cătunul lui Vioară,
Colo 'n spre soare răsare,
Mare masă 'mi este 'ntinsă,
De mulți boeri 'mi-e coprinsă.
Iar la masă cine 'mi șade ?!
Sau cincizeci de năvodari,
Sau cincizeci de vătași mari.
Și la masă ce'm mănâncă ?!
Numai cegă și postrungă.
Caracudă gălbioară,
Că e dulce la mâncare
Și ușoară la purtare
Și nisetru de'l mărunț,
Că de-acela prindea mult.
Bine bea și petrecea,
De nimica nu grijea !
Când căutase cam de-oparte,
La o parte cam la vale,
Dincotr'o soare răsare,
Tare 'mi venea și sosea,
Antofiț' a-lui Vioară
Călare pe-un pui de hat,
De niminea ne 'nvățat,
De-Antofiță 'ncălecat.
Cu gurița ca de lup,

Coadă 'i lasă pojar verde,
Pojar verde pe pământ,
Ce nu s'a mai pomenit !
Acia de 'mi ajungea,
Taică-său de mi'l vedea,
Așa bine ce'i părea
Și la masă mi'l poftea.
Bea bine și petrecea,
De nimica nu grijea.
Iar când fu despre beție,
Despre d'albai veselie,
Antofiță ce' mi grăia ?!
Lui taică-său ce' i spunea ?!
 Taică, tăiculiț' al meu,
 N' ai vrea taică, ca să' mi dai:
 Sau 50 de năvodari,
 Sau 50 de vâtași mari
 Și 50 de lopătari,
 Ca năvoadele să' mi dai,
 Ca eu taică să 'nvânez
 Pe Vidros pește frumos,
 Care 'n apă n'a mai fost.
Iar taică-său ce' i zicea ?!
Antofiță drăguț, taică,
Toate 'n apă să 'nvânez,
Pe Vidros să nu 'nvânez,
Că câtu' i din cer până 'n pământ,
Atâta' i Vidros de-adânc !
Antofiță ce' m făcea ?:
Dacă vedea și vedea,
Cheițele că le lua
Și beciul că' l deschidea,
Băătură ce scotea ?
Scotea vin, scotea rachiu,

Scotea vin de' l marmuziu,
De omori omu de viu !
Scotea vin de Drăgășani
Nebeut de noauă ani !
Scotea rachiu anason,
De' i făcea din om ne om !
Pe taică-său ' l-îmbăta,
Năvoadele le fura.
Cu năvoadele ' mi pleca
Și marea c' o turbura.
De-te-o toană, de-te doauă,
De-te neică până ' n noauă.
Pe Vidros, că mi' l prindea,
In fața apei că' l scotea.
Iar Vidros ce mi' și făcea ?!
In năvoade să vedea,
El pe nări tare sufla,
Așa groaznic ce era !
Și cu coada că' mi bătea,
Năvoadele le ' ncurca.
Le ' ncurca și le rupea,
Tot în apă rămânea.
Antofiță ce făcea ?
Năvoadele le cârpea,
Când al doilea că mai da.
De-te o toană, de-te doauă,
De-te neică până ' n trei
Prinsă puiu ludăei.
Dacă puișor prindea,
Antofiță mi' l lega,
De piscul caicului,
In paza voinicului;
Și el măre că' l bătea,
Mi' l bătea și mi' l căsnea,

Cu sfârcul gârbaciului,
Pe cărarea capului,
Ca el măre ca să spue:
Inceputul veacului,
Sfârșitul pământului.
Țipa puiul cât putea,
Acest lucru nu' i spunea.
Antofiță ce făcea ?:
La o parte să uita,
Ochișorii' și-arunca
Pe apă ce mi' și vedea ?
Mama puiului venea,
Puișoru și' l vedea,
Că' l bătea și mi' l căsnea.
Și ea măre că' mi venea
Și din gură că' i grăia:
 Antofiț' -a-lui Vioară,
 Tată-tău a vătășit,
 Noauă ani mi-a tot vânat,
 Pe mine nu m' a stricat,
 Măre nu m' a vătămat !
 Ce ' mi bați puiu și ' l căsnești ?!
 Ca el frate ca să' ți spue,
 Lucru pe care nu' l știe,
 Inceputul veacului,
 Sfârșitul pământului ?!
 „Când fin pe nașe-o ' njura”
 „Și fiul pe maică-sa”,
 Atunci va fi :
 inceputul veacului,
 Sfârșitul pământului.
Și num' atât că' i vorbea
Și cu coada când plesnea,
Peste ochi că mi' l lovea

Și buștean că mi' l lăsa.
Năvodarii că mi' l loa.
Pe Antofiță mi' l loa,
La taică-său mi' l ducea,
De taică-său mi' l vedea.
Taică-său ce mi' și zicea ? :
 Antofiță drăguț, taică
 Las' să' ți fie rău, nu așa,
 N' ascultai de gura mea.
Ast cântec s' o pomeni,
Cât soare pe cer va fi.

Matei Julea.

**179. MIHAI VODĂ
ȘI
RADU CALOMFIRESCU**

(Variantă neterminată în colecția G. Dem. Theodorescu)

Asupra Caralelor,
In dreptu Zimnicelor,
Multe cortuleată 'm sunt.
Multe sunt, mărunte sunt !
Multe sunt de epângele,
Da mai multe de burci negre.
De burci negre tătărești.
La mijloc de cortuleață,
Este un cort mare rotat,
Cu creștetul nărâmzat,
Cu țăruse de alamă,
Cu prăjinile de-argint,
Ce nu s'a mai pomenit !
Iar sub cort cine mi'și șade ?!
Șade Domnu Mihai-Vodă
Cel mintos și strâns la vorbă,
Cu Buzeștii amândoi.
Cu Căpreștii câte'și trei,
Cu Nica Căpitanu,
Tăria resboaelor
Și spaima păgânilor.
Popa Stoica din Fărcași,
Care 'm sare șapte pași,

C'o sută de călărași,
Face la mai mulți năcaz !
Frumoasă masă 'mi-e 'ntinsă,
De cești toți era coprinsă.
Bea bine și petrecea,
De niminea nu grijea.
Când căuta c'am de-oparte,
Tare'm venea și sosa,
Sau Radu Calomfirescu,
Călare pe-un pui de hat,
De niminea ne 'nvățat.
In sabie 'mbăerat
Și în suliță răzmat.
Cu gurița ca de lup,
Coadă 'i varsă pojar verde,
Pojar verde pe pământ,
Ce nu s'a mai pomenit !
Iar acia de 'm venea,
Bună ziua că mi'și da.
Mihai-Vodă 'i mulțamea
Și la masă mi'l poftea.
Bea bine și petrecea;
Iar când fu despre beție
Despre d'albai veselie,
Radu-atunce ce grăia ?
— D'ai Doamne, Măria Ta,
— Bine bei și te cinstești
— De nimica nu grijești !
— Da știi Doamne, d'au nu știi,
— Că la noi la București
— Sunt lucruri de te 'ngrozești !
— Mulți Tătari, că mi-au venit
— Bucureștii l-a robit.
— Și mie că mi-au robit

- Sau d' albă de tăculiță,
 - Sau d' albă de muichiliță,
 - Sau d' albă de coconiță,
 - Sau d' albi de coconași,
 - Sau negri de țigănași !
 - Da știi Doamne, d' au nu știi,
 - Să' m dai oaste ' ntrajutori
 - Pe Buzeștii amândoi,
 - Că țin bine la război !
 - Pe Căpleștii câte trei,
 - Că se luptă cu temei !
 - Pe Nica Căpitanu,
 - Care bate cu tufanu,
 - Tăria răsboaelor
 - Și spaima păgânilor !
 - Popa Stoica din Fărcași,
 - Care ' m sare șapte pași,
 - C' o sută de călărași,
 - Face la mai mulți necaz !
 - Știu, că Buzescu-al mai mic
 - Face hordia colnic
 - Fără băț, fără nimic !
 - Și Buzescu-al mai mare
 - Face hordia vârcoale
 - Fără băț, în mână n' are !
 - Și-om scăpa de chin și jale,
 - De prea multe angarale !
 - Ca să ' nvățăm pe Turcoi,
 - Să nu mai dea pe la noi,
 - Căci prin țară pe la noi,
 - De-or mai trece mulți Turcoi,
 - Numai vedem car și boi,
 - Nici în obor zece oi.
- Mihai Vodă ce' m grăia ? :

Bine, eu oaste ți-oi da,
Ți-oi da oaste 'ntr 'ajutor.
Unde ție ți-o păsa,
Acolo te vor lăsa.
Oaste 'ntr 'ajutor că'i da,
La București că'm pleca.
Păn' aproape să ducea,
Mulți Tătari că mi'și vedea,
Fuga 'ndărăt o tulea,
Numai Radu rămânea;
Numai Radu cu sluga.
Iară Radu ce'm făcea ?
Dacă vedea și vedea,
Cu sluga că se vorbea,
In gură să săruta,
In săbii că se ciocnea
Și prin Tătari abătea,
Știi ca un vânt viforât,
Pentr' un pomēt înflorit,
Și cum mi'și zac florile,
Așa cad trupurile.
Când fu soarele 'n chindie
Tăie Radu șeapte mie;
Iară sluga nu să știe !
Radu-atunci că desrobea:
Sau d' albă de tăiculiță,
Sau d' albă de muichiliță,
Sau d' albii de coconași,
Sau negrii de țigănași.
Pe toți că'i împreuna,
Seama bine că mi'și loa;
Iar cocoana n' o vedea.
Radu din gură 'mi-grăia:
— Muică, muichiliță mea,

— Unde 'mi-este cocoana ?

Iar mumă-sa că'i spunea:

Muichiliță Radule,

Uite-te pe cea câmpie,

Tare'm fuge un mârzăcel,

Cu cocoana după el,

Cu coada c'a 'nfășurat-o

După el a apucat-o.

Iară Radu de-auzea

Și pe cal încăleca.

Picioru 'n scară punea,

Nici pe șea nu s'așeza.

Mâna 'n buzunar băga,

Scotea mic de piluleț.

Pilulețul plumbuit

Cu cinci litre de argint.

Și pe cal că'i atingea,

Cam la capul pieptului,

Unde'i păs voinicului,

Păn' pe șea se așeza,

Noauă hotare trecea.

Pe mârzac că'l ajungea;

Iar cocoana de'l vedea,

Așa din gură 'm striga:

Radule soția mea,

Păzește-te Radule,

Că 'mi-e mârzacul stângaci,

Că de pleacă,

Dă cu stânga.

Când se 'ntoarce,

Dă cu dreapta.

Iară Radu de-auzea,

Radu din gură grăia:

— Cocoană, cocoana mea,

— Dacă este frate-așa,
— la apleacă-ți tu capu,
— Ca să tai eu mârzacu.
Iar cocoana de-auzea
Și capul că'l apleca.
Radu cu paloșu da,
Cap de la trup că'i tăia
Și oblâncul de la șea.
Aci 'n drum că'l năpustea
Și cocoana că ș'o loa
Și 'ndărăt că se 'ntorcea,
Și pe toți împreuna.
Nici pe-aia nu se lăsa.
Indărăt că se 'ntorcea,
La Mihai Vodă venea,
De de-partă că'l muștra:
— Dai D-ne-Măria Sa,
— Imi dete'și oaste 'ntr 'ajutor !?
— Unde mie mi-a păsat,
— Acolo că m'a lăsat !
Mihai Vodă de auzea,
Unul l'altul se uita,
Toți cu paloșele da,
In Radu Calomfirescu.
Iară Radu ce'm făcea ?
In inel că sprijunea,
Până deștui mi'i tăia.
Dacă vedea și vedea,
Cisma din picior trăgea,
In potcoavă 'i sprijunea,
Până cisma io tăia.
Dacă vedea și vedea,
Fuga la gard că mi'ș da,
Mâna pe-o proptă punea,

Din pământ că mi-o scotea;
Iar din cui nu mi'și putea.
El din gură ce'm zicea ?:
Fii-ar trupu-al nuștiu cui
Care prinde proptă 'n cui !
Dacă vedea și vedea,
Fuga pe ghiață că'm da
Ș' acolo mi'l prăpădea.
Iar cocoana de auzea
Foarte rău că se 'ntrista,
Tron de ceară că'i făcea,
Unde mări 'l-îngropa ?
La mânăstirea Domnească,
Pentru să... se pomenească,
Fosta cruce voinicească !

Auzit de la Matei Julea lăutar bătrân
de ani 63, din comuna Cetate Dolj.

180. COSTEA

Pe câmpul Tigheniei
Și pe-al Tighenuțăei
Scoase Costea oile
Și umplu grindurile
Și toate vâlcelele.
Scoase Costea mielușei
Cât în luncă brebenei !
Scoase costea mielușele
Cât în luncă viorele !
Și 'mi-așeză stânile,
Pe toate măgurile,
In toate crângurile,
La toate fântânile,
La Măgura Retezată
Unde-a mai fost stână-odată.
Ș' avea Costea, mai avea,
Patru-zeci de câini bătrâni,
Care păzeau pe la stâni,
Ș'o sută de copârștioi,
Care umblau după oi.
Mai avea și pe Guda
Pe Guda cățea bătrână,
Fără nici un dinte 'n gură.

.....
Astăzi Luni și mâine...Marți
Pleacă Gostea la Galați

Cu Catării 'mpovărați
De icoșari și de sfați
Și de galbeni ferecați,
Să ia: sare oilor
Și fân berbeceilor
Și opinci ciobanilor
Și tainu câinilor,
Căpestre cârlanilor,¹⁾
Tărățe mânărilor.

.....
Dar el mări când pleca,
El pe Fulga mi-l chema.
Lui Fulga că 'i dăruia:
Un berbecel de frigare
Ș' o mioară de căldare
Ș' un caș bun din prepeleag
Să 'mi păzești turma cu drag !

.....
.....
Dar Fulga ce 'mi făcea,
Aștepta până 'nsera...
Cu ceata lui să vorbea,
Pe toți frate 'i aduna
Și din gură le zicea :
Ai ! la măgura bătrână
Cu mușchiu d' un lat de mână.
Unii să urlați lupește,
Alții s' alătrați câinește.
Câinii Costii-or auzi,
Pe remete or veni.
Eu în urmă mi-oi cădea,
Mi-oi lua ce mi-o plăcea.

¹ Cărlan = mână de un an. Așa-i zice în partea locului.

.....
Ș'avea Costea mai avea,
Mai avea d'un mielușel,
Mielușel cam ochieșel,
Nu erea'n turmă ca el.
Cu patru perechi de coarne
Și'n coadă de patru palme !
Și'n vârful cornițelor
Avea pietre nestemate
De la Dumnezeu lăsate,
De lumina stâna toată !
Pe lumina pietrelor
Mergea fruntea oilor,
Fruntea notioarelor
Și coada mînzărilor !
Bătea coada'n Băilești
Și vârful tocma'n Pitești !

.....
Deosebit de asta,
Mai avea Costea avea,
Mai avea de-o mielușea,
Mielușea cam ochеșea,¹⁾
Nu erea'n turmă ca ea !
Când simțea de vreme rea
Trăgea oile'n perdea.
Când simțea de vreme bună,
Trăgea oile'n păscură.

.....
.....
Ei începeau de-a urla.
Câinii Costi' l-auzea
Și'ntracolo se' ndrepta;

¹ Ochеșea = cu înțelesul de brează și adică lână albă împrejurul ochilor.

Numai Guda rămânea.
Fulga' n urmă că cădea,
Jumătate le rupea.
Jumătate-a treia parte
Și mai... mult de jumătate !
Oare frate se' ntâmpla
De l'oa mielul, mioara,
Inima i se rupea.
Iară Fulga ce făcea ?!
Se ducea în Valea Rea,
Numai Fulga mi-o știa.

.....
Ș' apoi el le poruncea:
Doisprezece junghia,
Doisprezece jupuia,
Doisprezece le frigeau
Și le' nvârteau în belciuge,
Să le fie carnea dulce.
După ce mi le frigea,
In teancuri le așeza.

.....
.....
Astăzi Luni și mâine Marți
Sosi Costea din Galați.
Trase oile' n perdea,
Să le dea socoteala;
Jumătate nu eșă.
Jumătate-a treia parte,
Imi rupse inimioara frate !
Nu vine laptele la măsură,
De-o palmă ș' un lat de mână,
Nici cașu la' nchegătură.
Nici pe-aia nu pricepea,
Nu e mielul, mioara,

Care' mi rupse inima !

.....
Toți ciobanii ' mi' i chema
Și cu câinii-alătura
Și nimica nu știa.

.....
Iată mări că' mi venea,
Cum venea Guda, venea !
Venea cu capu ' mpilat,
Vedea bine c' a stricat !

.....
Dară Costea ce făcea ?!
Odată să opintea
Și cu gujba mi-o gujbea,
Numai două că mi' i da.

.....
Iară Guda ce zicea ?!
Nu da, stăpâne, în mine,
Cam slujit la tată-tău,
La tata' l tătâni-tău.
Aolele ! Vai de mine !
Acum slujesc și la tine
Și nu' ți pare rău de mine !
Un vânt din sus a aburat,²⁾
In-dosul tufelor m' am dat,
Atunci Fulga m' a ' nșelat.

.....
Patru cupi de lapte' i da
Și Guda le limpăia
Și din gură că' i zicea:
Ia-o Costeo, după mine,

²) Aburat= cu înțelesul de a bătut împreună cu ploae mărunță, așa de supărătoare animalelor, mai ales câinilor.

Că știu calea luncei bine.

.....
Și mergea pe-o potecea
Cobora în Valea Rea,
Numai Guda mi-o știa.
La Vârcanul cel adânc,
Numai de Fulga știut.

.....
Când acolo ajungea
Și pe Fulga mi'l vedea,
Dor ședea pe-o epângea
Și fuma dintr'o lulea,
De-al dracului ce erea !...
Lui Costea i-l arăta.

.....
Iată Costea ce zicea:
 Gudă, Gudă, Dumneata,
 la să faci cum ai putea,
 Să'm pui gura pe Fulga.
Făcea Guda, ce făcea,
De Fulga s'apropia,
Când pe burtă, când pe coate
Până'l-apucă de spate.

.....
Ține Guda haiducește,
C'o să'i dau păcurărește !

.....
Iată Costea c'ajungea.....
Când odată'n Fulga da,
Cu pământ' l-amesteca.
Din țărână' l scutura
Ș' apoi sta de' l judeca:
 Alei ! Fulgo! hoț bătrân !
 Cin'te-a 'nvățat să fii fur ?!

Ție ți-am făgăduit,
Oare de ce-ai fost dorit:
Un berbecel de frigare
Ș' o mioară de căldare
Ș' un caș bun din stricătoare,
Ș' un alt caș din prepeleag,
Să mi păzești turma cu drag.
Oare n' ai fost mulțumit,
Pe ce eu ți-am dăruit ?!
Mi-ai luat fruntea oilor
Fala negustorilor !
Deosebit de asta
Mi luași mielul, mioara,
Mi-se rupse inima !
Pe-ale două să-le dai,
Că'n alt-fel o să te tai !

.....
Pe acelea le tăiase,
Inimioara de' i secase !

.....
Și... pe Fulga l-a tăiat,
In vâlcele l' aruncat
De 'l-a mâncat fiarăle
Așa i-a fost mințile !

Florea I. Murtaza.

Notă. Varianta în mai multe colecții, diferă însă planul cum Fulga a înșelat pe păzitorii turmei ca s' o fure—plus că avea și oi care în vârful coarnelor avea pietre nestemate, cea ce arată că Costea erea tare bogat.

DICȚIONARUL PROVINCIALISMELOR

N.B. Acest dicționar este făcut pentru a da înțeles cuvintelor bătrânești din poeziile populare culese de mine. Nimeni nu are dreptul de a mi le reproduce fără autorizația mea.

A

Anlete = La îndemână.

Argea = Interiorul gărligiului de la Bordei, unde țeș tărâncile.

Au = Prep. în loc de **sau**. De ex. Au de maică-sa urâtă.

Amânăție = Însemnează un obiect de care se servesc mai mulți. În vremea veche condeele erau rari și numai cei ce știau a scri îl aveau și de aci vine vorba „condei de amânăție”. Se mai întrebuițează și în partea locului la noi, când sunt mai mulți la un loc și se servesc de un singur obiect. De ex. Mănâncă mai mulți la o masă și lipsește o lingură. Stăpâna casei le zice: „Amânațivă de la unul la altul, căci numai am nici o lingură.”

Așteamătu = Cu de-așteamătu. Adică a urmări pe cineva pas cu pas.

A ajumi = A ațipi. De ex. De abia ajumisem nițel și mă și sculai.

Asunie = Un fel de plantă mirositoare.

Alimănit = De ex. Fireai alimănit să fii ! Un fel de blestem ce se obișnuiește în partea locului, ce ar însemna: „Fireai la liman” zis la un necaz.

Aulit = Cântec fără vorbe, însă puternic.

Ama = Prescurtare de la Aman, dar se ia întotdeauna cu înțelesul de dară. De ex.: Ama nu l-am cunoscut.

Arsât = om păcătos. De ex. Arsātu de el umblă să facă pe grozavu.

B

Brăcinile = Mijlocurile, adică acolo unde se încing fetele cu brâul.

Bulhat = adv. Buclat.

Buaz = Iarbă ce crește mare.

Bărătat = adv. Ursat.

Brodi = v. a nemeri.

Bâlgui = v. a dori ce este al altuia. De ex. Nu mă bâlgui eu la tine, căci ai și tu multe nevoi.

Bodicăi = A căuta cu deamăruntul. De ex. Bodicăii prin toată casa și nu găsii iglița mea.

Bâzdâc = Arțag.

C

Cârtog = Culcușul epurului. De ex. Am găsit un cârtog de iepure. Se mai zice și cu înțelesul de rămășiță, de ex. Ai secerat tot grâul astăzi ? Nu, mi-a mai rămas un cârtog. Se mai zice și la locurile pe unde se ia zăpada primăvara.

Comșiu = Vecin.

Caraghiozu = Cu înțelesul de m'ai făcut de râs în lume.

Covaci = Dibaci, deștept.

Cârnelegi = Timpul de la Crăciun până la lăsatul secului de Paște.

Cârșenie = Afacere de rea credință.

Cârșelnic = Om de rea credință.

Ceancă = În loc de: Ziceam că.

Ciurdă = Mulțime. De ex. Văzui o ciurdă de copii pe uliță.

Carabă = Umflătură peste măsură.

Cărăbit = Umflat peste poate.

Cicic = Un fel de brâu lat și roșu.

Ciupag = Partea de la brâu în sus de la cămășile țrancelor.

Copârșteoi = Câini amestecați.

Cotolan = Înalt în picioare.

Crâci = A se ruga cu tot dinadinsul. De ex. Mă crâcesc și eu la tine să 'mi faci o treabă bună.

Cușmete = Bucată. De ex. Un cușmete de slănină.

Cărătenie = socoteală. De ex. Cine 'i mai dă de cărătenie.

Citov = Nu este întreg. De ex. Radu nu e citov.

Ciumpăvit = Rupt fără regulă.

Căsnesc = A te încerca să faci ceva și aproape să nu isbutești. De ex. Mă căsnesc să merg și nu pot.

Ciulpan = O creacă dintr'un pom, uscată și ruptă.

Cârlan = Cal de un an. În Moldova se zice la oile de un an.

Cebală = Schilodeală.

Cebăluit = Schilodit. De ex. De ți-oi da vre-o câteva cu reteveiul ăsta, te cebăluiesc.

Chez = Piază rea. De ex. Îmi eșiși înainte cu chez rău.

Câlnău = Desmățat, haimana. De ex. Ete'l cum umblă câlnău.

D

Daica = Se zice de către un copil unei femei mai în vârstă.

Dăicuța = diminutiv de la Daica.

Danga = Vargă

Dangale = Vergi.

Dănac = Flăcău.

Doască = Țeastă, De ex. Doasca capului adică craniul.

Doschiță Se zice și doască de dovleac, care se aseamănă cu doasca capului. Apoi zicătoarea Românească: Doască de sârb cuminte.

Dulan = Flăcău robust.

Disagi = Se zice la doi saci împreunați, ce servesc țăranului la transportul merindelor și chiar a vesmintelor la călătorii. Pare că acest cuvânt vine de la Doi-saci. Vocala o a dispărut; iar c

s'a transformat în g. Poate veni și de la di-sago, a lucra în două părți.

D'ingă = În loc de: De-lângă.

Dătornit = Aglomerat. De ex. Mă dusei la târg cu mere și unde să dătorni lumea pe mine, că într'un ceas n'avusei ce vinde.

Dușnic = Cep și mai ales ceput de asupra de la butoae.

Dordoliu = Gras și rotund sau cum am zice împlinit. De ex. Ce dordoliu te-arăți la față.

Dulugeacu = Mai pe departe. De ex : la-o mai cu dulugeacu, dacă vrei să 'mi povestești pățania ta.

Duium = Grămadă.

Dabilă = O afacere care face sgomot. De ex. E dabilă mare cu Nea Ion.

Dermeli = v. A îmuia, a da pe cale. De ex. Lasă că'l dermelesc eu.

E

Ete = Prescurtare de la la-te, adică persoana II de la prezentul verbului a lua.

Acest cuvânt este sinonim cu:

E'te = Prescurtare de la la-uite-te. De ex. E'te și trenul că plecă.

Eftat = a eșit la iveală. De ex. S'a eflat că Radu a furat boii lui Stancu.

Epângea = Haină lungă și fără mâneci cu un fel de pelerină făcută din dimie, ce o poartă țărani noștrii la vreme rea.

F

Forfota = Neregulă. De-a fie cum. De ex. Umbli forfota toată ziua.

Fucie = Un butoiuș până la o vadră veche.

Fișeind = Sgomotul ce-l fac frunzele pomilor când bate vântul.

Fușcei = Bețele de care se leagă ițele la răsboi.

Fustanic = Zăvelcă scurtă cu cute, purtată de țărancele noastre.

G

Gârligi = Antreul Bordeiului.

Gâldău = Lac mic.

Ghebejit = De ex. Dar ghebejitu ăla cine mai e ? Ar fi cu înțelesul de cocoșat, însă nu este aceasta, de oare ce se zice la oameni scurți în gât, sau scunzi. Se mai zice și când cineva se smârcește din cauza frigului. De ex. Ce te ghebejiși așa, Bre omule ?!

Grind = Deal Mic.

Gonitoare = Vacă tânără.

Gujbă = Este un instrument de care se servesc ciobanii de a atârna căldarea când fac mămăligă. Trei bețe legate la un cap în cât se pot desface formând o piramidă.

Gujban = Trebuie să fie vre-un semn vechi de care se serveau Domnii.

H

Hăbădii = Locuri pustii.

Hârșoagă = Petec. De ex. Hârșoagele alea nu fac 2 bani. Se mai zice și în mod ironic la oameni. De ex. Fugi de-aci hârșoaga năibii. Asemenea și la animalele slabe și urâte.

I

Iortoman = Voinic bine făcut.

Impilat = Se zice atunci când cineva lasă capul în jos și merge iute din cauza unui necaz. De ex. Vine cu capul impilat.

Incumețit = De la verbul a se încumeți. Înțelesul de a se încrede.

Ițază = A merge neregulat. De ex. Văzui calul tău și e bun, însă ițază de piciorul drept cel dinnapoi.

Izânit = Rămas ne'ngrijit. Bolnăvicios, stagnat.

Izână = Boală fără leac. De ex. A intrat izâna 'n el nu să mai vindecă, sau nu 'și mai dă pe leac.

Inchichinit = acelaș înțeles.

Incetărat = Intărit. Se zice mai mult la vite. De ex. Vaca e încetărată, adică ugerul este peste măsură de tare.

Insovonat = Gătit. De ex. Și era mireasa însovonată cu betea și cu ghirlandă.

Î

Împrelung = Lung de tot, cu înțelesul de multe ori „mai pe departe”.
De ex. Ia-o și tu mai împrelung.

Înnadins = În glumă.

Îndrugătură = Ghemele țăranelor de lână sau de cânepă.

încârdui = A strânge mai mulți la un loc.

încherba = A strânge cu anevoe. De ex. M'am căsnit foarte mult până am încherbat suma asta.

îmbuestru = Cal care merge iute fără ca să zdruncine. N'are nici trap, nici galop.

L

Logorosală = Sfadă.

Limpăi = Sgomotul ce 'l face câinele când bea apă sau lapte.

Lăstuit = locuit. De ex. Am lăstuit cu toții de copii prin aceste locuri.

Lăturoi = Șirele eșite fiecum pe țesătură. Se mai zice și lăturăi de lemn, adică lemne nefasonat.

Legăior = Primul născut la casa părintească, care leagă și mai mult dragostea între părinți.

M

Măidan = Locul mai sus al unei curți sau al unui sat.

Mâni-ta = Mamă-ta.

Mâin'ta = Aceiași însemnare.

Meșdri = A rupe coaja.

Meci = A strica.

Mucoare = Se zice la tinerii nebăgați în seamă de flăcăii frumoși.

Mestecău = Făcălețul cu care se mestecă mămăliga.

Mânzări = Oile ce se mulg.

Metea = Cusur.

Meteahnă = Cusur.

Mozolit = Murdărit. De ex. Iți dau cartea să citești, însă păzește-te să n'o mozelești. Sau: Ai lăsat cămășile pe frânghie și-au căzut pe jos și porcii le-au mozolit de nu le mai cunoști, cămăși sunt sau alte bale.

Miglișit = A încânta pe cineva cu vorba. De ex. Ce te miglișești așa nenisorule ?

Murg = Roșu închis. Se zice mai ales la cai. De ex. Cal murg. Culoarea cerului când asfințește soarele. În dicționarul L. Șeineanu cu înțeles de oacheș, care nu se cam nemerește.

Mândălac = Un fel de floare, care se aseamănă cu gura leului.

Melic = Beteșug. De ex. Toate bune însă are un melic. În dicționarul L. Șeineanu, altă explicație însă această vorbă se întrebuițează întotdeauna în sensul de beteșug,

Mitocosât = Pisat, zdrobit, diformat.

Mitocosală = Diformare.

Morâncit = Mozolit, nămolit. De ex. Fusei la vânat și ogarul meu prinse un epure și 'l morânci până'l lăasă de urât. Și însfârșit însemnează umplut de bale.

Morânglav = Om de nu se simte, șontorog.

N

Năloagă = Mulțime unde nu poți apuca rând. De. ex. Fuseși la moară ? Fusei dar e năloagă.

Necârstătit = însemnează că grâul făcut snopi n'a fost pus în cârstăți, adică grupe de câte 10 snopi. Patru grupe de câte 10 snopi formează o clae. Mai multe clăi o șiră.

Ne-bun = Cu înțelesul de : Nu este bun.

Nătăntol = Om leneș în toate.

Nemojnic = Om păcătos.

Notioară = Oae de un an.

Noatin = Miel de vară.

Napoda = De-a fie-cum. De ex. Faci toate de-a napoda.

Năoti = A se îngrămădi cu furie.

Năslap = Val. De ex. Mă nene, bătea vântul și venea năslapii pe Dunăre cât casa !

Năpusti = A se repezi cu necaz. De ex. Să năpustiră pe el de era să-l rupă în mâini.

Nadol = Om mare la trup, urât și necioplit. Se întrebuintează mai mult la Bulgari și Sârbi, spunân-du-le în batjocură „Nadol”.

Năstimit = Conceput, reeșit.

Nanotă = Lucru de mirare. De ex. Ce nanotă o mai fi și aia !

Năușnic = Tâmpit.

O

Ocheșit = Locul unde se ia zăpada primăvara și se vede pământul atunci se zice că zăpada a ocheșit.

Obigni = A îngădui.

Ogaș = Drum strâmt și cu laturile înalte astfel că nu poate merge de cât un car. Pe marginea ogașelor cresc tufe și alte erburi și în unele locuri sunt așa de adânci, că nu se vede de cât cerul și vârful pomilor mai înalți ce cresc pe marginea lor.

Odorî = Verb, însemnează a isprăvi toată munca cu plugul.

Otcoș = Fânul cosit formează linii—linii în urma coasei. Aceste linii se numesc otcoș.

Opăcit = Lovit cu leuca.

Otinci = Verb. A trage într'o parte. De ex. Scoate cuiul acela și căznește-te de otincește când la dreapta când la stânga.

Otincă = Insemnează un băț pe jumătatea unui chibrit și mai mic, de care țărancele se servesc în legarea firelor rupte, până le dă de rost.

Opor = Oponere. De ex. L'am trimis la moară și-a pus opor.

Otihnit = De ex. Mâncai nește carne de porc și unde mă lovi un otihnit de era să 'mi ese și ochii din cap. Va să zică starea aceea, când te căsnești să verși și nu poți. In dicț. L. Șeineanu alt înțeles, care prea puțin i se aseamănă. Pare a veni de la: Hăt icni din el ! sau a icnit cât colo.

Orândit = Orânduit.

P

Pârți = Hotarul dintre două locuri de muncă pe care crește iarba ce se observă ca o linie dreaptă. Pârțiul drumului se zice la linia ce se observă între roatele carelor pe care crește iarbă.

Pripon = Țărușul ce se bagă în pământ și de care se leagă cu funia caii pentru a paște.

Pchez = Doauă lucruri de acelaș fel opuse se zic că sunt în pchez. Cad aproape oblic îmbinându-se la capete conform desenului acesta V

Pricaz = Om neînsemnat, dar care se pretinde. Pare a veni de la pricăjit, adică: pipernicit.

Paie = În loc de pară. Persoana III-a de la verbul a părea.

Pitrocit = de la verbul a pitroci, ire. Însemnează a aerisi vinul, adică de a'l pune dintr'un butoi în altul.

Piroi = Cui mare.

Postrungă = Răritura între cei doi dinți incisivi de la maxilarul superior, care se mai zice și strungăreață.

Păscură = Locul unde pasc vitele.

Păcurărește = A bate păcurărește, însemnează a bate cu ciomagul.

Sunt păstori cu acest nume de păcurari, adică apără bine cu ciomagul.

Precup = Sărbătoare ținută de țărance, ce cade la 8 Iulie Martirul Procopie.

Prepeleag = Cuerul unde atârnă ciobanii cașurile.

Pogodit = Vine de la verbul a pogodi, ce însemnează a sfătui.

Poanca = De-a fie-cum. Ex. Dete cu căciula de-a poanca.

Pognogi = Funiile de la răsboi ce schimbă ițele fiind mânate cu picioarele.

Potinteu = Piedecă.

Potâng = Un băț scurt și gros și se ea și cu înțelesul de piedecă.

Pocinog = Piedecă.

Pirloagă = Loc nemuncit, unde cresc diferite ierburi.

Posnovi = v. A inventa.

Pristini = v. A permite. De Ex. Îți pristinesc acum, dar altă dată nu 'ți mai pristinesc a face așa ceva.

Povolnic = Slobod,

Pregeta = A se lenevi, a se lăsa în doru Ielii.

Postae = Dă'm o postae do ardei mai mare ce 'mi aduci ciuștile astea.

Pir = O plantă ce crește pe locurile de muncă și cu greu se poate stărpi.

Pălăi = Sgomotul ce 'l face cineva când bate cu palmele pe pământ sau altundeva.

Posnăvi = A croi. Posnăvit, Croit.

R

Răsnit = Răsleț.

Ramăt = Sgomot.

Remete = Mai multe sgomote.

Refenea = Petrecere.

Răpune = Verb. A pierde.

S

Știubei = Ceșmea rudimentară al cărui izvor curge foarte încet.

Samodiva = Moartea.

Sgârgore = Umflăturile de bumbac ce se găsesc pe firele toarse.
Fire încâlcite.

Stricătoare = Vasul unde se încheagă laptele.

Sporodi = Verb. A spune verzi și uscate.

Sviduială = Vindecare.

Sviduit = Vindecat.

Sâmcerat = Timpul când începe a se crăpa de ziuă. De ex. S'a
sâmcerat de ziuă; sau: se sâmcerează de ziuă.

Scârlăonțat = Păr făcut roate.

Stoinul = Amărățul, Blestematul.

Sâla = Moartea, Samodiva.

Sfoiag = Mucigai.

Smag = De ex. Bun este vinul acesta, dar are un smag. Adică un
gust particular din pricina sfoiagului.

Sgoandă = Comicărie.

Sgondos = Comic.

T

Turturele = Figuri de metal de pe brâul fetelor și flăcăilor.

Turaliu = Obiect zimțit pe margine.

Tohoc = Bocluc, rămășiță.

Tagă = Impunere.

Tărășit = de la verbul a trăși, ce însemnează a povesti.

Tâlv = Troacă cu coadă lungă ce servește la extragerea lichidelor cu
ajutorul gurei.

U

Un' să = Unde să.

Udit = de la verbul a uidi, ce însemnează a uita.

Unghete = Colțul camerei unde este soba.

Uidumu = Cu grămada.

Ucigă-te = Cu înțelesul de bată-te. De ex. Ucigă-te crucea. Se mai zice: Cigă-te tămâia.

Usmit = opintit. Ne-am usmit cu toții să dăm copacul la o parte.

Ududo = Pârâu ce curge repede făcând zgomot.

V

Vârlie = Băț scurt.

Vârcol = Rotogol.

Varvaric = Mustăți întoarse în formă de inele.

Z

Zăletit = de la verbul a zăleti, ce însemnează a uita.

Zoroclie = Cămașe de tort.

Zaplaic = Capac și cu înțelesul că e tăiat din întreg și pus la loc. De ex. capacul la o puțină înfundată.

Notă.—Se mai zice în partea locului: Chept în loc de piept. Pcheatră în loc de piatră. Mnel în loc de miel. Mneioară în loc de mioară. Zăuit în loc de mă uit. Pker-dut în loc de pierdut. Vghiară în loc de sbiară.

ILUSTRĂȚII

CASA DE PENSII A FUNCȚIONARILOR
SQUARTALA Buzargiu

FOAIE PERSONALA No. 1.-

A. D. *Ciobanu* *Constantin*
(Numele de familie) (Numele de botez)

STAREA CIVILA: a) Născut în ziua de *Donauzeleia seară (26) / Decembrie*
anul *1882* la *Plenița, Județul Dolj.*
Extract de naștere No. *194* din *27 / Donauzeleia Seară / Decembrie*
al *Primăriei Orașului Plenița Dolj.*

b) Căsătorit cu *Elena Stoian*
la *5 / Iunie / Februarie 1911*
Extract de căsătorie No. *3* din *5 / Iunie / Februarie 1911*
al *Primăriei Comunei Cetate - Jud. Dolj.*

Note:

Observațiuni: Căsătoria desfăcută prin

(In caz de deces se va menționa data, numărul și autoritatea care a emis extractul de deces ;
in caz de despărțire se va menționa data și autoritatea care a pronunțat sentința de divorț și dovada
că sentința a fost înscrisă în termen.)

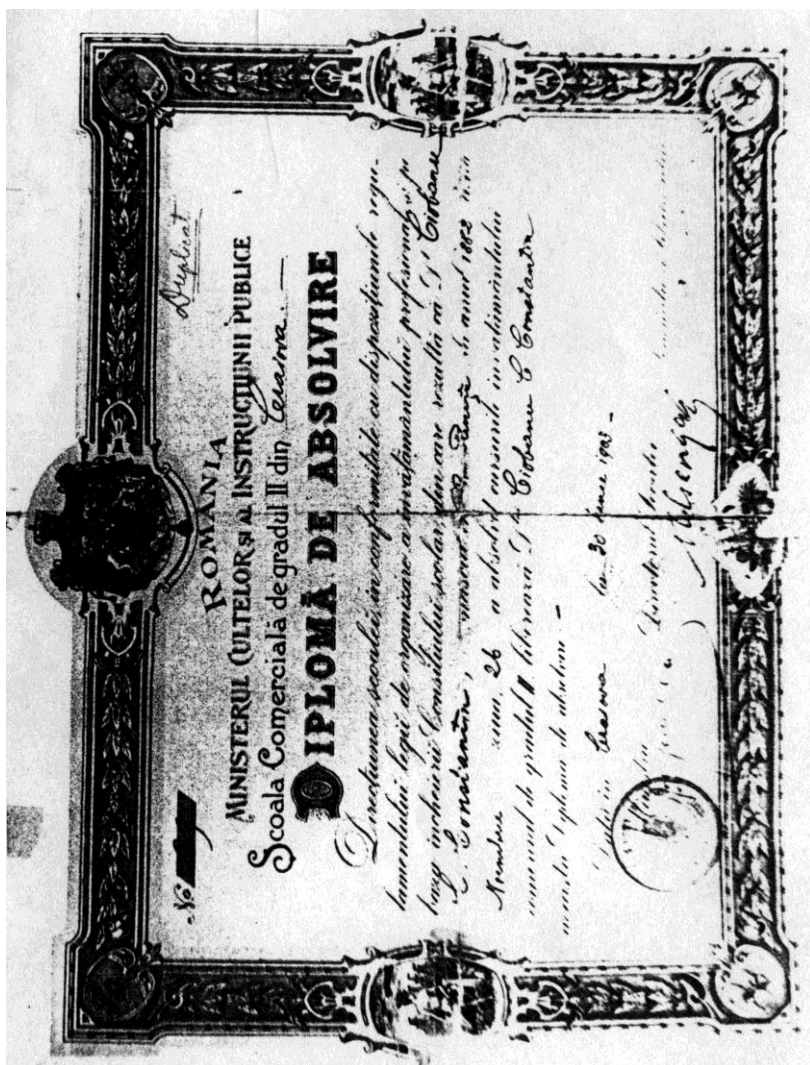
c) Are *trei* copii și anume:

J. Maria născută la *20 Martie 1912.*
din căsătoria cu *Elena S. Stoian*
Extract de naștere No. *58* din *23 Martie 1912*
al *Primăriei Comunei Cetate - Dolj.*

Stefan născut la *30 Martie 1913.*
din căsătoria cu *Elena S. Stoian*
Extract de naștere No. *65* din *31 Martie 1913*
al *Primăriei Comunei Cetate Dolj.*

Chișna născută la *10 Decembrie 1927.*

FOAIE PERSONALĂ

DIPLOMĂ DE ABSOLVIRE A ȘCOLII COMERCIALE în 1903

**De la dreapta la stânga: Ștefan, fiul; Elena, soția;
cele două fete – Maria și Chiajna; o soră, un unchi,
în fața casei din Cetate.**

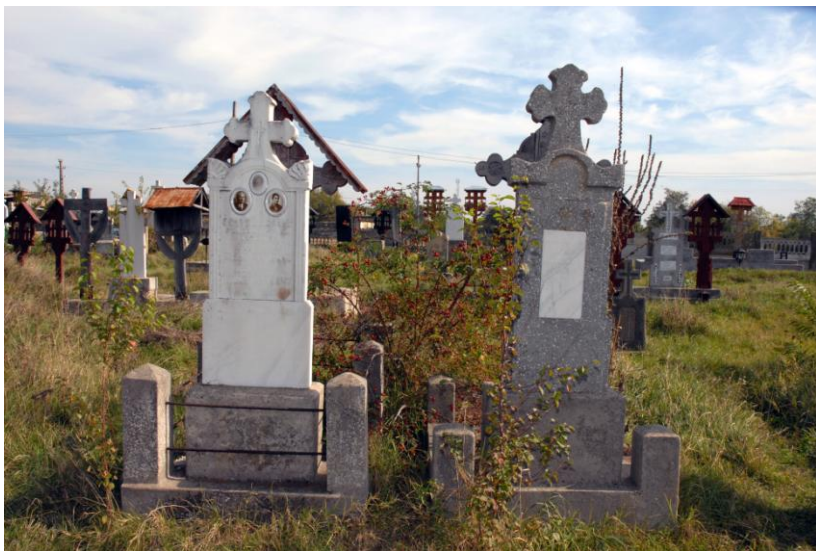
În mijlocul familiei

4 ianuarie 1927: membrii fondatori ai
„Tovărășiei folcloriștilor olteni“ la Ștefănești – Vâlcea.

Poză din 1935

Placă din cimitirul Plenița

ROMANIA

Comuna Bazargiu
Județul Călărași

EXTRAS DIN REGISTRUL STĂRII CIVILE PENTRU MORȚI PE ANUL 1939

Nr. carnet	DATA înregistrării (anul, luna și ziua)	ANUL, luna și ziua morții	PRENUMELE, NUMELE, profesia, ocupația, starea și domiciliul	LOCUL și data nașterii	PRENUMELE și NOMELE PĂRINȚILOR	Prenumele și numele soțului (soției)	Locul morții (anul și ziua înregistrării în localitatea morții)	Arlarea (anul și ziua verificării morții)	Evenuale îndreptări sau observații înainte de semnare
DECEDATULUI									
142	4 August 1939	3 August 1939	Constantin Cost. Ciobanu / funcționar / boțofodex / Bazargiu / st. cel mare II	Plenița Dolj 24.05.53	Cost. Ciobanu / Doana	Elena Ciobanu	Str. Ștef. V. nr. 138 / Bazargiu / Dolj / 4. aug. 1939		Declaratiune făcută de Do. Cost. Ciobanu de st. cel mare II - declarant st. Ciobanu / st. cel mare II / st. H. Popescu
MENȚIUNI ULTERIOARE									
Se certifică exactitatea prezentului extras. Dat astăzi: <u>4 August 1939</u>									
<p>OPITER AL STĂRII CIVILE (13)</p> <p>Ștef. V. Popescu</p> <p>Ștef. V. Popescu</p> <p>M. N. - Serviciu Civil, Plenița Dolj A. 1 (100 x 200)</p>									

Formular Nr. 31 (art. 67 din reg.)

Extras din registrul stării civile

27 noiembrie 2007- Căminul Cultural Plenița- Parastas și Te Deum în memoria lui Costică Ciobanu – Plenița. Participanți de la stânga la dreapta: Preoții comunei, primarul Mihai Puiu Calafeteanu, prof. Amelia Etegan, prof. George Obrocea, Chiajna Streba (fiica folcloristului) și prof. Nicolae Dumitru

TABLA DE MATERII

COSTICĂ CIOBANU – PLENIȚA	5
IN MEMORIAM COSTICĂ CIOBANU – PLENIȚA	13
PREFAȚA LA EDIȚIA DIN 1909	17
CUPRINSUL	21
DE TOATE	23
1. FOAE VERDE TREI GRANATE	25
2. FOAE VERDE FOAE FRAGĂ	26
3. ORICE BOALĂ ESTE GREU	27
4. BATĂ-TE CRUCEA IUBIT	28
5. BUSUIOC DE LA PLENIȚA.....	29
6. MARIOARĂ TRUP SUBȚIRE	31
7. MARIOARĂ N'AM CE-ȚI DA	32
8. SEARĂ BUNĂ	34
9. SEARĂ BUNĂ ȘI UȘOARĂ.....	36
10. PUICULEANA CE'M GÂNDEȘTI	38
11. CÂND OI ZICE TREI SMICELE	39
12. CÂND OI ZICE TREI ALUNE	41
13. CÂND OI ZICE TREI ALUNE	43
14. FOAE VERDE PELINIȚĂ	45
15. FOAE VERDE D'UN BUJOR	46
16. FOAE VERDE TREI SPANACE	47
17. ALĂTUREA CU DRUMU	48

18. NIȚO, NIȚO, COPILIȚO	49
19. DAR'AR DUMNEZĂU.....	50
20. EU MĂ MIR MÂNDRĂ DE TINE	51
21. IN PĂDURE 'N SCORILA.....	52
22. HAI LEANO PE DEAL, PE VALE	54
23. PE DRUM PLEC, PE DRUM MĂ DUC	55
24. I!. HAI, HAI! DORULE HAI!	56
25. AȘA 'MI VINE UNE ORI	57
26. ȚINE-MĂ DOAMNE PE LUME.....	59
27. LA FÂNTÂNA 'N PATRU FURCI.....	61
28. MARIȚO GURĂ DE CUC.....	62
29. COPILIȚĂ SEGĂRCEANCĂ	64
30. OFTEAZĂ, MÂNDRĂ, OFTEAZĂ	65
31. CÂND ERAM TÂNĂR DULAN	66
32. CINE-A LĂSAT IUBITU	67
33. PLECAI VINEREA LA TÂRG	68
34. LA LIVADIA LUI ION.....	69
35. APUCAI PE VALE 'N SUS	70
36. CÂND OI ZICE TREI MASLINE	71
37. IUBITUL CE L-AM IUBIT.....	72
38. VAI DE VIN, VAI DE PELIN.....	73
39. IOANE, IOANE, CĂPITANE.....	74
40. PUICHIȚĂ DE PESTE OLT	75
41. PUICHIȚĂ DE PESTE OLT	76
42. AUZI LELE PIȚIGOIU	77
43. CĂLĂTOR SUNT SĂ MĂ DUC	78
44. CÂTE DRUMURI MARI ȘI LATE	79

46. PÂSĂRUICĂ D'ALBĂ 'N PENE	81
47. PLECAI PE DRUMU FÂNTÂNI	82
48. DE HAIMANA SI BETÂU	83
49. VECINICIA D'INGĂ CASĂ	84
50. VAI SĂRACU BĂLȘANU	85
52. HAI ILEANA LA POIANA.....	87
53. HAIDEȚI PUICĂ SĂ FUGIM	89
54. SĂBĂRELUL	90
55. PASERE GALBINĂ 'N CIOC	91
56. DRAG ÎMI E CU BOII BUNI	92
57. PLEC SARA DUPĂ IUBIT	93
58. I'AUZI LELE, POPA TOACA.....	94
59. DIN VÂNJ PÂNĂ'N ARGETOIA.....	96
60. RABDĂ INIMA ȘI TU	97
61. COBOARĂ, MÂNDRĂ COBOARĂ	98
62. TRECUI ASEARĂ CĂLARE	99
63. CÂTE FLORI SUNT PE PĂMÂNT	101
64. FRUNZA VERDE ALUNELE	102
65. FRUNZĂ VERDE ALUNELE	103
66. FOAIE VERDE BOB DE ORZ.....	104
67. FOAE VERDE TIRIPLIC.....	105
68. FOAE VERDE TREI RÂCHIȚI	106
69. FRUNZĂ VERDE MĂRĂCINE	107
70. FRUNZĂ VERDE DE-O CICOARE	108
71. FOILIȚĂ DE TREI SPICE.....	109
72. FRUNZĂ VERDE DE TREI SPICE	110
73. FOAE VERDE TREI OGLICE	111

74. FOAE VERDE Ș'O LALEA	113
75. FOAE VERDE D'UN VISDEI	115
76. FOAE VERDE TREI MIGDALE	116
77. FRUNZĂ VERDE DE-O NEGARĂ	117
78. FOAE VERDE BOB NĂUT	118
79. FOAE VERDE TĂMÂIOARĂ	119
80. VERDE FRUNZĂ COELIE	120
81. FOAE VERDE MĂRGĂRIT	121
82. FRUNZĂ VERDE DE TREI MURE	122
83. FRUNZĂ VERDE LEUȘTEAN	123
84. FRUNZĂ VERDE DE-O RĂSURĂ	124
85. FRUNZĂ VERDE FÂN CU ROAUĂ	125
86. FRUNZULIȚĂ DE NĂUT	126
87. FRUNZĂ VERDE COELIE	127
88. FOAE VERDE BOB NĂUT	128
89. FRUNZĂ VERDE PAI SĂCARA	129
90. FRUNZĂ VERDE FLORI MĂRUNTE	130
91. FRUNZĂ VERDE BOB OREZ	131
92. FRUNZĂ VERDE MĂRGĂRIT	132
93. FOAE VERDE TREI GRANATE	133
94. FOAE VERDE BOB NĂUT	134
95. FOAE VERDE FLORI MĂRUNTE	135
96. FOAE VERDE MÂNDĂLACU	136
97. FOAE VERDE BOB NAUT	137
98. FOAE VERDE TREI LĂMÂI	138
99. FRUNZĂ VERDE FOAE LATĂ	139
100. FRUNZĂ VERDE FOI CA SALCA	141

101. CRECUȚĂ DE LEUȘTEAN	142
102. FRUNZĂ VERDE MATOSTAT	143
103. FRUNZULIȚĂ DE-O NEGARĂ	144
104. BUSUIOC TARE 'NFLORIT	145
105. FOAE VERDE DE-O SIPCĂ	146
106. FOAE VERDE TREI MASLINE	147
107. FRUNZĂ VERDE TREI LĂMÂI	148
108. FOAE VERDE TREI MIGDALE	149
109. FOAE VERDE-O MICȘUNEA	151
110. FOAE VERDE LOBODA	152
111. FOAE VERDE TREI GRĂUNȚI	155
112. FOAE VERDE TREI LĂMÂI	156
113. FOAE VERDE ARȚĂRAȘ	157
114. CÂND OI ZICE CA NALBA	158
115. FRUNZĂ VERDE TREI LALELE	159
116. FOAE VERDE TREI MIGDALE	160
117. FOAE VERDE D'UN BUJOR	161
118. LA UMBRĂ. DE GÂRNICIOARĂ	163
119. BĂTEA-V'AR IN CAP BRESTENCE	164
120. VERDE SĂLCIOARA	165
121. MURGULEȚ COAMĂ ROTATA	167
122. PLÂNGE-MĂ MAICĂ CU DOR	169
123. FOAE VERDE D'O NEGARĂ	170
124. FRUNZĂ VERDE FĂGETĂL	171
125. PUICHILIȚĂ, PUICULEANA	172
126. CE CAȚI MURGULE-AȘA TRIST?	173
127. DUNĂRINȚĂ APĂ LINĂ	174

128. FRUNZĂ VERDE BOBAREU	175
II. ANOTIMPURI	177
129. PRIMĂVARA	179
130. PRIMĂVARA	181
131. PRIMĂVARA	183
132. PRIMĂVARA	184
133. VARĂ, VARĂ, PRIMĂVARĂ	185
134. NU MAI VĂD VARA VENITĂ	186
135. VĂZUI FRUNZA CA PARAU	187
136. OF! OF! OF! LELIȚĂ IOANA	188
137. TRECUT VARA CU DORU.....	189
III. PASĂRI	191
138. FOAE VERDE TREI LĂMÂI	193
139. UNDE-AUD CUCUL CÂNTÂND	194
140. FOAE VERDE NĂUTU	195
141. CUCUL ȘI CORBUL	196
142. AUZII CUCU CÂNTÂND.....	197
143. FRUMOS CÂNTĂ CUCU 'N DEAL	198
144. CUCULEȚ DE LA PĂDURE	199
145. AUZII CUCU INTR'UN DEAL	200
146. CUCU 'M CÂNTĂ MIERLA 'M ZICE	201
147. LA NUCU DINTRE IZVOARĂ	202
148. CÂNTĂ CUCU 'N DUMBRĂVIȚĂ.....	203
149. VINE CUCUL DE TREI ZILE	204
150. FOAE VERDE CA ȘERBETU	205
IV. LA NUNȚI.....	207
151. TACI MIREASO NU MAI PLÂNGE.....	209

152. ȘI'M VENI VINEREA MARE.....	212
V. VOINICEȘTI	213
153. VOINICUL.....	215
154. HAIDUCUL.....	216
155. VOINICUL.....	219
156. CĂPITANE DE JUDEȚ.....	221
157. HAIDUCUL.....	222
VI. ÎNTÂMPLĂRI	225
158. CATASTROFA DE LA PALOTA.....	227
VII. SATIRICE	235
159. MĂ'NSURAI ȘI'M LUAI NEVASTĂ.....	237
160. IUBII FRUNTEA FETELOR.....	238
161. FRUNZĂ VERDE BOB NĂUT.....	239
162. FRUNZĂ VERDE D'UN SUSAI.....	240
163. SĂRACA NEVASTA MEA.....	241
164. SĂRACU BARBATU-MEU.....	247
165. BĂRBAT DE INIMĂ REA.....	249
166. DE ȚI-E URÂT DE BĂRBAT.....	251
VIII. HORI	253
167. ALUNELUL.....	255
168. HAIDA, HAIDA, BOULE.....	262
169. RAȚA.....	264
170. D'AOLICĂ FA MARIE !.....	265
171. HORA MIRESEI.....	267
IX. BĂTRÂNEȘTI	269
172. FOAE VERDE TREI SPANACE.....	271
173. IN LUNCA CĂLINEȘTILOR.....	272

174. UNGUREANUL.....	274
175. ENEA VAMEȘ MARE.....	276
176. IORDĂCHIȚĂ-A LUPULUI.....	281
177. VOICA.....	287
178. ANTOFIȚĂ-A-LU' -VIOARĂ.....	293
179. MIHAI VODĂ.....	298
180. COSTEA.....	305
DICȚIONARUL PROVINCIALISMELOR	313
ILUSTRAȚII	327